Povești ale oamenilor devotati lui Sathya Sai Baba

Transformarea inimii

Compilată și editată de Judy Warner

Transformarea inimii

Această superbă carte este o colecție de povestiri ale unor persoane ale căror vieți au fost transformate de către Sathya Sai Baba. Scrise cu căldură și compasiune, aceste povestiri asigură o
privire unică și personală asupra lui Sathya Sai Baba, unul dintre cei mai impresionanți oameni ai
miracolelor din ultimele secole. Sathya Sai Baba are milioane de adepți în India, precum și în multe țări din întreaga lume. El uimește lumea cu ințelepciunea, cunoștințele, puterea și dragostea
sa necondiționată. Aceste povești personale, scrise de oameni care împărtășesc viața noastră normală, de zi cu zi, arată cum apare adevărata trezire spirituală în vaste diferite circumstanțe,
perspective, educații, trecuturi și abordări filozofice a vieții. Aceasta este o carte importantă care
să ajute oamenii să înțeleagă mesajul lui Sathya Sai Baba, Avatarul epocii noastre.
Sathya Sai Baba manifestând vibhuti.

Transformarea inimii

Povești ale oamenilor devotati lui Sathya Sai Baba

Compilată și editată de Judy Warner

SAMUEL WEISER, INC.

York Beach, Maine

Publicată pentru prima dată de
Samuel Weiser, Inc.
Cod poștal 612
York Beach, Maine 03910

Cuprins

Mulțumiri

Aș vrea sămi
exprimi mulțumirea lui:
Mary Lynn Radford pentru ajutorul ei la editarea acestei cărți, precum și pentru ajutorul ei la editarea creativă.
Warren White pentru ajutorul său la procesarea cuvintelor și pentru sugestiilevaloroase legate de design și aspect.
Kazuko Chuma pentru desenele sale originale.
David Wolff pentru poza de pe copertă; Padmanabhan pentru poza de pe coperta de pe spate și din frontispiciu.
Barbara Bozzani, editor al buletinului de știri Sathya Sai pentru că a permis unora dintre autori să pornească de la poveștile care au apărut în original acolo.
Sathya Sai Baba. Fără grația sa, nici una dintre aceste povești nu ar fi scrise și nici această carte nu ar fi fost publicată.

Introducere

Această carte se adresează către două grupuri de cititori: cei care îl știu deja pe Sathya Sai Baba și cei care caută încă și au dat de această carte ”din greșeală”.
Sathyanarayana Raju, așa cum a fost numit Sai Baba sa
născut pe 23 Noiembrie 1926, în
satul Puttaparthi, India, unde se află astăzi ashramul său. El a venit pe lume cu toată cunoașterea,
înțelepciunea, puterea și dragostea divină. Spre deosebire de sfinții realizați prin forțe proprii, el
nu a trebuit să urmeze discipline sau practici austere pentru a atinge divinitatea sa.
Deși Baba a făcut școală până la vârsta de treisprezece ani, el a absolvit un master în scripturi, toate științele, artele, limbile în
toate domeniile de studiu. Defapt, el știe totul inclusiv
trecutul, prezentul și viitorul tuturor.
Sathya Sai baba are milioane de adepți în India, precum și în numeroase țări din întreaga lume. El sa
reîncarnat de această dată pentru a readuce în lume adevărul, dreptatea, pacea și

dragostea și pentru a trwansforma inimile noastre pentru a putea experimenta faptul că și noi suntem divini.
Pentru o descriere completă a vieții lui Sai Baba, vedeți biografia lui N. Kasturi intitulată *Sathyam, Sivam Sundaram* și alte titluri listate în Bibliografie.
Cât de mult am dorit să arăt acest manuscript lui Baba. Visul meu a devenit realitate pe 3 ianuarie 1989. Eram așezat la picioarele ornate cu flori de lotus ale îndrăgitului meu guru, eu având manuscrisul în mână, când sa
întors și a întrebat, ”Ce este asta?”
”Cartea ta, Swami” iam
răspuns în timp ce îi înmânam manuscrisul.
Sa
uitat la copertă și la primele câteva pagini și a întrebat ”Care este titlul?”
”Transformarea inimii”
A întrebat zâmbind, ”care inimă spirituală
sau fizică?”
”Sper că cea spirituală Swami.”
”Bine,” a răspuns cu o lucire în ochi. ”Singura transformare a inimii fizice este prin operație medicală.” Toată lumea a râr în timp ce îmi lua pizul pentru a semna manuscrisul. O rugăciune spusă de mult timp, sa
îndeplinit încă odată.
Poveștile din această carte sunt doar câteva exemple despre ce se întâmplă atunci când Sai Baba intervine în viața noastră. Toate aceste povești au finaluri fericite, sau probabil, începuturi
fericite. Fie ca Sai Baba să ajungă la voi prin aceste pagini, să vă atingă, adaucânduvă iubire și
bucurie în viețile voastre.

Transformarea inimii

Povești ale adepților lui Sathya Sai Baba

Compilată și editată de Judy Warner

Nu este de ajuns sa calculezi timpul petrecut practicând sadhana , studiind sau meditând. [1]
Domnul vine mai mult pentru Transformarea inimii tale întrun
rezervor de Iubire. El nu
consideră mai valoroase recitările și rugăciunile pe care le oferi. Inima plină de compasiune este
templul în are Lui îi place să Se așeze.
Sathya
Sai Baba

[1] practică spirituală prin care se intenționează atungerea unui obiectiv spiritual

MĂ POTE AUZI DUMNEZEU?

Jack Scher

Când eram băiețel miau
spus, ”Fii cuminte sau Dumnezeu te va pedepsi; Dumnezeu te
privește tot timpul.. El poate vedea tot ce faci; nu te poți ascunde de el.” Miau
spus că El arată
precum un om, dar că nu îl poți vedea.Credeam că trebuia să fie foarte mare, destul de mare încât
să vadă pe toată lumea de pe planetă, foarte puternic pentru că putea face orice, și foarte bătrân
pentru a putea fi atât de înțelept.

Ei spuneau, ”Închide ochii. și roagăte
lui.” Așa că am prins ideea că nu era cu adevărat
important să îl văd. Părea că rugăciunea era ca și cum țiai
pune o dorință mare sau foarte
specială. În primul rân trebuia să ceri iertare; trebuia să spui că îți pare rău pentru toate lucrurile
rele pe care leai
făcut. Numeam câteva pe care mi le aminteam și ceream iertare pentru toate
celelalte păcate ale mele.
Partea buna in legatura cu rugaciunea era ca puteam sa cer tot ceea ce imi doream. Statea in pat si ma gandeam la toate lucrurile pe care asi fii dorita sa le am si apoi le ceream. Daca era
ceva ce imi doream mai presus de orice,ingenucheam si imi impreuneam mainile. Si chiar nu eram foarte dezamagit atunci cand parea ca nimic nu se intampla,doar continuam sa ma rog sa
sper si sa cer mai mult.
La un moment dat ,am prins ideea ca acele lucruri doar pentru mine insemna un lucru rau. Astfel ca ma rugam la Dumnezeu sa o binecuvanteze pe mama mea ,pe tatal meu si pe toata familia. In acest fel eram inclus si eu. Am continuat sa fac asa timp de multi ani. Rugaciunea a
devenit ceva ce trebuia sa fac inainte sa merg la culcare. A trebuit sa o fac chiar daca exista posibilitatea sa se indeplineasca sau nu,si de asemenea pentru a ma proteja in cazul in care un Dumnezeu ma supraveghea.
Tatal meu a fost un evreu ortodox. M a dus la sinagoga locala unde femeile stateau la etaj. Barbatii stateau jos, cu micile lor tichii pe cap,si talituri(franjuri ritualice atasate unui vesmant cu
4 colturi purtat de barbat) de matase cu franjuri.
Se balanganeau in fata si in spate spunandu si rugaciunile intr o cadenta joasa,starina si ritmica. Nu era ceva ce puteam intelege,dar stiam ca este important sa fiu in templu asa cum era
,sa mi spun rugaciunile in fiecare noapte.
Tatal meu a murit subit cand aveam cinci ani. Multi oamnei au venit acasa pentru a spune ,,kaddsh’’(rugaciune rostita in memoria mortilor in rit evreesc).
Mi s a dat o carte ,o chipie si un talit,si mi s a spus sa ma indrept catre est si sa ma rog; Shma Yisroel Adaunai Eloheynu…. repetand cuvintele magice ma gandeam ca ceva special s ar
putea intampla; dar Dumnezeu nu a venit si nici tatal meu.
Trei ani mai tarziu,mama mea s a recasatorit si a ramas paralizata ulterior de poliomelita. Tatal meu vitreg era un practicant al stiintei crestine si credea ca daca eu voi merge la biserica lui
asta o v a ajuta pe mama mea.
Aici am inavatat despre Mary Baker Eddy si cele zece porunci si cum sa cant,, inainte soldati crestini’’. Mama mea punea pe o asistenta practicanta de stiinta crestina si o femeie batrana ,imbracate in negru sa vina la noi acasa si sai
citeasca din biblie. Dar niciodata
rugaciunile lor nu au primit raspuns.
Mama mea a ramas paralizata de la mijloc in jos ,pana la moartea ei,douazeci de ani mai tarziu.
Matusa mea Bertha,a fost o sursa potentiala de indrumare spirituala pentru mine.
Ea avea un doctorat in filozofie si preda din coasta in coasta despre unicitatea lui

Dumnezeu.
A avut multi adepti in timpul anilor 30 in special printre grupurile de femei. Ea a scris numeroase carti. Imi aduc aminte de una care se numea,, Joseph ,el nu nea parasit niciodata''. Ea a fost dedicata tatalui meu,fratele ei. Coperta avea o imagine a unui om dezbracat,stand pe vine,aflat la distanta si cu o spirala de fum ridicandu se din varful capului sau si ridicandu se spre cer.
Parintii mei crdeau ca ea este nebuna si mi sa interzis sa o vad,pentru ca ea a spus clar ca nu era de acord cu noul mariaj al mamei mele.
Am continuat sa ma intalnesc cu ea in secret pentru ca ea era singura persoana pe care o stiam ,ca ma iubeste neconditionat. Totusi ,niciodata nu am fost intersat de invataturile ei si nici nu le am urmat.
Astfel am crescut fara sa mi fac cu adevarat griji in legatura cu Dumnezeu sau sa cred in el.
Cand am mers la facultate, am fost interesat pentru scurt timp sa inteleg cum a aparut lumea. Existau trei argumente sau supozitii de baza;
1. lumea a fost dintodeauna si v a fii pentru todeauna.
Acesta era un lucru imposibil. Cu siguranta ca trebuia sa fii fost o perioada ca lumea sa apara.
2. lumea a aparut singura,este finita ,si a continua pentru totdeauna.
Acest lucru era de asemeni imposibil. Lumea trebuia sa apara de undeva,si unde era acel undeva?
3. lumea a aparut dintr o sursa exterioara probabil divina si necunoscuta.
O alta imposibilitatea. Daca Dumnezeu a facut lumea?de unde a venit el?cine sau ce ,i a dat lui nastere?
Am invatat ca atunci cand ai mai multe argumente de o imposibilitate egala ,folosesti principiul lui Ockham (principiu de rezolvarea a unei probleme a lui William Ockham).
Il alegi pe cel mai siomplu. Nu am fost niciodata multumit de conceptul ca lumea a existat intotdeauna ,si nu am fost niciodata de acord cu credinta in Dumnezeu a carei existenta era imposibil de demonstrat si depindea in intregime de o credinta oarba!
Pana la absolvirea facultatii,toate gandurile legate de Dumnezeu s au retras la un nivel subconstient. Probail din cauza acestei pierderi ,am simtit o teama coplesitoare de a murii. Fara Dumnezeu, moartea mea insemna, o nimicire totala. Ideea ca niciodata nu voi mai respira,simti,vedea,atinge sau mai important nu voi mai stii de mine,m a consumat cu o teama de neinduplecat care se autoalimenta.
Nimeni altcineva nu parea sa aiba nivelul meu de ingrijorare. Dar ei stiau ca in final vor murii si nu v a mai ramane nimic,dar pentru ca nu poti face nimic in acest sens ,poti foarte bine sa uiti de asta si sa te concentrezi pe prezent.
Imi aduc aminte ,de cateva versuri dintr un poem ale lui Walter Benton;
,,pentru
ca ziua noastra este facuta din timp,oresi
limbile

ceasului se invart,inchid cercul in jurul nostru;si nopti
intunecate atemporale ne inghit, precum nisipuri miscatoare,ne primeste
in totalitatefara
amanare sau o parasuta,o cheie catre
rai,sau ultima privire lunga ………..''

Psihoterapia nu a ajutat. Terapeutul a spus ca frica mea, se datora faptului ca nu ma bucuram de
ajuns de viata,ca frica v a disparea cand voi devenii mai implicat in trairea vietii. Atunci nu voi
mai avea timp sa ma gandesc la moarte.

Cea mai buna consolare pe care a putut o sa mi o ofere psihiatrul meu,au fost povestile despre ,,Kalaharii''.

Acest trib ,nomad african se afla in continua miscare. Cand memebrii tribului devin prea batrani
pentru a calatorii,ei se ofera voluntari sa stea in urma,stiind ca vor murii sigur din cauza foametei.

In timp ce oamenii batrani stateau in urma si asteptau sa moara,ei se impacau cumva cu aceasta
viata pe pamant…...si ochii lor capatau o culoare albastra precum cerul .

Am incercat sa accept faptul, ca noi ne aflam aici pentru un scurt timp. Scopul meu era sa traiesc
in fiecare zii la maxim ,sa incerc sa fiu fericit si mai presus de orice sa fac foarte multi bani. Am
inceput sa ma gandesc mai putin la moarte. Teama ,reaparea la suprafata, doar cand eram
bolnav,aveam o durere,a carui origine n o stiam ,sau aflam ca cineva cunoscut mie a murit.

In doisprezece ani, am devenit unul din cei mai bine platiti agenti de vanzare, pentru spatiul de
publicitate dedicat medicinei. M am casatorit si am avut trei copii. La varsta de 39 de ani, m am
decis, sa renunt la locul meu de munca si sa incerc sa devin editor. Viata, parea prea scurta pentru
a traii si a murii doar pentru a face bani. Intreaga experienta a fost precum un vis;ziare medicale
de succes ,unul după altul;am fost listat in Who's Who's si am devenit milionar. Singura mea
problema,a fost ca nu aveam incredere in mine. am avut nevoie de ani de psihoanaliza ,ca nu am
pacalit pe nimeni,ca am castigat si am muncit din greu si am fost bun in ce am facut.

Cand aveam nouasprezece ani ,mi am promis ca daca voi reusii vreodata in aceasta lume ,nu voi
rezista incercand sa fac mai multi bani sau sa am mai mult succes. In schimb,mi as da demisia si
m as bucura de viata. La varsta de patruzeci si noua de ani am vandut compania si am devenit
complet liber sa fac orice imi doream.

In 1976 la cinci ani după divortul meu,am cunoscut o pe Judy,femeia care a devenit dragostea
vietii mele. timp de sapte ani am pretins ca descoperim ceea ce are viata de oferit. Credeam ca
sunt foarte fericit ,dar beam prea mult si fumam prea multa marihuana. Am parasit New York ul
,am construit un minunat dom geodezic in Virginia,si am inceput sa fac cercetari in parapsihologie.

Am crezut ca am tot ce aveam nevoie cu exceptia ,probabil a vietii eterne!
Am urmat cateva cursuri la institutul Monroe,cu intentia de a avea o experienta „extracorporala''.
Daca asi fii putut sa imi parasesc corpul,asata ar fii demonstrat ca reprezentam mai mult decat corpul meu fizic. N am reusit;dar in timpul procesului am inceput sa fiu mai deschis.
Am realizat ca singura modalitate prin care asi putea sa ma dezvolt,era sa nu mai judec;iar oamenii care chiar au reusit decorporalizarea au parut sa aiba experiente similare;iubirea reprezinta raspunsul la orice,iar noi suntem personalitati energetice incarnate cu scopul de a creste si explora. O intreaga serie de evenimente sincronice au inceput sa desfaca si sa restructureze sistemul meu de credinte. Citindu l pe Seth,relatari ale experientelor la limita mortii,intalniri din inatamplare cu vindecatori,canale,oamnei cu ghizi spiritualiam
fost coplesit si
mi a placut.
Am auzit prima oara de Sai Baba ,de la un prieten care era terapeut in bioenergie. Ea avea cateva
imagini de ale sale prin casa. Ea ,i a spus ca el era maestrul ei. Nu i am pus niciodata vre o intrebare. Cu alta ocazie ea a organizat o petrecere cu cina,unde am inatlnit un om care tocmai se
intorsese de la Ashram lui Baba. Din nou,nici macar nu am intrebat o cine era el. In mod clar nu
eram pregatit. Se spune ca singurii oameni care vin la Baba sunt aceeia pe care ei ii cheama.
In octombrie 1984 Judy si eu,am cumparat doua carti de ale lui Baba;Sai Baba Omul
sfant si
psihiatrulscrisa
de Sam Sandweiss,si Avatar scrisa
de Hward Murphet. eram amandoi mai mult
decat entuziasmati sa facem o calatorie in India. Judy,desi era fericita de viata ei ,tanjea sa se simta conectata la forta divina. Mi au placut descrierile existentei asemanatoare a lui Hristos,a lui
Baba si a miracolelor sale. Aveam un gand fugar daca cineva precum Isus era cu adevarat in viata
si pasea pe pamant,atunci ce putea fii mai bine decat săl
cunosc.
Am simtit cateva trepidatii inainte sa plecam. Am indragit ceea ce am citit despre Baba ,dar el avea atat de multe reguli;,arata bunatate,cauta bunatate,fii bun;munca este venerare;datoria,devotarea…. .''
Continua sa mi fie foarte greu de cuvantul disciplina!imi era frica;nu credeam cu adevarat ca Baba este Dumnezeu,dar daca era si ma captura?Ar fii trebuit sa fac toate acele lucruri…….,,fii
atent la cuvintele,actiunile,gesturilemele''. Intreaga mea viata s ar schimba.
Chiar inainte sa plecam l am vazut pe baba intr un vis se uita la mine foarte grav si a spus pe un
ton jos,,ce vrei?''am raspuns, ca vroiam sa stiu ca viata nu reprezinta sfarsitul si ca voi fii constient de mine chiar si după moarte.
Faptul ca spun ca viata in Ashramul lui Baba este austera,reflecta o noua delicatete in gandirea
mea. Eram nervos,plin de speranta,dezamagit,fascinat si uneori foarte singur.
Mai mult decat orice imi doream o intrevedere personala. Am tanjit ca Baba sa mi spuna lucruri
despre mine,care sa imi demonstreze ca el era Dumnezeu. In fiecare zii de doua ori pe zii ma

aseza la rand si asteptam. De fiecare data cand eram destul de norocos sa ma sez in primul rand,oboseala imi disparea iar copacii pareau sa indoaie si sa danseze in bataia brizei. Baba venea
atat de aproape incat puteam sa ma intind si săl
ating,dar el nici macar nu se uita vreodata la
mine.
Priveam cum adepti nerabdatori care tanjeau sa atinga urma pasilor sai pe nisip,aruncand bucurosi nisipul sfant pe parul ,capetele si copii lor. Iar unii chiar il mancau. Ce aveam de pierdut?Am imprastiat niste nisip si pe capul meu.
Judy a incercat sa ajute,dar fara succes.,,Baba stie ce este mai bine;poate ca nu esti pregatit pentru
o intrevedere''. Acest tip de conversatie ma infuria. Toata lumea avea intotdeauna raspunsuri pozitive in legatura cu ,cauza pentru care lucrurile nu mergeau asa cum imi doream.
I am vazut pe australieni cu esarfele lor verzi si albe ,pe argentinieni imbracati in verde palid,pe
neplezi purtand palariile lor si amuzante. Parea ca grupurile aveau sansa cea mai mare sa fie intrevazute. Chiar am luat in considerare sa formam un grup de americani singuri.
Am incercat la templu hinduist(mandir). Sunetele de la cantecele Bhajan,menite sa transporte si
sa hraneasca sufletul. In schimb,am stat acolo asezat pe calcaie, genunchi si corpuri impungandu
ma din toate directiile. De a lungul peretilor erau aliniate statui ale unor animale, si zei ce pareau
pagani,tablouri cu Baba si Shirdi Baba in marime reala,imprejmuiti de aur si uitandu se in jos la
noi;iar deasupra noastra atarnau cateva candelabre de hotel gigantice. Eram inconjurat de o mare
de capete negre stralucitoare,toate cantand si dand din palme,incantand cantecele lor catre Dumnezeu. Nu puteau sa fie ei toti evrei si sa cante ,cantece evreesti?
Baba statea acolo pe un tron rosu,batand cu mana sa in ritmul sunetului. In agnia mea,cu toata caldura ,m am uitat la el si i am zambit. Avea doar 59 de ani ,cu un an mai mare decat mine si avea aproape douazeci de milioane de adepti. Daca el nu era Dumnezeu cu siguranta o ducea bine!!!
Mai tarziu in seara aceea l am intalnit pe Jon Gilbert. Am auzit pentru prima data de el in cartea
lui Murphet. Povestea lui Jon a fost in mod special induiosatoare si plina de semnificatii pentru
mine. majoritatea povestilor lui Murphet legate de miracolele lui Baba aveau legatura cu indienii.
Astfel era Jon ,un baiat evreu,furios ,din New York ca si mine,care a fost vindecat in mod miraculos de Baba. Jon mi a spu s ca s a imbolnavit din nou si s a intors la Ashram. Baba il ajuta,dar el lua de asemenea niste medicamente. El a spus ca s a oferit voluntar sa lucreze in bucatarie curatind fasole incoltita. El spunea,,sairam'' de fiecare data cand curata fasole incoltita.
Baba spune ca repetarea numelui domnului ,reprezinta o scurtatura catre divinitate.
Am fost socat sa il vad pe Jon atat de palid si slab,suparat săl
vad din nou aici si iar
bolnav,confuz pentru. ca parea ca Baba l a dezamagit.
Cand i am povestit de experienta mea legata de Mandir,el a simpatizat. El a zambit duios si m a

intrebat daca l am intalnit vreodata pe Drucker. ,,Cautal pe Drucker;iti v a placea de el.” Avea dreptate. Drucker este un om intoxicat cu Dumnezeu;iubirea sa pentru domnul este molipsitoare. Drucker a spus,,nu ti perde timpul aicea incercand sa aflii ,daca Baba este divin;cauta ti divinitatea in tine insuti,mai intai trebuie sa ai credinta in Dumnezeu iar apoi poti
traii o experienta. Multi oameni vin aici si nu simt nimic nimic după ce cauta in sinele lor si pleaca acasa cu nimic. Ei cauta mai intai experienta iar apoi vor crede. Tu trebuie sa ai mai intai
credinta. Aruncate cu capul inainte!’’
Drucker a reprezentat un punct de cotitura pentru mine. A inceput sa ma cuprinda magia locului.
Stateam asezat afara la poarta pricipala si fumama,priveam cum se joaca frumosii copii cersetori,cocosii de pe spalatoria de haine exterioara,cafenelele
shic,caprele,vacile,juncanii,magari si caini lipsiti de par ce se perindau pe strada. Dinspre micile
tarabe cu suveniruri luminate noaptea de un singur bec, se auzea muzica asemanatoare Bhajan
indiene. Cu siguranta asa erau lucruile si acum doua mii de ani.
Intr un final Baba a venit la o sedinta de Darshan ,si nu numai ca s a uitat la mine dar cu o voce
grava m a intrebat;,,de unde esti’’,am fost atat de socat incat m a luat gurta pe dinainte si am spus;,,New York’’ in loc de Virgina. El doar a dat din cap si s a oprit din nou in apropiere intreband si alti barbati aceeasi intrebare. In continuare omul a zis ,,El Salvador’’ si Baba i a facut
semn sa vina l ao intrevedere. M am gandit. ,,ei bine probabil ca el are nevoie de asta mai mult
decat mine’’
Cu alta ocazie Baba s a oprit in fata mea si ,m am intins usor si i am atins picioru. L am simiti neted si cald dar nu a avut loc nici o rabufnire de sentimente si revelatii. El chia a luat una din scrisorile mele,dar singurul miracol pe care l am vazut a fost sa vad manifestara de Vibhuti. Am vazut multi oameni care aveau inele si pandantive pe care baba le a manifestat;toti aveau povesti minunate. Unul din miracolele personale din partea lui Baba ,a fost sa descopar ca in timpul cantecelor Bhajan,puteam sa inchid ochii si sa vad cum deodata intreaga scena la care tocmai ma uitasem capata,umbre minunate de un rose ,roz,mov,portocaliu intens.
La inceput m am gandit ca este o persistare a imaginii dar scena continua sa se schimbe. Audienta
disparea si eu vedeam palate uriase cu pereti si turete gigantice. Cand Baba a iesit afara ,puteam
sa inchid ochii si intreaga scena capata o nuanta de roz ,palida si totusi reala. El aprindea cerul cu
prezenta sa.
Am inceput sa percep un ochi. Aparea deodata in fata ochiilor mei inchisi ,aproximativi intre ochii mei reali. Am aflat ca il puteam apropia atat de mult incat ii puteam vedea capilarele. Ma
holbam la pupila,cautand un mesaj de la Dumnezeu. Ma priveste Dumnezeu?Ochiul parea foarte
familiar,forma,liniile……. da era chiar ochiul meu. Era linistitor. Aveam un nou prieten si un punct de focalizare pentru meditatie.\
Intr o zii in timpul Darshan ului l am vazut la distanta pe Drucker,cum ingrijea un om bolnav intins pe o targa. M am incordat dar nu am putut sa vad cine era. M am uita emotionat in jur

cautandul pe Jon Gilbert,dar nu era acolo. Baba s a apropiat s a oprit,a vorbit cu Drucker si apoi a
mers mai departe. Un grup de oameni pe care i am recunoscut au venit apoi la Drucker si au carat
omul impreuna. Mai tarziu am aflat ca Jon a murit. Mi s a spus ca el a avut o moarte frumoasa;toti prietenii lui s au adunat in jurul patului sau si au incantat ,,Sai Ram''. Jon,murise cu
un zambet duios pe fata .
S au adunat lacrimi in ochii mei;am plans incontrolabil. Cum a purtut Baba săl
lase sa moara.
Cum poate moartea sa fie frumoasa?Judy i a spus mai tarziu,,nu stiu despre Jon. Nu inteleg ce s a
intamplat in viata s a sau despre vietile sale din trecut''.
Am suspinat,,nu nu stiu,dar stiu ca Jon isi dorea sa traiasca;de aceea se afla el aici;de aceea a spus
si el o mie de incantatii Sai Ram,in fiecare zii,de fiecare data cand curata fasole incoltita. Cu siguranta avea karma;Suferea cumplit,dar a vrut sa ramana in viata si sa si plateasca datoriile. Daca Baba este Dumnezeu ,de ce nu l a lasat sa traiasca?m am saturat de toate aceste miracole
indiene. Nu voi mai citii deloc cartile. M am saturat.''
A fost o ceremonie funerara. Oamenii care l au cunoscut pe Jon s au intalnit la poarta Ganesha.
Drucker a condus ceremonia in afara orasului,in timp ce barbati si femei mergeau separati toti avand tamaie. Drucker si omul de la librarie,Burth incantau Vedele(texte originale din vechea indie). Mi a placut sunetul lor incredibil si profund;imi aduceau aminte de rugaciunile evreiesti.
Am mers pana la mormant,o gaura adnaca in malul raului uscat si nisipos. Am fost miscat sa vad
ca ii stiam pe majoritatea celor prezenti. Am stat langa Massimo. Odata el a cedat unui strain, locul sau din primul rand, la o sedinta Darsham. Aici se afla si Robin,un om pe care obisnuiam
săl
privesc in timp ce se juca cu tanarul sau copil ,blond si frumos. Atat de multe chipuri pe care le intalnisem sau le vazusem in ultimele saptamani…. ..ale unor pesroane despre care am scris in
jurnalul meu.

Căldura era insuportabilă. Drucker șia
pus pe cap un acoperământ yarmulke cu auriu și
alb. A spus că ne aflăm acolo, nu pentru al
jeli pe Jon, ci pentru aL
sărbători pe Domnul. A
povestit cum Jon era un tânăr foarte nervos când a venit în 1973, fiind un caz terminal al bolii Hodgkin, cum Baba a avut grijă de el și ia
mai oferit încă unsprezece ani pentru a dezvolta din
punct de vedere spiritual. Am spus rugăciunea Jaddish și am cântat cântece evreieștiș iar Drucker
a dat mai departe cutia vihuti ce conținea cenușa lui Jon. Unul câte unul am presărat din ea în gaura din pământ.
În acea noapte, la mijlocul nopții, mam

trezit brusc. Îl puteam vedea pe Drucker cu acea
yarmukle cu auriu și alb pe capul său. Mam
întrebat, "De câte ori moare un om aici? De câte ori
moare un om aici și are parte de o ceremonie evreiască? Cât de des susține o ceremonie Drucker,
un om pe care îl cunosc!" În acel moment, toate chipurile tuturor oamenilor care de la ceremonie
au prins deodată viață, precum caracterele unui film. Am suspinat de bucurie. Asta era manifestarea divinității menționată de Baba. Baba mă cunoaște. Îi pasă. A organizat întregul scenariu pentru ca eu să învăț, pentru beneficiul meu, pentru ca eu să înțeleg și să nu îmi mai fie
teamă de moarte.
Am simțit în sfârșit că am slăbit armura mea protectoare. Au existat chiar unele momente când am crezut ca Baba era Dumnezeu; dar în clipa următoare mă întrebam, "Cum poate Dumnezeu avea ochii înroșiti? Tușește, transpiră..."
Kasturi spune că lui Baba îi place să ne agite. Lui Baba îi place untul. Singurul mod de a obține unt din lapte e agitarea acestuia.
În timp părăseam Puttaparthi, mă simțeam foarte curat după aproape o lună fără marijuana și alcool. Nici o promisiune; Nu iam
spus nici măcar lui Judy; mam
gândit că voi vedea cu e
fără ele pentru o perioadă. Neam
oprit in Hawaii unde am stat intro
frumoasă stațiune pe litoral
unde în mod normal aș fi început să beau înainte de prânz. Obișnuiam să consum ouă sau trei băuturi foarte mari înainde de cină, apoi o jumătate de sticlă de vin în timpul mesei urmată de rachiu limpede. Între ele aș fi fumat un cui, doar pentru a mă simți mai detașat..îmi plăcea sentimentul de alunecare întrun
somn adânc. Ciudat, având în considerare frica mea de ami
pierde viața.
Mam
oprit complet; fără efort. La început nu mam
simțit foarte diferit. Eram dar
bucuros de cât de ușor era.
Judy era încântată. Nu mia
spus niciodată, dar înainte să merg la Baba, sa
rugat la el
spunând "Baba, dacă esti așa cum spun toate aceste cărți că esti, îmi doresc un singur lucru – ca
Jack să nu mai bea alcool și să fumeze marijuana".
Am început să observ câteva schimbări subtile, precum decizia de a nu mai minți; sau mi se întâmpla ca sentimentele să mi se acumuleze în interior aproape să răbufnească, sau mă trezeam că plâng în timp ce spuneam povești legate de unele mele experiențe cu Baba.
Era foarte gradual. Am citit multe alte cărți scrise de Baba, am început să ascult casete cu cântece bhajan; și am început de fapt să acord atenție cuvintelor, gândurilor și acțiunilor. Când nu
aveam răbdare, îmi aminteam cum stăteam la coadă la ashram și începeam să repet "Sairam, Sairam" întruna. Uitam să mulțumesc pentru mâncare, întratât încât a trebui sămi
promit că dacă
voi mai uita din nou, va trebui să îngenunchez pentru a mulțumi.

Aveam și încă am două minți: una a mea și alta de maimuță. Uneori vorbesc despre Baba ca și cum ar fi Dumnezeu. Le spun copiilor mei că Dumnezeu sa reîncarnat în om pentru a reaprinde flacăra iubirii și pentru a relua o renaștere a spiritualității.

Fiul meu Adam mă întrerupe brusc spunând, ”Ei bine tată, dintotdeauna ția plăcut puterea!”. Copii mei sunt adulți tineri. Sunt mulțumiți că nu mai fumez iarbă și beau, dar sunt de părere că exagerez cu discuțiile mele despre Dumnezeu.

Adam spune, ”De ce are nevoie de o gardă de corp, știi, tipul uriaș care ține lumea la distanță? Dacă este Dumnezeu, de ce nu îi poate el ține departe cu puterea minții? De ce nu apare la televizor, în același timp pe toate canalele? Atunci toată lumea va ști că este Dumnezeu.” Le spun că este imposibil de demonstrat divinitatea lui Baba, că trebuie doar să o accepți; dar uneori îmi doresc să fie posibil.

Alte dăți copii mă întrebau, ”Dacă Baba este Dumnezeu, atunci de ce nu face ceva în legătură cu războaiele, foametea, nedreptatea și suferința?”

Încerc să le spun că Baba se află pe pământ pentru a îmbunătăți conștiința spirituală a omului, că atunci și doar atunci poate exista pace și armonie. Baba spune că dacă ar fi să miște ușor mâna și să devină totul perfect, neam întoarce repede la aceleași condiții de acum. El spune că este datoria noastră să ne găsim propria renaștere spirituală. Uneori mă întreb de ce nu poate sau vrea a include în această mișcare a mâinii sale perfecțiunea conștiinței umane. Poate că dacă ar faceo, nu ar mai exista pentru noi nici un motiv să ne încarnăm.

Îmi doresc să trăiesc urmând cele cinci principii ale lui Baba, adevărul, conduita bună, dragostea, pacea și nonviolența.

Am început să mă rog și să spun mantra Gayatri în fiecare dimineață și înainte de culcare. Când am gânduri negative, mă opresc și spun ”Sairam”. În trecut îmi plăcea să bârfesc, dar acum mă opresc, cel puțin în majoritatea cazurilor.

Cred cu adevărat că egoul nostru și atașamentele reprezintă cauza de bază a durerii și suferinței. Fără atașament ne putem lepăda de dorință; fără dorință putem fi lipsiți de mânie, ură, gelozie, lăcomie invidie și mândrie. Fără egoul nostru, putem fi umili și să căutăm cu nădejde și saL găsim pe Dumnezeu. Baba spune că El știe trecutul, prezentul și viitorul nostru. Atunci cum poate exista liberarbitru.

Unde se află baza pentru rugăciune sau vină? Îmi placeau vechile mele reguli. Mia luat mult timp să mă simt bine în pielea mea. Acum că în final sunt mândru de reușita mea pe această lume, se pare că nu eram ”eu”, nu era ”a mea” deloc – ci era bunăvoința

lui Dumnezeu.
Am citit că singura alegere pe care o avem este să ne apropiem sau să ne depărtăm de Dumnezeu. Nu este o alegere chiar atât de rea pentru că dacă mă las pe mâna lui Dumnezeu, atunci sunt protejat; nu mai trebuie să dau cu zarul. Sunt al Lui. Dar dacă totul a fost hotărât, de
ce să încerci să mai faci ceva? Se pare că răspunsul este acela că fiind oameni, sau având un corp
fizic, înseamnă că nu toți ne vom întoarce către Dumnezeu, așa că trebuie să ne trăim viața ca și
cum am avea liberarbitru.
Baba spune, ”Viața este o provocare, înfrunto.
Viața este un joc, joacăl.
Viața este
iubire, bucurăte de ea. Viața este un vis, realizeazăl.”
Baba spune o poveste despre un câine care intră întro
cameră ai cărei pereți sunt acoperiți
cu oglinzi. Câinele, vâzând mulți câini, latră. Când un om intră în aceeași cameră, el vede numeroasele sale reflexii. Îi face plăcere să descopere diferite aspecte ale sale. Baba explică cum
în lume vedem milioane de oameni și obiecte ce par diferite. El spune că aceste diferențe sunt ca
reflexiile din oglinzi; iluzii. Baba spune că redă o satisfacție mare cunoașterea și încercarea de a
iubi numeroasele aspecte ale noastre regăsite în oamenii și lucrurile din jurul nostru. El spune ca
El se regăsește în inimile noastre; sper să Îl găsesc.
Baba spune, privește oceanul. Privește valurile ridicânduse,
rostogolinduse,
spărgânduse
întro
spumă la mal. Vezi forme diferite: apă, valuri, spumă și bule de aer și cu toate
aceste nu te îndoiești nici o clipă că ceea ce vezi este un singur ocean. Poți înțelege datorită perioadei scurte de timp necesare diferitelor forme pentru a se uni și integra întro
singură
entitate. Numai dacă putem să ne asumăm riscul vom afla că totul este creația Sa și că noi suntem
parte din El. Dacă ne vedem pe noi ca fiind separați, pierdem bucuria de a ști că suntem parte din
El, că suntem toți divini; cu siguranță că atunci, ne putem vedea și iubi pe noi înșine în orice persoană, fir de iarbă și stea în univers.
Valorile mele se schimbă continuu. Nu am făcut niciodată muncă în folosul comunității.
Nu am rănit pe nimeni niciodată în mod intenționat, dar am ignorat ajutarea celorlalți sau am sperat că o vor face alții. La aniversarea de 60 de ani a lui Baba, am fost întrebat de Hal Honig,
un director regional, dacă aș vrea să încerc să organizez grupul de studii a lui Baba în Virginia.
Am ezitat. Nu doream să spun da și apoi să nu o fac. poți ajunge întrun
mare necaz mințindul
pe

Dumnezeu! Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi plăcea mai mult ideea. Aici era implicată o
oportunitate de a mă testa, de a afla dacă voi reuși pe această cale a spiritualității. Am acceptat
ideea de a întâlni și de a fi în preajma oamenilor lui Baba.
Dintotdeauna mia
plăcut citatul ”Mâinile care servesc sunt mai sfinte decât buzele care se
roagă.” Acum aveam șansa mea; numai că de data aceasta am promis să nu tratez acest grup
precum una din corporațiile mele anterioare. Am sperat să realizez munca cu dragoste și speranța
că Baba se va ocupa de restul.
Nu mai simt că trebuie să mă străduiesc. Grupul nostru de studii a avut la început doisprezece oameni și acum sa
redus la șapte persoane care vin în mod regulat. primul nostru
proiect a fost construirea unei grădini de legume la ”Casa Liberty”, un cămin local pentru cei în
vârstă. Am fost puțin emotionat văzândui
în scaune cu rotile pe majoritatea dintre cei 109 de
pacienți. Când eram copil trebuia să o împing pe mama peste tot și presupun că nu mia fost de
ajuns, sau cel puțin nu am făcuto
cu plăcere, astfel că acum Baba îmi oferă o nouă șansă. În
prima noastră zi am stat cu un pacient în vârstă căruia îi plăcea să cânte imnuri. Am cântat
”Înainte soldați creștini”. Mi lam
adus aminte de pe vreme când tatăl meu vitreg ma
obligat să
merg la biserica Știința Creștină.
Curând ni sa
alăturat un alt vârstnic care arăta deprimat. Lam
întrebat cum se simte și a
răspuns, ”Nu mă simt bine, un om tocmai a murit.” Am dat din cap încercând să ofer niște suport.
dar mam
întrebat, cum se face că primele vorbe ce ies din gura acestui o au legătură propria mea
frică de moarte? În secunda următoare omul a început săi
povestească cât îi era de frică săși
piardă banii. Din nou, omul a atins principala mea îngrijorare legată de bani. Pe moment am
zâmbit, realizând că acesta era cu siguranță modul lui Baba de a saluta și sugera că întradevăr
supraveghea.
O altă învățătură a lui Baba, să pun un acoperiș peste dorințele mele materiale, devine
ușor parte din viața mea. Încă achiziționez prea multe lucruri, dar din ce în ce mai des mă întreb
înainte să cumpăr: chiar mil
doresc, servește unui scop util, rănește sau privează pe cineva? Îmi
doresc cu adevărat să renunț să mă atașez de lucruri. Scopul meu este să tratez obiectele ca și cum
ar fi mobilă închiriată întro
frumoasă cameră de hotel – mă bucur de ea și totuși plec fără regrete
la înregistrarea de ieșire.
Când eram copil, cred că am renunțat la Dumnezeu pentru că părea să nu existe nici o

posibilitate ca el să vadă și să știe totul, să fie omniprezent. Acum mi se spune că Baba este omniscient, omniprezent și omnipotent. El știe totul; el este omniprezent și atotputernic. De ce nu? În mod cert Domnul este mai mult decâtun compuner universal gigantic. Se pare că mam întors de unde am plecat, și foarte ușurat pot începe acum să ”Renunț și săL primesc pe Dumnezeu.” Sunt pregătit să fiu capturat, gata să încetez a mai vorbi și să fac treaba pe care trebuie să o fac.

În literatura Vedana și Sai există numeroase referințe la binecuvântarea și bucuria de a deveni una cu Domnul. Singura izbăvire pe care mio doresc este eliberarea completă de vechile mele temeri legate de moarte. Uniunea este precum o picătură în ocean – a dispărut; nu mai este o picătură. Încă nu sunt pregătit să renunț la încă prețioasa mea conștientizare a propriei situații. Nu vreau să fiu zahărul; vreau săl gust.

Baba spune, ”Bucurăte,” și ”Pune capăt plăcerii.”

Cu timpul, acum când mă gândesc la moarte, îmi imaginez părăsindumi corpul în mod pașnic. Îl tot aud spunând, ”Nu ești corpul; renunță la el precum la o jacheta veche uzată.” Și mă gândesc, ”Asta este ceea ce îmi doresc să fac, să merg înainte zâmbind cu Sai Ram pe buzele mele.” Dar leaodată vechile mele frici ies la suprafață: ”Dacă totul este o farsă – dacă doar mori, strivit ca o muscă, dat uitării pentru totdeauna?”

Apoi râd, ”Chiar și așa, nu există un mod mai bun de a trăi, decât ascultarea învățăturilor lui Baba.”

Cred că acum știu ce vreau sa devin. Cineva...

Care nu urăște ființele,
este prietenos, bun și plin de compasiune;
Care nu este de părere că totul îi aparține,
Și suportă tristețea și bucuria cu calm.

2 Cuvintele lui Sri Krishn.a în Bhagavad Gita

Teai putea întreba:”De ce miar acorda Dumnezeu vreun pic de atenție? Ce aș putea eu săi ofer Lui și El să accepte când întregul cosmos este deja al Lui? Dacă până și îngerii și zeii nu Îl pot vedea, ce șansă am eu?” Dar cu asfel de gânduri înjositoare și depreciatoare nu vei ajunge nicăieri. Atâta timp cât gândești în acest fel, nu vei fi capabil să capeți bunăvoința lui Dumnezeu sau pregătit să Îl servești. Nu arăta asemenea semne de slăbiciune. Trebuie săl primești pe Dumnezeu în inima ta și săi spui, ”Preaiubite Dumnezeu! Știu că tu ocupi întregul univers, dar Tu te afli și în inima mea. Te voi păstra aici cu toată puterea mea, fixat ferm în inima mea. Ești

este adevărat, cel mai mare dintre cei mari; dar ești totodată și cel mai mic dintre cei mici. Sub
acest aspect vei fi mereu în inima mea." Dacă ai această încredere fermă în tine și o determinare
de neclintit de aL
păstra pe Dumnezeu neschimbat în inima ta, cu siguranță Îl vei obține.
Sathya
Sai baba

O CĂLĂTORIE EXTRAORDINARĂ

Barbara Bozzani

Pentru a ști încotro ne îndreptăm în această călătorie prin viață, uneori este util dacp știm unde am fost. Suntem toți copii lui Dumnezeu, dar El nea
plasat pe fiecare în circumstanțe unice.
Influența familiei, prietenilor și mediului lasă urme, uneori cicatrici asupra psihicului. Am avut
norocul de a mă naște întro
familie care aprecia morala superioară și o bună etică. Sinceritatea a
fost un cod învățat devreme în viață. Dar pe de altă parte perioada mea timpurie de formare a avut
unele lipsuri. Familia mea nu vorba niciodată despre Dumnezeu sau iubire și nu prea am avut parte de bucurie sau exprimare creativă. Acestea au venit mai târziu când am descoperit lumea de
dincolo de cămin.
Mama a dat impreasia că o exprimare directă a a afecțiunii sau lăudarea și reasigurarea copiilor iar
răsfăța. La urma urmelor, este o lume dură și trebuie să fim capabili să confruntăm realități dure. Probabil că a fost durerea adâncă pe care a simțito
apărută datorită dificultății
propriei educații, împreună cu durerea separării de tatăl meu când eram încă mică. După separare,
fiind unicul copil, șia
focalizat atenția asupra mea, și am simțit îngrijorarea sa profundă legată de
bunăstarea și siguranța mea. A realizat un lucru admirabil întro
perioadă când femeile, ca părinți
singuri, erau deseori evitate de către societate. Ma
învățat să fiu îngrijită și curată, sămi
țin capul
sus și să spun adevărul.
Munca asiduă a fost o altă învățătură a ei pentru care sunt recunoscătoare. Datorită eticii germanluterane,
am lucrat cu jumătate de normă de la vârsta de 11 ani. Era dificil uneori să
echilibrez munca de îngrijitor de copii sau ca ajutor al mamei cu studiile mele și activitățile școlare. Mai târziu am început sămi
fac prorpiile mele haine și am fost chiar îndemânatică.
Simțul de responsabilitate al mamei mele ar fi trebuit să se reducă oarecum atunci când la întâlnit și sa
căsătorit cu distinsul domn grec, dar obiceiul de a fi îngrijorată era adânc
înrădăcinată ăn personalitatea ei. Tatăl meu vitreg, pe lângă faptul că a redus dificultășile noastre
financiare, a deschis calea către unele exprimări culturale. Am călătorit puțin, am citit cărți

împreună, am mers la muzee și am vorbit despre evenimente din întreaga lume. Totuși nici unul dintre părinți nu a arătat nici un interes în spiritualitate. Dra am început să fac investigații religioase pe cont propriu.
Am mers împreună cu prieteni la școli de duminică și biserici și am simțit întotdeauna o mare bucurie atunci când se cântau imnuri religioase și se spuneau povești din Biblie. Dar, spre surprinderea mea, am aflat că mulși dintre ”oamenii bisericii” care ascultau cu atenție învățăturile creștine, precum ”Iubeșteți aproapele ca pe tine însuși,” exprimau anumite prejudecăți în viața lor de zi cu zi.
Când eram mică, o rudă în care aveam încredere a făcut o remarcă urâtă la adresa unui grup de călugărițe catolice. Am fost uimită și ofensată de critica acestei persoane la adresa bunelor călugărițe care au servit atât de mult lumea. Descoperind ipocrizia în persoanele la care țineam mă făceau confuză și mă descurajau.
Odată cu înaintarea în vârstă, am devenit conștientă de lucrurile teribile care au loc în lume și am început să mă gândesc că un Dumnezeu bun și iubitor nu ar permit ca oamenii inocenți să fie afectați de crime și atrocități. Concluzia mea simplistă, a unei adolescente dezamăgite, era aceea că Dumnezeu nu are cum să existe iar convingerile religioase trebuie să reprezinte o formă de escapadă pentru cei care nu înfruntă realitatea.
Anii au trecut și apropae de sfârșitul anilor mei de educație am întâlnit un tânăr încântător. Neam căsătorit pe 4 iulie 1952, în mijlocul celebrării zilei naționale. Bob era pe atunci ofișer în marina SUA. Ca și cuplu căsătorit ne bucuram de numeroase petreceri și adunări sociale, în general era foarte agreabil pentru ambii, și totuși lipsea ceva, ca o piesă mică a unui puzzle. Cu fiecare nou eveniment mă gândeam, asta va face viața completă. Imediat după ce a fost trecut în rezervă din marină, a intrat în afacerea cu automobile a familiei sale. La acel moment aveam o frumoasă fiică, iar doi ani mai târziu o altă fiică, ambele aducândune o mare bucurie.
Înainte de nașterea fiului nostru neam mutat întro casă mai mare. Acum Bob avea propria sa afacere prosperă și familia noastră era completă. Cine sar aștepta la mai mult? Dar amandoi am simțit o neliniște interioară.
În acea perioadă aveam un prietenă care mereu părea liniștită și pașnică. Când iam cerut săți divulge rețeta secretă, , a spus că practică hatha yoga și că sar bucura dacă miar face cunoștință cu profesorul ei. Am urmat cu mare interes cursuri de hatha yoga și în câțiva ani am început să organizez cursuri.
În această perioadă am participat de asemenea și la cursuri susținute de Indra Devi, care nea

instruit în posturi antice, clasice și nea
impresionat mai târziu cu povești despre mentorul ei,
Sri Sathya Sai Baba. Poveștile ei au dat naștere unei dorințe lăuntrice de a merge în exotica Indie
pentru a vedea această ființa care se anunța a fi uimitoare. Dorința a devenit o obsesie. La sfârșitul lui 1973, lam
convins pe soțul meu că ar trebui să călătorim cu un grup de oameni din
vest săl
vedem pe Baba în lăcașul săude lângă micul oraș Puttaparthi în sudul Indiei. Se presupune că. Sai Baba a realizat minuni precum Hristos. Curiozitatea mea nu a putut fi domolită;
a trebuit să mă conving.
Soțul meu trecea printro
perioadă destul de dificilă și nu era deloc entuziasmat în legătură
cu o călătorie în India. Cu toate acestea, în Februarie 1974, am plecat, cu aproximativ alți 20 de
pelerini entuziaști, întro
călătorie de neuitat.
În prima zi în lăcaș, unul din companionii noștri a venit la camera noastră și nea
spus să
ne pregătim pentru darshan (fiind în prezența unei importante ființe spirituale). Neștiind în acel
moment ce reprezenta darshan sau cum să ne pregătim pentru asta, a fost necesar să fim sfătuiți:
mai întâi te îmbăiezi, apoi te îmbraci cu haine curate și în final mergi la templu pentru al aștepta
în liniște pe Sri Sathya Sai Baba. Am făcut toate astea fiind un eventual turist, nu am luat lucrurile prea în serios. În schimb mam
gândit că ar fi o poveste bună pentru a o împărtăși cu
prietenii și elevii de la yoga de acasă.
Spre surprinderea mea, când Sai Baba a apărut și a mers prin fața mulșimii, mam
simțit
țintuită locului și nu miam
putut lua privirea de la el. Am văzut numeroase poze cu Sai Baba, dar
nu eram pregătită pentru o experiență atât de emoționantă. Șarmul și grația sa naturală erau fascinante. Am uitat de discomfortul efectului decalajului orar și statului în soarele arzător înfășurată în sari. Ceva legat de comportamentul său mia
încălzit inima rece; am simțit o bucurie
crescăndă. Pentru mult timp după aceea, acea bucurie era precum niște valuri liniștite de ocean
care mă scăldau iar apoi se retrăgeau. Am vrut să rămân învăluită în această simțire a oceanului
dar era prea evaziv. Nu știam atunci cât de norocoși eram, când Baba a spus unuia din grupul nostru că ne va vedea următoarea zi.
Am ajuns toți la timp pe veranda templului la ora convenită și am fost conduși întro
cameră mare. Acolo nu existau ornamente, doar un scaun simplu de lemn pe o platformă pentru
Baba. Noi ceilalți am încercat să ne simțim comfortabil pe podeaua de ciment și apoi sa întâmplat din nou! În timp ce Sai Baba intra în cameră, toate gândurile legate de discomfort au

dispărut și au fost înlocuite cu valuri de bucurie. Cum putea prezența lui să creeze o asemenea reacție? Nu a stat deloc în scaunul special, ci se pare că a preferat să stea relaxat pe marginea platformei, în fața noastră sau sau să seplimbe printre membrii grupului.
Baba nea oferit un minidiscurs; și până în ziua de astăzi numi amintesc nici un cuvânt din cele spuse, doar tonul blând melodic al vocii sale și sentimentul de fericire. La un moment dat în timpul discuției a materializat un inel pentru o femeie din grupul nostru. Eram fericită pentru că una din dorințele mele secrete a fost să văd niște miracole. Întradevăr am văzut clar, întrucât a avut loc chiar sub nasul meu. Colectam experiențe, iar aceea era una chiar foarte bună. Dar ce avea să urmeze?
Câteva zile mai târziu, în timp ce stăteam pe verandă așteptând să fim chemați în camera de întrevedere a lui Baba, o frumoasă dar suferindă familie de indieni a fost condusă în camera mică interioară. Tatăl purta pe fiul său, care avea aproximativ 9 ani; băiatul purta șosete albe care nu ascundeau în realitate picioarele sale foarte deformate. Picioarele sale lungi si subțiri indicau faptul că nu a alergat sau jucat niciodată ca alți copii. Am simțit cum mi se strânge inima. eram recunoscătoare pentru cei trei copii sănătoși pe care iam lăsat în grija bunicilor în California.
După un timp, ușa sa deschis larg și minunea minunilor, familia a ieșit, totși vărsând lacrimi de fericire. Tânărul băiat mergea pe picioarele sale instabile precum un cerb nou născut, cu ochii săi maronii și mari sclipind. Nici nu am încercat sămi controlez lacrimile.
Baba a ieșit și a dat niște ultime instrucșiuni părinților; apoi sa întors către mine și a întrebat,”De ce plângi? Nu plânge; este prima oară când el a pașit.” Am răspuns printre lacrimi, ”Din cauza asta și plâng.” Apoi sa uitat la mine întrun mod pe care aveam să ajung săl cunosc atât de bine – cel mai prietenos și plin de comasiune zâmbet pe care lam văzut vreodată și a spus în tonul cel mai dulce, ”Știu, știu.”
Miam dorit ca acel moment să dureze o veșnicie dar întro secundă șia schimbat comportamentul și sa

arătat foarte îngrijorat pentru un alt copil deal
său.
În curând a fost rândul nostru să fim singuri cu Baba. Prima noastra întrevedere privată a fost o experiență copleșitoare. Bob, eu și Sai Baba am stat aproape unul de celălalt în timp ce Baba punea întrebările. Sa
adresat mie întâi, punând întrebări simple precum, ”Câți copii aveți?”
În acel moment am rămas fără cuvinte. El a zâmbit indulgent și a răspuns singur la întrebare, spunând ”trei.” Între timp am rămas mută – nu puteam comunica. Trebuie că am părut mai mult
decât caraghioasă, dar Baba a fost cumsecade pentru că el înțelege toate condițiile umane și slăbiciunile. În acele câteva minute el a subliniat caracterul – atât punctele forte cât și pe cele slabe – pentru fiecare dintre copiii noștri. Anii ce au trecut după aceea au demonstrat că a avut
dreptate în totalitate.
Apoi șia
îndreptat atenția către Bob și au vorbit despre treburi legate de afaceri în timp ce
Sai a materializat niște vibhuti (cenușă sfântă) cu care a aruncat pe pieptul și în zona inimii lui
Bob spunând, ”Este un om bun, un om bun.” Acest semn de aprobare plină de iubire la determinat pe Bob să facă ceva ce eu nu lam
văzut niciodată să facă – a izbucnit în lacrimi și a
plâns precum un copil neajutorat. Sai Baba a spus, ”Afacerile nu îți oferă nici o satisfacție, dar
lucrurile se vor schimba.” Lui Bob i sa
luminat chipul când a auzit cuvintele asigurare.
Swami, așa cum își spune singur des, sa
întors din înspre mine și a spus, ”Fi răbdătoare.
Trebuie să înveți să fi răbdătoare.” Întrevederea se terminase iar eu eram tot mută în timp ce plecăm. A durat mult până am revenit cu picioarele pe pământ. A fost cea mai neobișnuită experiență din viața mea, dar tot nu am reușit să realizez că Sri Sathya Sai Baba era o ființă divină. Am putut doar să percep că el era special și că stârnea idealuri și emoții în mine mai puternice decât am cunoscut până atunci.
În timpul zborului înapoi către SUA am început să ne planificăm următoarea călătorie în India. Deja eram atrași înapoi, parcă ar fi fost o forță magnetică. Bob, binedispus, a început să mă
tachineze în legătură cu comentariile lui Swami despre nerăbdarea mea. Miam
luat imediat
apărarea, supărată și în mod evident nerăbdătoare. Mai târziu am râs amândoi cu poftă de viziunea mea îngustă și inapacitatea de a acepta critica, deși a fost oferită atât de binevoios de Baba. Miam
promis atunci și acolo să lucrez la problema nerăbdării.
La întoarcerea acasa, am revenit la activitățișle noastre, dar cumva viețile noastre sau schimbat. Mie și lui Bob nea
păsat în continuare de prietenii noștri dar nea
fost greu chiar
imposibil – să revenim la obișnuitele evenimente sociale. Bob a început să citească totul despre
Sathya Sai Baba. Eu pe de altă parte, care lam
presat să meargă cu mine în India, mam
simțit

incompletă și confuză în urma experienței.
În 1975 neam
întors în India, făcând mai întâi un circuit și participând apoi la Conferința
Mondială a Organizațiilor lui Sri Sathya Sai și aniversarea de 50 de ani a lui Baba. Avusesem
o
singură experiență care să mă pregătească pentru viața întrun
ashram dar de data aceasta a fost
mult mai dificil datorită mulțimii sosite pentru conferință și aniversările onomastice.
Am fost din nou primiți iar Bob a primit un inel drăguț cu imaginea lui Baba. De fapt
mulți oameni au primit ”carduri de materializare”, așa cum numește Swami micile cadouri
precum inelele și medalioanele pe care el le materializează.
Văzând chipurile celor care au primit aceste obiecte din mâna lui Baba mia
creat un
sentiment de mare bucurie și am început să tânjesc după unul din acele talismane. De fapt, am
devenit obsedată. Dar cu cât îmi doream mai mult ceva, cu atât mai des Baba oferea cadouri
altora! La una dintre întrevederi el chiar a dăruit obiecte simbolice doamnelor din fața mea,
din
spatele meu și de pe lateralele mele! Probabil că arătam neagră de supărare, dar tot ce mia
oferit
baba a fost un zâmbet șiret.
Deseori spune, ”Îți dau ce îți dorești pentru ca săți
dorești ceea ce îți voi da.” Dar ce
legătură avea acel mesaj cu dorința mea de a avea unul din micile sale daruri? Oricum, ce era
de
învățat din această chestie spirituală? De ce mă sfâșiau sentimente puternice?
Următorul an, înapoi acasă, aveam dubii și perioade în care mă simțeam singură și
depresivă. Sentimentul de confuzie sa
accentuat și mam
întrebat dacă miam
dorit întradevăr să
renunț la vechiul cerc social, la consumul ostentativ și răsfăț. Dar nu am mai găsit nici o
plăcere
în acele activități artificiale, sau în altceva. Emoțiile mele fluctuau la extreme. Baba a spus,
”Uneori trebuie să sparg barierele minții pentru a pătrunde în ea.” Probabil că asta se
întâmpla.
În tot acest timp soțul meu se apropia mai mult de Sai Baba. El a insista să cântăm cântece
devoționale (bhajan) acasă și să studiem învățăturile lui Swami. În ciuda emoțiilor mele
mixte,
așteptam cu interes următoarea călătorie în India, întrucât acele călătorii deveniseră
evenimente
anuale de angoasă și plăcere. Atracția față de Sai Baba era încă imposibil de explicat.
Următorul an am luat copii și pe mama lui Bob cu noi în India. Baba a acordat grașia
divină tuturor. Nu am ținut pasul cu ce se întâmpla; am luat o viroză și am fost bolnavă tot
timpul
călătoriei. La un moment dat in Bombay, miam
exprimat dorința de a aloca unele din posesiunile
mele lumești copiilor noștri, întrucât am simțit că voi muri cu singuranță înainte de a ajunge
acasă. Trebuie că aveam halucinații din cauza febrei, sau mă scăldam în autocompătimire.
Probabil ambele. Era aproape imposibil să mănânc și îmi pierdeam din ce în ce mai mult din
putere. Am scris la recepția hotelului o scrisoare lui Baba în care îi ceream ajutorul.

Bob a dus personal scrisoarea la Dharmakshetra, reședința lui Baba în Bombay, unde Swami avea să țină un discurs. Baba a trecut pe lângă soțul meu și a aceptat mesajul meu disperat. Pe durata discursului său el a ținut în mână discursul meu, făcând gesturi pline de grație
și îndreptând plicul către sutele de oameni adunate să îl asculte. Toate astea nu leam știut decât
mai târziu, dar îmi aduc aminte că mam
simțit mai bine în acel timp.
Următoarea zi miam
revenit destul cât să merg cu familia mea la Dharmakshetra unde
nea
primit Baba. Ma
ținut de mână aproape pe toată durata întrevederii și a părut îngrijorat de
sănătatea mea, spunândumi:
"Mănâncă." A doua zi, în timpul lungului zbor către SUA, la bordul
avionului, apetitul meu a fost foarte mare. Dar și mai important, inima mea sa
deschis puțin mai
mult și îndoielile mele începeau să dispară; poate că asta era renașterea mea spirituală.
În timpul primei noastre călătorii în India am observat un obicei neobișnuit: numeroși devotați cu dorința de a atinge sau săruta picioarele lui Baba. Prima mea reacțtie a fost una negativă. În următoarea călătorie mam
gândit că este normal ca indienii să practice acest obicei
dar nu și o doamnă din vest. În a treia călătorie, totuși, am avut o dorință arzătoare să ating acele
picioare perfecte, plăcut mirositoare și ia
cerut lui Baba de câteva ori să ma lase să fac
padnamaskar, așa cum se numește; mi sa
spus: "Așteaptă, așteaptă." Între timp, dorința a crescut.
Doar în ultimul moment în ultima noastră zi în India Baba mia
oferit acest privilegiu. A pășit în
față, a indicat către picioarele sale și a spus, "Făo."
Mam
lăsat în genunchi, știind în adâncul
inimii mele că aceasta era cea mai profundă și sacra oportunitate din viața mea, un moment de
mare însemnătate, începutul cederii.
În următorii ani, Bob și eu am călătorit în India o dată sau de doua ori pe an pentru a fi aproape de îndragitul nostru învățător. Unul sau toți copii noștri neau
acompaniat ocazional.
baba a părut întotdeauna să ofere grația divină tinerilor și ei au răspuns favorabil.
În acest moment se fac aproape șaisprezece ani de când am auzit prima oară de Sri Sathya Sai Baba și mie
groază de fapt să mă gândesc cum ar fi viața fără el. În cel mai bu caz, ar fi un
șir nesfârșit de evenimente și activități lipsite de însemnătate. Cu siguranță viața mea se îndrepta
în acea direcție înainte săl
cunosc pe Swami.
Baba îi îndeamnă pe adepții săi să servească. El spune, "Servirea umanității înseamnă servirea lui Dumnezeu." Servirea făcută de mine a luat forma editării și publicării buletinelor de

știri legate de Sathya Sai. Devotați cu calificare mare șiau dedicat numeroase ore pentru a crea publicația trimestrială dedicată fenomenului Bhagavan Sri Sarhya Sai Baba și învățăturilor sale.
Lucrând la ”Buletinul de știri” național este o bucurie și o responsabilitate minunată pentru că sunt convinsă acum că Baba este reîncarnarea lui Dumnezeu; un avatar complet, cu toate puterile, gloria și iubirea divină pe care le întruchipează. El este întruchiparea iubirii și a restabilit onestitatea pe pământ. Numai Dumnezeu poaet face asta.
Baba este cel mai mare învățător al nostru, întrucât există învățături atât în ceea ce face cât și în ce nu face. De exemplu, obișnuiam să cuget: de ce, dacă el este Dumnezeu, permite să existe foamete și boli devastatoare? baba a spus că poate schimba asta imediat, dar întrun timp scurt tragediile umane sar întoarce iar situația lumii ar fi la fel de rea ca înainte. Este posibil atunci, ca noi să ne cauzăm singuri aceste lucruri? Baba confirmă ceea ce Biserica Catolică a spus mulți ani la rând: mâncarea se află din abundență pe pământ dar distribuirea ei nu se face în mod egal. Cu siguranță că nuL putem acuza pe Dumnezeu pentru această lipsă de îngrijorare față de semenii noștri. Putem acuza guvernele, și o facem, pentru că nu vine în ajutorul națiunilor mai puțin norocoase. Totuși Baba ne pune să căutăm în propriile inimi și să ne întrebăm ce putem face noi ca indivizi pentru ai ajuta pe frații și surorile noastre mai puțin norocoase. În ceea ce privește boala, obișnuiam să mă întreb de ce Baba nu îi vindecă măcar pe cei care vin la el cerândui ajutorul. Acum înțeleg că rareori el intervine în necesitatea persoanei de a trece prin anumite experiențe negative. Cu toate că asemenea experiențe ne pot părea tragice, dintro altă perspectivă ele pot fi considerate grație sau plata datoriilor karmice. mai devreme sau mai târziu toți trebuie să ne plătim datoriile. Din moment ce Dumnezeu ne cunoaște trecutul, prezentul și viitorul, de ce să nu Îi cedăm totul? În acest caz trupul, mintea și sufletul rămân în păstrarea sa de acum înainte.
Au fost numeroase lecții, dar propria mea experiență a confirmat că noțiunile trebuie puse în practică. Am fost șocată, de exemplu, de conștientizarea că trebuie săl iert și chiar să învăț săl iubesc, pe tatăl care ma abandonat acum mult timp. Swami declară că este cel mai important să ne iubim părinții, întrucât neau adus pe lume. El spune în continuare, ”Numai prin naștere Îl putem conștientiza pe Dumnezeu.” Și în plus, există suflete în rai care așteaptă norocul de a fi născute. În anii care au trecut am criticat unele persoane pentru prejudecata lor subtilă. Baba ne spune că nu avem nici un drept săi judecăm pe alții; deseori ei reflectă propriile noastre gânduri și sentimente. Probabil că a învăța cu adevărat să fi tolerant constă în a nu fi intolerant cu

intoleranță altora. Întrun
interviu recent în care i sa
cerut să definească egoul,
Baba a răspuns
repede, ”Este ignoranță, ignoranța.” Conformul spuselor lui Baba căsătoria oferă o
oportunitate
de a elimina ”această mare piedică umană.” Pot garanta pentru asta întrucât îmi aduc aminte
de
numeroasele ocazii în care Baba nea
pus să înfruntăm realitățile căsătoriei. De exemplu, în una
dintre călătorii Bob și eu am ajuns la Prasanthi Nilayam fiind in mijlocul unei cerți aprinse.
Mai
târziu Swami nea
criticat aspru pe amândoi pentru că neam
certat. Altă dată eram mai degrabă
nervoasă pe Bob dar am ținut în mine. Swami sa
apropiat de mine în timpul darshanului
și a
spus, ”Te cerți continuu cu soțul.”
Am răspuns, ”Nu Swami, nu mă cert.” Apoi el a spus, ”Date
cerți aici,” arătând către
capul său.
Nea
spus, ”Căsătoria este ca un șmirghel care îndepărtează egoul
amândurora.” Iar
învățătura sa legată de atitudinea corectă în relație este chiar exactă: Soția servește soțul iar
soțul
are datoria de a proteja și a avea grijă de soție. Amândoi îl iubesc pe Dumnezeu, acea părticică
de
divinitate intrinsec celuilalt.
Întradevăr, am învățat mai mult legat de rolurile unui soț și a unei soții de la îndrăgitul
nostru Baba decât poate învăța oricine dintrun
manual de căsătorie.
Am menționat deja dorința mea de a avea un simbol al divinității lui Swami, unul din
acele cadouri ”materializate” din nimic. După câteva călătorii în India și multe întrevederi, sa
întâmplat întrul
final! Atunci ajunsesem la concluzia că motivele mele erau total incorecteîn
definitiv, Lam
văzut pe Domnul Însăși, am vorbit cu El și am primit sfaturi de la El. Cine ar fi
putut cere mai mult?
La următoare întrevedere baba ma
întrebat, ”Ce dorești?” Am spus, ”Pe tine, Swami, pe
tine.” A zâmbit indulgent, precum un părinte care urmează să recompenseze un copil mic cu
un
cornet de înghețată. Cu o mișcare a acelei mâini frumoase, el a materializat pentru mine un
inel
cu imaginea lui Shirdi Sai Baba (încarnarea sa anterioară) în basorelief. Am fost în extaz; era
un
moment magic de încântare deplină.
Mia

pus inelul pe degetul arătător drept, pe care am ajuns săl consider foarte semnificativ. Trebuie să recunosc că uneori imi este teamă, să spun ”nu” pentru că cineva nu ar fi de acord cu mine. Cred cu adevărat că inelul cu Shirdi Sai Baba mia întărit convingerile. Punerea inelului pe degetul arătător drepta fost, cred, menit să ma facă mai încrezătoare, întrucât acesta este degetul pe care îl folosim să indică sau să subliniem un fapt. Swami nu a confirmat niciodată asta. Este propria mea percepție; Știu doar că ceva a ajutat.

Acestea sunt doar câteva dintre învățăturile și experiențele pe care leam avut de când mam apropiat în mod conștient de Sai Baba. Spun ”în mod conștient” pentru că acum simt că el ma îndrumat și protejat întotdeauna. Iubirea sa este atât de puternică încât el veghează chiar și pe cei care nu acceptă divinitatea sa.

Soțul meu și eu iam simțit deseori prezența atât acasă cât și la muncă, prin mirosul de iasomie sau vibhuti. Suntem concentrați asupra unei sarcini când, deodată, simțim mirosul lui, dând o inexplicabilă stare de pace și bucurie. Întradevăr el este cu fiecare dintre noi întotdeauna și în toate modurile. pentru al cunoaște, tot ce trebuie să facem este săL iubim pe Dumnezeu și să căutăm iubirea să. Ce alt mod mai bun există de ați petrece restul acestei călătorii extraordinare?

Nu încurajez venerarea unui singur nume sau a unei singure forme, mai exact numele ș i forma mea prezentă. Nu îmi doresc să atrag oamenii spre Mine, săi fac să înceteze venerarea celorlalte nume ș i forme ale mele. Puteț i conclude din ceea ce numiț i miracolele mele că atrag omeni ș i cauzez ataș amente faț ă de Mine ș i numai de Mine. Dar nu este aș a. Aceste aș a numite miracole sunt doar dovezi spontane a Gloriei Divine. Nu este nevoie să vă schimbaț i Dumenzeul ales ș i să adoptaț i unul nou după ce mă vedeț i sau auziț i. veneraț i în continuare Dumenzeul ales de voi în modul deja familiar vouă ș i veț i descoperi că vă veț i apropia din ce în ce mai mult de mine, pentru că toate numele ș i formele sunt ale mele.—Sathya Sai Baba

CĂUTÂND DRAGOSTEA

Bea Haig

De unde să înceapă povestea mea în care vreau să povestesc despre dragostea mea pentru Sathya Sai Baba și modul în care el mia schimbat viața? Din moment ce viețile noastre sunt atât de întrepătrunse în timp și spațiu, atât de multe din experiențele noastre, atâția dintre oamenii pe

care îi cunoaștem și cei pe care nu conștientizăm că îi cunoaștem – din moment ce sunt mult mai
multe lucruri de spus în povestea noastră despre Dumnezeu – voi scrie ceea ce îmi dictează inima.
Știu că dea
lungul tinereții mele am căutat acea sursă din care aș face lucruri bune și aș
vedea lucruri bune. Credeam că este mintea mea, pentru că niciodată nu aș fi numito Dumnezeu,
a cărui imagine era aceea a unui bătrân cu barbă întrun
cer divin.
Mai târziu am descoperit că mulți căutau exact ceea ce căutam și eu, dar ei își imaginau o formă, un Dumnezeu care ar putea și ar face totul pentru ei. Convingerea mea era că omul trebuie
să facă lucrurile de unul singur pentru el și căutam să aflu cum naiba puteam deveni mai bun. În
timp, acest ego avea să fie transformat.
Treptat, cu ajutorul primului meu învățător, Hilda Charlton, am început să înțeleg sensul
lui Dumnezeu și al spiritualității. Prin Helda am ajuns la Dumnezeu încarnat, Sathya Sai. Inima
mea a fost capturată cu încetul, întrucât aşa funcţionează pentru mine, încet dar sigur. Odată ce a
cunoscut iubirea, o ţine strâns aproape înfruntând toate dificultăţile, deoarece temelia sa este puternică.
În 1974, când am pornit pentru prima dată pe această cale glorioasă, am scris următorul poem:

Un copilde
vârstă mijlocie
Caută iubirea,
Nu cea fizică.
Un adult – copilăros
Căutând lumina ei,
Sfântă, spirituală.

Îmi aduc aminte că mă întrebam de ce am scriso
– ce însemna cu adevărat? O săptămână
mai târziu confuzia mea a luat forma unei lamentări:

Iubire,să inspir
Iubire, să expir
Nu pot
Săraca Bea, vrea să creadă
Dar nu poate

și sa
terminat cu:

Iubire,să inspir
Iubire, să expir
Nu pot
Săraca fată, tânjește să aibă credință
Dar nu poate

Chiar am încercat să cred, dar mia
fost atât de greu. Aceia dintre noi care au trăit mulți
ani fără să conștientizeze prezența lui Dumenzeu în inimile lor, care au avut o viață lipsită de

credința în miracole, în puterea rugăciunii și vindecării, pot fi treziți doar de IUBIRE, iubire pură,
necondiționată și
o parte din mine știa asta, chiar și când mă lamentam.
Odată ce am progresat dea
lungul acestui drum, meditând multe ore, determinată să
răspund la întrebările, ”Cine este Dumnezeu?” ”Ce este Dumnezeu?” mintea mea îngustă a început să fie conștientă de lume nouă. Am văzut oameni care erau vindecați; Am auzit povești
care miau
copleșit mintea; am văzut materializarea de vibhuti în poze și statuete din casa mea.
Dar mintea este un demon! Indiferent ce evenimente extraordinare am văzut su auzit, era mintea care se îndoia, mereu prezentă, venind cu argumente lumești pentru orice.
”Totul se află în tine”, spune Baba. Nu am înțeles acest adevăr; Nu aveam atma, conștiința sufletului; era doar mintea mea, intelectul meu era creatorul: (râ în timp ce scriu asta, pentru că
întradevăr inima creează – este creatorul acestei maya în care trăim cu toții, illuzia care ne duce în
cercuri de la înălțimile bucuriei la adâncimile disperării).
Dar Dumnezeu este întotdeauna răbdător, plin de grație. Hilda a continuat să împărtășească cu mine iubirea ei împreună cu poveștile ei legate de o ședere de 18 ani în India.
Mia
povestit despre minunile lui Sai Baba. Sunau fantastic, doar că nu îmi venea a le crede. Iar apoi, chipul li Swami a început să apară din ce în ce mai des în timpul meditațiilor mele.
”Imaginație, picturi mentale,” mam
gândit. Dar inima mea începuse, în sfârșit, să fie tulburată.
Am o mică teorie legată de calea noastră către Dumnezeu. Când lucrurile sunt dificile și nu avansăm așa cum ne dorim, când suntem aproape să renunțăm; se întâmplă ceva ce ne uimește, ceva ce ne arată o parte din Dumnezeu și suntem prinși! Știm că trebuie să mergem înainte, să nu renunțăm niciodată să căutăm o altă viziune despre Dumnezeu, o altă experiență
euforică în marea de fericire.
Spun următoarea poveste deoarece ma
ținut toți acești ani pe această cale, în ciuda
multelor ore de disperare. A întors cheia către un alt plan de conștiință și amintirea ei continuă
sămi
reamintească ce este iubirea cu adevărat. În realitate, ce altceva este demn cu adevărat de aspirațiile noastre?
Sa
întâmplat în 1975. Meditam cu orele – înainte de muncă, în timpul muncii, după muncă, în mojlocul nopții. Părea să fie peste puterea mea de control. Terminam fiecare meditație
cu ”Dumnezeu, aratămiTe.”
Nimic nu părea să mă satisfacă, nici atingerea sentimentului de
pace, nici izbucnirile de iubire, nici imaginile care apăreau, întrucât îndoiala ieșea întotdeauna la
suprafață cu caracterul ei descumpănitor. Mă simțeam neîmplinită.
Îmi amintesc atât de bine noaptea aia. Soțul meu adusese acasă statuia lui Ganesha. Din

momentul în care mia
arătato
am simțit o atracție. Era ceva ce nu puteam înțelege, dar am simțit
o căldură întrând în mine. Am simțit că o energie ma
lovit între ochi când am atinso.
După cină
când mam
dus în dormitorul unde am lăsasem statuia, am observat că sa
format vibhuti.
”Meditează, meditează”, striga corpul meu. Am ridicat statuia, mam
dus în camera puja
și mam
așezat jos în fața altarului. Cu Ganesha încă în mâna mea, am repetat manna mea și am
mărgelele pe rozariu. Am fost cuprinsă de o dorință atât de mare de a ști ce spuneau înțelepții,
de
a trăi gloria de care vorbeau sfinții. Puteam simți cum fiecare părticică din mine țipa vrând să
înțeleagă, să fie un copil al lui Dumnezeu. Am invocat toate numele care miau
venit în minte fiecare
sfânt, fiecare nume sfânt, dar nu lam
invocat niciodată pe Sai Baba. Nu pot spune de ce,
dar nu am invocat numele său.
Și în timp ce invocam și pledam, am fost cuprinsă de îngrijorări. Gânduri întunecate au
început să mă atace împunsături
în mintea și trupul meu. ”Nesăbuitule,
nu există
Dumnezeu...Nu te poți încrede în ei....Nu știi că totul este o minciună.” Au continuat să mă
atace
întruna, idei dezgustătoare despre Dumnezeu, calea mea, oamenii în care credeam. Nu știam
despre ce era vorba, sau cum au apărut. Eram un observator, uitânduma
la o scenă
înspăimântătoare. Simțeam cum crește frica mea și apoi mam
trezit împietrită și mam
auzit
spunând foarte hotărâtă , ”Pleacă. Nu vreau să te aud. Pleacă, nu te cred. Nu știi despre ce
vorbești. Îl vreau pe DUMNEZEU. ” Îmi amintesc acea scenă. Îmi amintesc acea
determinare.
Mai știu și că ceva sa
întâmplat, că a fost o perioadă de timp despre care numi
aduc aminte
nimic, iar umătorul lucru pe care mil
amintesc este o deschidere deasupra mea iar eu am fost
propulsată întro
mare de expansiune, un univers de stele, extinzânduse,
extinzânduse..
și o stare
de extaz a început să mă cuprindă, să mă curețe, să mă iubească și
am auzit o voce, undeva în
depărtare, o voce pe care am recunoscuto
ca fiind a mea dar nu eram eu. Am putut să o aud
spunând, ”MĂ DĂRUIESC ȚIE, SAI BABA.”

Sai Baba, Sai Baba, un nume pe care nici nu îl invocasem! Sai Baba, Dumnezeul care a ajuns la sufletul meu!
În seara aceea am dormit și visat. Am visat că eram îngropată întrun mormânt, iar în jurul meu oamenii dansau fericiți. Nu am șimțit frică sau remușcare. Când mam trezit a doua zi dimineață, visul era încă intens pentru mine. Am șimțit că avea legătură cu experiența mea de meditație, că a marcat moartea fostei mele persoane și o renaștere. Vara aceea am plănuit prima mea vizită în India, săl văd pe Swami în forma sa fizică.
Miaș dori să pot spune că am fost renăscută cu adevărat și că gândurile, cuvintele și acțiunile mele erau pure. Nu. Deși am fost binecuvântată de Dumnezeu, tot trebuia să câștig aceea împărăție, dacă doream să fie a mea pentru totdeauna!
Prima mea vizită la Swami a fost incredibilă din toate punctele de vedere. În acest moment nu mă voi afunda în toate poveștile, dar ați aflat până acum toate starturile pe care el trebuia să le dea la o parte. A avut loc o intervievare rapidă care sa sfârșit cu mare admirație și durere. După aceea, în perioada în care am fost total ignorată, am fost entuziasmată să fiu în prezența sa la o nuntă, iar apoi, în final, am avut parte de fericirea de a avea o altă intervievare înainte de a pleca spre acasă.
Multe întrebări rămăseseră încă fără răspuns. Eram atât de preocupată cu propria mea înaintare către Dumnezeu, încât nu Îl vedeam pe Dumnezeul din fața mea și nici nu puteam vedea propria mea dumnezeire. Oh, chiar am văzut pășirea poetică a lui Baba, zâmbetul său care a adus căldură tuturor, schimbările pe care lea făcut în cazul unora dintre cei cu handicap pe care ia primit la întrevederi dar toate astea nu mau marcat.
„Swami, vorbește cu mine, învațămă direct, rezolvă toate problemele mele,” erau strigătele mele, egouul meu lumesc ce acapara mica parte de divinitate care mi se oferise.
Astfel anii au trecut. Mam întors în India, la picioarele sale ornate cu flori de Lotus, am fost primită la întrevederi, am primit binecuvântări, materializări și tot am strigat. Dumnezeu părea mereu să fie cu un pas în urma mea. Nu eram o discipolă a teozofiei; cunoștințele mele legate de Biblie și alte cărți sfinte erau neglijabile. Nu eram la curent cu fenomenele psihice, sau viziunea celui deal treilea ochi. Totuși, gândurile mele chiar au început să se schimbe, întrucât am început sămi spun, „Desigur ca voi fi utilă cândva dea lungul acestui drum. întrun fel aș

putea servi în mod concret spiritului lui Dumnezeu."
Conștientizarea modului în care aveam să servesc precum instrument al său a deenit și ea mai puternică ușor ușor. la un moment dat am citit declarația lui Swami, „Caracterul este sfârșitul
educației." În sfârșit aici se afla mesajul meu! Nu eram profesoară? Atunci de ce să nu aduc aceste idei în clasă? Mam
interesat mai mult de programul Bal Vikas și despre cum îl pot folosi
cu elevii mei în sistemul de școală publică. rezultatele au fost uimitoare. Mergea! Unde odată mergeam la culcare îngrijorată de cum aveam înfrunt o altă zi cu certuri în clasă, cu lipsa de respect a elevilor unii pentru ceilalți, cu lipsa lor de apreciere de sine și mă trezeam cu aceleași
temeri, acum am început să simt o schimbare, o licărire de speranță, realizarea că lucrul cu valorile ca schimba copiii. Dumnezeu îmi oferea o nouă șansă, o șansă să repar greșelile pe care
leam
făcut în creșterea propriilor mei copii, o șansă să fiu de ajutor în această viață.
Și schimbările chiar au început. Schimbările nu apăreau numai în cazul copiilor, ci și eu mă schimbam. Mam
simțit mai ușurată, mai liberă, mai fericită. Ceea ce mă apăsa atât de mult a
început să dispără. Știam cum trebuia să fie viitorul meu. A trebuit să explorez ceea ce Swami numea acum Educatia în Valori Umane.
Și astfel am aplicat pentru un an sabatic pentru a scrie un curs de studiu util în școlile publice din districtul meu. Avea să aibă loc o altă mare transformare. Întotdeauna am fost îngrijorată îm legătură cu banii; iar acum aveam dea
face cu o tăiere de salariu și numeroase
planuri de călătorie și totuși nu eram deloc îngrijorată. Nu sunt sigura cum de erau destui banidar
in acel an, iata ne eu si sotul meu,calatorind in Canada, Israel,Franta si India .Si in timp ce calatoream,am cautat despre numeroase programe de valori care existau.
In vara lui 1983,am ajuns din nou in India,de aceasta data pentru de a participa la conferinta internationala depsre EHV.Stiam ca aici imi voi gasii raspunsul.Aici aveam sa decopar
mult mai mult decat rolul meu in EHV.
Baba era la fel de frumos si gratios ca intotdeauna.In timpul sedintei Drshan el spunea participantilor din New York, ,,da,da.va voi vedea.''El spunea asta des sotului meu si altor barbati.Nu s a intamplat niciodata!A fost pentru prima data cand nu am avut o intrevedere.Dar nu
eram nici aceeasi persoana.M am trezit ascultand fiecare cuvant pe care Baba il spunea in discursurile sale din complexul Poornachandra.Fiecare sunet care iesea ,din gura lui era o nestemata pentru mine.Ne a ajutat mult ,coplesind une cu o dragoste neconditionata si aratandu
ne adevarata lui forma.pentru prima oara am realizat ca eram intradevar in prezenta lui Dumnezeu.Am stiut ce inseamna.
A venit la mica noastra intalnire promitand, ,,nimeni nu v a pleca ,fara sa primeasca raspuns la intrebarile sale''si asa a fost.ni s apermis sa scriem intrebari la care el a inceput sa raspunda.Ne am aflat in przenta sa timp de o ora.In mod invariabil cand o noua problema imi venea in minte ,il auzeam oferindu mi o solutie chiar si cand el vorbea despre un alt subiect.Asa
au decurs lucrurile timp de zile intregi si impozanta sa m a coplesit.A trebuit sa ma gandesc serios

la cum voi ajuta.
Baba ne hranea mintile ,sufletele,inimile si chiar corpurile noastre.Cand ni s a servit pranzul in cantina,a fost atat de frumos săl
vezi in timp ce ,merge pe culoare,intrebandu ne daca
avem destule ,daca eram fericiti...intodeauna OFERIND,OFERIND.,,Cat de mult poate cineva
accepta'',m am gandit, ,,fara sa oferi inapoi''.
Aceasta este renasterea mea,noua mea munca. Mi s a oferit credinta si incredere.Stiu cum poate fii iubirea in realitate.Atata timp cat Baba ,ma lasa săl
ajut cu programul sau Educatie cu
Valori Umane,eu voi fii acolo.Nu cred ca el se asteapta ca noi sa fim specialisti in predarea despre EHV,ci mai degraba sa fim specialisti in viata infruntand,provocarile sale cu impartialitate
si iubire.
In timp ce inchei aceasta poveste imi aduc aminte de ziua in care mama mea a murit.Imi aduc aminte de promisiunea pe care mi am facut o cand aveam cinsprezece ani ,si eram confuza
din cauza pierderii mele.,,Cand ma voi face mare,am de gand sa fac ceva pentru aceasta lume.voi
ajuta la vindecarea cancerului''.
Acum se fac patruzeci si cinci de ani si Dumnezeu, mi a indeplinit dorinta.Ajungand in final sa ma dedic Lui ,am devenit instrumentul sau.Cancerul care macina caracterele noastre,cancerul care distruge dreptatea in aceasta lume,cancerul care disturba pacea noastra si
cauzeaza cancerul fizicacesta
este cancerul pe care Sathya Sai Baba il transforma acum.Astfel el
v a aduce lumii adevarul,actiunea dreapta,pacea si nonviolenta.
Iubirea in actiune este o actiune dreapta;asa cum vorbirea reprezinta adevarul;precum gandul este pacea;precum intelegerea este nonviolenta.
Sathya Sai Baba
Totul este Dumnezeu Allen
S.Levy
Este o zii plina cu ninsoare in mijlocul lui noiembrie in orasul New York.O iarna prematura a acoperit in alb metropola de beton,creand intr un mod aproape magic,iluzia de puritate in intregul
nEW York,un oras care nu este ca oricare altul,cufundandu se cu pasi siguri intr un miraj al lacomiei,al desfraului si al preamamriri de sine.
Al douazecilea pacient din aceasta saptamana ,tocmai a plecat din birou.Precum multi altii ea se
simte singura si pierduta intr o lume in care valorile spirituale sunt deseori incalcate iar cuvantul
lui Dumnezeu este incalcat.In disperarea ei ea simte o lipsa a dragostei in viata ei pe care o simtim majoritatea dintre noi,blocata pe o planeta ce sufera,coplesita de o povara apasatoare,a valorilor si perspectivelor materiale.Pamantul din ziua de azi o
lume in care adevarul este
refuzat,dreptatea este ponegrita,nonviolenta este doar un ideal,pacea mintii doar un vis,iar dragostea neconditionata abia o viziune.
Ii simt tristetea.Ii simt durerea.Singuratatea ei devine singuratatea mea,si disperarea ei devine disperarea mea ,dar numai pentru o perioada scurta.pentru ca am gasit o cale de iesire din aceasta

intunecime,aceasta lipsa de speranta.Izolarea si constrangerea mea,a dus la deschidere si libertate.Sentimentul de neajutorare pe care obisnuiam săl
simt, a fost inlocuit de speranta data
de gratia lui Dumnezeu.
Contempland la viata mea si la aparitia avatarului in ea,atentia mea se duce inapoi,in timp pana la
momentul cand m am nascut.Adica atunci cand m am nascut prima oara spiritual ,cand l am constientizat pe Dumnezeu.
Era ziua recunostintei in anul 1971….fratele meu Lu,care era cu doi ani si jumatate mai mic decat
mine ma invitase sa vizitez apartamentul sau din partea de sud est a Manhattanului,inainte sa calatorim impreuna spre Long Island pentru o cina cu ocazia zile recunostinteti impreuna cu parintii nostrii.
Ei mancau curcanul traditional iar noi insistam sa mancam doar legumele.Parintii nostrii credeau
ca noi suntem rebeli,dar au tolerat aceast nou capriciu al nostru.In primavara urmatoare in timpul
primului meu an de facultate ,am aflat amandoi de o forma de meditatie.Lu si eu ne bucuram sa
stam asezati in liniste si am devenit de asemenea vegetarieni infocati.Desigur,acest lucru ii displacea foarte mult tatalui nostru care detinea o firma de vanzari cu amanuntul in domeniul pescuitului in piata de peste Fulton in partea de sud a Manhattenului. Am urcat scarile casei ruinate,un contrast puternic fata de casa specifica clasei de mijloc in care eu si fratele meu am crescut.Am batut la usa de l acapatul scarilor si mi a raspuns un tanar inalt.In ciuda dubiilor mele
puternice el a confirmat ca aceasta era intradevar locuinta fratelui meu.
Puteam sa simt esenta unei florii venind spre mine din interior si auzeam o muzica foarte ciudata,o muzica atat de inveselitoare incat ma umple cu un sentiment de incantare suprema.Am
intrat in pasi de dans in apartament miscandu ma in cercuri mici in stil evreiesc, cu mainile deasupra capuli meu.In fata cameri fratelui meu l am salutat.
,,Buna Lou’’
El statea pe o patura pe podea ,pe care spre surprinderea mea eveam sa aflu ca el o denumea pat si
am izbucnit in ras vazandu l atat de fericit(o intamplare neobisnuita),dansand si mai ciudat catre
mijlocul camerei sale.
,,Ce faci’’ a intrebat el.
Am raspuns entuziasmat, ,,sunt atat de fericit incat nu ma pot abtine sa nu dansez.Aceasta muzica
este minunata.Cine canta? “
Lou a raspuns, ,, o ,acesta este Sai Baba cantand Bhajan “
,,Cine este el?” am intrebat
Raspunsul sau m a luat prin surprindere; ,, este Dumnezeu .Traieste in India.”
In mod instantaneu, am incetat sa dansez.Vedeti voi,acum mai mult de zece ani ,am pus capat relatiei mele cu Dumnezeu.Scoala evreiasaca a fost o experienta groaznica in timpul caruia am
alternat intre a fii certat de profesorii mei pentru ca nu stia rugaciunile evreiesti si a fii lovit după

ore cu lantul de bicicleta de catre elevi mai mari care avusesera inainte prea mult parte de o ora si
jumatate plina de frustrare de doua ori pe saptamana.
In timpul vietii mele nu am fost capabil sa gasesc o singura persoana care in timp ce vorbea despre Dumnezeu si ma indruma sa inteleg religia mea,care sa fie capabil sa o reperezinte fara
sa descrie o traditie a maniei,egoismului precum si a miicimii generale .Cum putea astfel sa existe Dumnezeu atunci cand era atat de putina iubire in viata mea?Pe langa asta ,cum ramane cu
evreii in timpul celui de al doilea razboi mondial!,asa ca ,daca Dumnezeu chiar exista,nu mi a placut oricum de el;si in plus cum poate sa fie o persoana numita Dumnezeu ?
M am aflat in situatia asta după ce am dansat in apartamentul fratelui meu in aceea zii din 1971.Era atat de multa amaraciune in viata mea ,pentru a recunoaste existenta lui Dumnezeu ,sa
nu mai spun de dragostea sa,care parea sa nu imi iasa in cale.In plus holocaustul a reprezentat o
rationalizare buna pentru ateismul meu.Si daca asta nu era de ajuns,din moment ce eram evreu
,Dumnezeu nu avea formasi cu siguranta nu era om.
Am raspuns fara recunostinta si razand in mod arogant: ,,Dumnezeu !care Dumnezeu?cel din fanteziile tale?sa fim seriosi!”
Cu siguranta aroganta mea reprezenta rezultatul unei cariere educationale ce se baza pe intelect,dar care in mod regretabil ducea lipsa in antrenament moral.Si simteam cum creste mania
in mine,manie pe care am simtit o in copilarie nascuta
din tristete,singuratate,lipsa prieteniei,din
lipsa de a daruii iubire si de a primii iubire,din lipsa intelegerii si lipsa de a fii inteles.
Raspunsul lui Lou unde intelectul meu era cel mai vulnerabil;
,,Vezi singur.Citeste despre el.”
Cu ocazia Hanukkah din acel an (sau craciunul daca preferati; fratele meu a crezut si el in Isus)Lou mi a oferit cartea Baba scrisa de Arnold Schulman.După cateva zile am deschis o carte
fara prea mare tragere de inima si am inceput sa citesc.După zece pagini,am pus cartea jos,mintea
fiindu mi amortita.De fapt minte mea parea ca se oprise de
fapt o inatamplare imposibila ,in
special pentru mine.După cateva momente mult prea scurte,mintea mea reporniot dar nu ma puteam gandii decat la; ,, o,Dumnezeul meu!acesta este Dumnezeu!”.Intr o stare de pur entuziasm
am ridicat telefonul si l am sunat pe fratele meu.
,,Lou ai dreptate!acesta este Dumnezeu!Sathia Sai Baba este Dumnezeu!ce fac acum?”
El mi a raspuns calm, ,,relaxeaza te.Stai jos si mediteaza.Cand ne vom vedea data viitoare,vom
vorbii mai mult despre asta.Citeste in continuare.”
Acesta a fost inceputul si asi putea adauga,numai inceputul gratiei magnifice si generoase pe care
Baba mi o v a conferii.
Urmatorul an in timp ce citeam cartile sale,cele denumite Sathia Sai Baba vorbeste volumele 1 2

3 etc.In mijlocul unei clase,am dat de ceea ce mi sa parut cea mai practica carte pentru un student
foarte istovit;fructul actiunii apartine actorului;astfel renunta la fruct.Actioneaza dar renunta la
fructul actiunii;dedica fiecare actiune lui Dumnezeu si renunta la tanjirea după fructul sau;cerei
lui Dumnezeu sa fie cel care face actiunea,si renunta in mod total si complet fara sa te intorci la
toate ramasitele atasamentului la fructul actinuii.
Toata saptamana incercasem sa scriu o lucrarea finala pentru primul si singurul meu curs de
stiinta politica.Studiasem fiolzofia si autoritatea din timpul miscarii pentru drepturile civile
americane.Am citit Frederick Douglas,Martin Luther king,Jr.Eldridge Cleaver,Malcolm X. si
neneumarate alte personalitati politice de culoare.Profesorul ne cerusem sa scriem o lucrare in
care sa compileze toata informatia la un loc.Asta era singura
nota la acest curs.Am inceput sa
lucrez la sarcina apropae imposibila si după o saptamana aproape am reusit sa incropesc mai mult
de douazeci de pagini.
M am panicat.Cum era sa ma bucur eu de vacanta de ziua recunostintei ,care se apropia,atat timp
cat eu trebuia sa scriu aceasta lucrare.
Am rezolvat retaragandu ma in apartamentul fratelui meu unde cu un an inainte,unde bucuria
iubirii lui Dumnezeu mi a atins sufletul insetat.In ajunul zilei de recunostinta, m am asezat,cu o
hartie pe masa un pix in mana ,si am aprins o lumanare in fata unei poze de a lui Sathia Sai
Baba.M am rugat.,, Oh,Dumnezeu ,buna!aici este Al Levy .Pot sa te rog frumos sa scrii pentru
mine aceasta lucrare despre politica oamenilor de culoare?Tu esti faptuitorul tuturor faptelor
,vorbitorul tuturor vorbelor,ganditorul tuturor gandurilor.Te rog atunci sa scrii aceasta lucrare si
sa accepti fructele.Cedez totul tie.Multumesc.”
El a scris timp de urmatoarele saisprezece ore.De fiecare data cand parea ca ajung la un impas ii
ceream din nou ajutorul lui Baba,rugandu l asa cum o facusem inainte.
Lucrarea a fost dactilografiata in urmatoarea saptamana la facultate si a fost predata. Chiar inainte
de craciun, am primit o inapoi.Profesorul scrisese ,,Aceasta este o lucrare buna.Ai un flux frumos
al limbii.Cand ai vorbit despre Martin Luther King,l am azuit pe acesta vorbind.Cand Frederck
Douglas a fost mentionat a sunat ca si cum Daouglas vorbea;si atunci cand a fost mentionat
Malcolm X.a fost ca si cum el vorbea.Ai facut un lucru bun. ‚A’ “.
Desigur ca am facut un lucru bun un
lucru facut de Baba.El a descris esenta acestor lideri
curajosi care au avut impact puternic pe pamant si a introdus gandurile si cuvintele lor direct in
aceasta lucrare.Multumesc Baba.
De a lungul urmatorilor treisprezece a experientei mele educationale de grup,l am rugat pe sai

Baba sa faca treaba si sa accepte fructele.Cu ajutorul gratie sale,am trecut examenul de master in
psihologie si munca sociala la Universitatea din Columbia.A fost dificil sa fiu format profesional
in psihoanaliza,dar el m a ajutat sa absolv scoala de psihoanaliza din Philadelphia si sa absolv mai
departe o universitate,caz in care incaodata m am rugat sa trec cu bine de programul educational.
Cand m am inscris in acest program de doctorat in psihoanaliza,facultatea nu fusese acreditata dar
decanul ne a asigurat ca v a fii,si ca toate diplomele vor fii acreditate retroactiv.
M am decis sa ma inscriu.
In timp ce urmam acest program de doctorat mi s a oferit oportunitatea de a absolvii acest
program intr un singur an,cu conditia de a scrie o teza de doctorat originala despre un subiect
psihoanalitic.I am spus ca programul absolvit anterior de mine ma califica pentru o asemenea
oportunitate.Programele de doctorat sunt foarte cunoscute ca fiind brutal de dificile si teribil de
chinuitoare,durand de la 5 pana la zece sau mai multi ani.Incantat de oportunitatea de a scapa
intreaga eculubratie educationala a carui prizonier am fost pentru mai mult de douazeci ci cinci de
ani,am acceptat oferta de un an a universitatii.
M am rugat lui Baba ca intodeauna, ,,te rog,draga Baba,scrie aceasta teza de doctorat.Baba,tu esti
faptuitorul tuturor faptelor,vorbitorul tuturor vorbelor,ganditorul tuturor gandurilor.Te rog,Dumnezeul meu tatamama
,scrie aceasta lucrare si accepta si fructele.Multumesc. ,,(ma
maturizasem deja putin in relatia mea cu Dumnezeu,asa ca am omis partea ,,Oh,Dumnezeu
,buna!aici este Al Levy".Tocmai realizasem ca ma cunostea deja;Am dat de ata de multe ori de
necaz,si m am rugat lui atat de mult pentru ajutor).
Dar cand ajunsesem la sfarsitul anului,reusiem sa citesc doar jumatate din refrintele necesare
pentru a scrie lucrarea.Trecusera doi ani.Terminasem de citit si sa iau notite, dar spre disperarea
mea, nu terminasem de scris.Am continuat sa ma rog lui Baba si sperand in ciuda tuturor
asteptarilor ca nu m a abandonat.
A trecut al treilea an si am reusisem sa scriu ceva dar a fost respins de comisia de doctorat.Se
pare ca nu le a placut subiectul meu:,,psihoanaliza si meditatia."Ce era sa fac?M am rugat sa nu
fac nimic si săl
las pe Baba sa faca totul.
In urmatoarele sase luni comisia de doctorat a aceptat subiectul fara ezitare; ,,o explorarea a
tratamentului psihoanalitic al pacientului care mediteaza".In timpul practicii mele studentesti in
psihoanaliza,am aflat ca unii din pacientii mei erau meditatori si continuau sa practice in timp ce
urmau tratametul.M am decis sa studiez pacientii meditatori pentru a vedea daca ei se decurcau
mai bine la psihoanaliza decat pacientii mei care nu meditau.Am continuat sa ma rog lui Baba;dar

in tot acest timp imi tot venea in minte inbtrebarea; ,, Baba,de ce atunci cand ei ofera permisiunea
speciala de a completa programul intr un singur an,el dureaza atat de mult?” Si m am plans, ,, Baba ,fiecare trimestru costa cinspe mii de dolari.Nu putem sa grabim putin lucrurile!”
In iunie 1985 ,după patru ani si jumatate lucrarea a fost finalizata .Comisia de doctorat a aprobat
teza cu mici revizii ;si luna urmatoare am primit prin gratia lui Baba,o scrisoare de la decanul universitatii care ma felicita pentru primirea mult asteptatului titlului de doctor.Tocmai la timpul
potrivit!
Toti studentii universitatii si absolventii primisera in ultimele doua saptamani o scrisoare de la
noul decan in care spunea ca universitatea,după cinsprezece ani a primit acreditare de la Comitetul regional de vest al colegiilor si universitatilor precum si acreditarea de la Comisia de
acreditare pentru universitatii si colegii din America,intrata in vigoare in marte 1985.
Acesta a fost primul program din America ,de tip,, Universitatea fara frontiere,care a primit recunoastere deplina.Totusi ,contrar asigurarii fostului dean ,in scrisoare se spune in continuare
ca,in ciuda asigurari fostului decan,actualul decan si facultatea isi cereau scuze sa anunte ca toti
absolventii care au primit diploma inainte de 1 martie 1985 nu vor beneficia de statutul de acreditare conform reglementarilor comisiei regionale.
,, Multumesc Dumnezeu!”am excalamat .Baba m a salvat de la o tragedie neprevazuta.
daca asi fii completat programul de doctorat mai devreme de cei patru ani si jumatate cat a durat,diploma mea nu ar fii fost acreditata atunci cand am primit o .Baba a facut o din nou;Tocmai la timpul potrivit!
Ma gandesc la voi toti,care va luptati cu sarcina greoaie si uneori insuportabile a experientei educationale,ca sa nu mai spun de procesul continuu al vietii insusi.Ruigati va la Dumnezeu sa
faca toata munca si sa accepte fructele.Pastrati credinta!pentru ca este adevarat:
,,Atotputernicule Dumnezeu,iubitul meu Sai Baba,tu esti faptuitorul tuturor faptelor,vorbitorul
tutuoro vorbelor,ganditorul tuturor gandurilor,mi te dariesc tie.Te rog atunci accepta fructele tuturor gandurilor,cuvintelor,si faptelor mele.Multumesc Baba.”Si adauga un mic,, te iubesc”la
final.
Si acum ca si cum m asi trezii dintr un visma gasesc din nou stand la biroul meu si asteptand urmatorul pacient.
Aceasta retraire a trecutului mi a reamprospata credinta,mi a dat speranta ca in aceasta lume pierduta lumina iubirii este vizibila.Nu numai ca lumina iubirii este vizibila dar si transforma.
pentru ca el mi a transformat viata dintr o cautare disperata a iubirii,intr o dorinta profunda de a
oferii iubire celorlalti.Am bajbait prin intuneric si am gasit fericire si frumusete, inflorind in mijlocul unei umanitati ce se chinuia.Intr un mod si mai miraculos viata mea s a transformat dintr
o ingrijorarea ingrijorare pentru sine intr o impartasire a poverilor vietii pe care ceilalti pareau sa
le suporte.Valoarea reala a acestei vieti pe care mi o atribui ,a devenit dorinta intensa de a raspunde la strigatul de durere ce vine de la altcineva proprium

sine deghizat.
Cu gratia lui Dumnezeu ,iubesc si in acea iubire ofer; si ma rog sa ofer in mod constant atat de
profund incat intr o zii realizarea unicitatii daruitoruli si primitoruluiadevarata
natura a existentei
sa fie eterna in aceasta constiinta.
Se spune ca Dumnezeu este omniprezent.Oriunde ma uit vad acum creatia sa.il vad pe el.Da,Dumnezeu este foarte viu si sanatos si traieste in Puttaparthi.Si noi l am gasit .Putem sa i
vedem fata si asta in mod real!
Fie ca binecuvantarile sale sa umple vietile noastre si sa i atinga pe toti cei pe care ii intalnim
Inimile voatre sunt casa mea!Swami v a pazii puritatea inimilor voastre care reprezinta Casa sa.
Swami va v a binecuvnata cu prezenta sa imprejurul
langa in fata si in spatele vostru .Tineti
minte,intotdeauna trei lucruri : Seriviti intotdeauna oriunde va aflati.Cautati sansa de ai ajuta pe
ceilalti.Nu pierdeti niciodata oportunitatea de a va folosii competentele si entuziasmul pentru
alinarea supararii durerii si neputintei.Din nou ,nu omiteti,neglijati sau amanati practica voastra
spirituala.Mai presus de orice aveti credinta ca Swam este cu voi oricand si oriunde.
Sathia Sai Baba

Renunțarea înseamnă primirea lui Dumnezeu

Judy Warner

Am auzit pentru prima oara Sathya Sai Baba in septembrie 1984.Intr o singura propozitie
pot spune: intreaga me viata sa
schimbat.Sunt devotat aproape in totalitate lui Baba sau
Dumnezeului din el.Cum s a intamplat asta nu inteleg prea bine,dar daca imi aduc aminte de
cateva dintre evenimentele din viata mea si xperientele mele cu Baba ,voi intelege.
Mi am petrecut mare parte din viata mea dezvoltand increderea in mine si egoul, intrucat
atunci cand am fost copil nu stiam sa ma apreciez. Am fost crescut in orasul New York intro
famile de clasa mijlocie care era foarte competitiva.Tatal meu era judecator la curtea suprema,
mama mea o persoana foarte importanta si influenta in United Jewish Appeal (organizatie
filantropica evreiasca de tip umbrelă),iar fratelemeu un regizor faimos.Mi a luat treizeci si cinci
de ani pentru a realiza ca eram eu insami si nu fiica judecatorului,sora regizorului sau o anexa a
familiei mele.In final la patruzeci si trei de ani am realizat că aveam tot ce imi doream: doi copii
minunati si santosi,o relatie de lunga durata,prieteni minunati si destui bani si succes.Totusi era
ceva ce inca ma framanta; lipsea ceva adanc in interiorul meu.Obisnuiam sa le spun prietenilor
mei, ,,nimeni nu se v a simtii niciodata implinit daca nu simte conexiunea cu cev mai mare deat el
insasi sursa
,dumnezeul, sau cum vrei sa i spui tu.”
In 1983,după ce am finalizat un musical cu un efort enorm,coproducand si tot scriind

muzica si versurile sale,am luat decizia pentru prima oara in viata mea sau nu ma gandesc la ce
voi face mai departe.
Oarecum nevoia mea de a ma face remarcat si dorinta ea de a fii recunoscut nu a mai parut atat de importanta.Totusi,aceasta nu a fost o decizie usoara.De fapt ma intimidat foarte
mult ,pentru ca trebuiasa atept ,sa am rabdare si a traiesc anxietatea de a nu stii.In locul sa a arunc
cu capul inainte intr un proiect nou aveam de gand sa incerc sa am incredere ca ceva v a aprea in
mod natural pentru mine.
Un an mai tarziu am iti doua carti despre Sri Sathya Sai Baba: *Omul sfant si psihiatrul* si *Avatarul.* Am ramas complet mirat de valorile umane exprimate de Sai Baba. Am simtit dragostea lui si o vibratie speciala in toate cartile despre el sau crise de el. Deja citisem destul de
mult in domeniul constiintei si spiritualitatii umane.De fapt, dintr o coincidenta (daca voi credeti
in coincidente), am inceput recent sa lucrez ca un editor liber profesionist avand o companie de
editura exact in acelasi domeniu. Am citit despre Ram Dass, Muktananda, Paramahansa Yogananda; si toti spuneu multe lucuri frumoase dar nici unul nu ma impresionat precum Sai
Baba.
Cand am citit, ,,lasa sa existe diversele credinte, lasale
sa infloreasca si lasa gloria lui
Dumnezeu sa fie cantata in toate limbile si intr o varietate de tonuri ”; și cand am aflat că, spre
deosebire de alt guru Sai Baba nu accepta banii, am devenit foarte interesata in legatura cu el.Totusi aceste cuvinte al lui Swami miau
capturat inima pentru ca asta era exact ceea ce
credeam:
Exista o singura credintareligia
iubirii
Exista o singura castacasta
umanitatii
Exista o singura limbalimba
inimii
Exista un singur DumnezeuEl
este omniprezent.
Mai putin de trei luni pe 10 ianuarie 1985 am mers impreuna in India. Am zburat la Bangalore, ne am odihnit cateva zile, am adunat provizii si entuziasmati am plecat spre ashramul
lui Baba din Puttaparthi. In prima zii la ashram am avut un soc.In primul rand mi s a oferit o camera numai pentru mine de catre biroul de cazare, fara mobila, ventilator, o baie care consta
intr o gaura in podea cu un robinet la patru picioare deasupra podelei pentru spalatul cu apa rece.Acestea nu prea ma inspirau .In al doilea rand, exista o atmosfera de devotare si reverenta
complet nefamiliara pentru mine.Dintr o data am realizat ca ma aflam acolo pentru a cauta in sine

si ca trebuia sa ma detasez de toate lucrurile exterioare sau nu aveam sa rezist inca o zi.
In mod miraculos in douazeci si patru de ore am inceput sa ignor autoritatile si sa accept atitudinea extrem de devotionala a unora dintre adepti.Aveam sa imi descopar propria cale si sa i
las pe ei sa o aiba pe a lor.
A doua zi, eu si prietenul meu ne aflam in aer liber facand poze .Mai aveam doar o poza de facut iar Baba a trecut chiar pe langa noi cu masina. A zambit la mine un
zambet car mi a
ajuns direct la inima. Miam
simtit inima cum se deschide in mod fizic. Prietenul meu s a uitat la
mine si mia
vazut ranjetul pana la urechi. ,,Teai
inrosit tot in obraji si radiezi.Nu team
vazut
niciodata aratand asa.”Timp de un minut am fost capturat complet de dragostea pe care am primit
o dela Baba. Apoi am întrebat,, Crezi ca el zambea cu adevarat la mine sau a fost pentru ca tu ai
facut o poza?”Mam
auzit..Nu mi venea sa cred cea ce tocmai spusesem.,,Asta vrea sa spuna
Baba cand se refera la o minte de maimuta”,am exclamat. ,,Numi
vine sa cred ca am putut spune
asta după o emotie atat de puternica. Incredibil!”Dar ce lectie.Am simtit ca Baba m a invatat necesitatea de a mi antrena mintea sa se focalizeze sa aibe o singura tinta,si acest lucru a fost esential pentru mine, pentru ca, prin natura mea, sunt o persoana analitica.M am decis chiar atunci sa renunt la anu mai crede si de fiecare data cand eram tentata sa ma indoiesc de experienta
mea, aveam sa spun ”Sohum”, mantra pe care am ales o pentru ceea ce citeam.Inseamana ,,eu sunt Ell”.
Darshan inseamna ,,in prezenta unei fiinte sfinte”.In timpul darshanului Baba binecuvanteaza ,primeste scrisori si indica oamenii care vor merge in templu pentru o intrevedere.La inceput asteptam sa vadun miracol sau sa fiu chemat pentru o intrevedere; cu alte
cuvinte, eram interesat de asteptari si dorinta.După ce Baba mi a zambit cu acel zambet mare, m
am simtit diferit in timpul darshanului mai
capabil sa primescmai
deschis si mai iubitor.

La o prima privire tu esti
Doar un rob mic intr o roba portocalie.
Uneori serios, uneori zambind
Tu zambesti la mine si
Imi oferi o licarire din stralucirea ta
Urmatoarea data cand te vad
Dragostea ma invaluie si
O lacrima imi mangaie obrazul
Te rog
Vino in inima mea si
Arata mi ca sunt una cu tine.

Ascultand prima mea lectie la ashram, am primit un indiciu foarte util.Vorbitorul un adept

american si rezident al ashramului a spus ,,Nu va pierdeti timpul aici intrebandu va daca Baba este divin ;cautati divinintatea in dumneavoastra".Cat de adevarat a sunat asta pentru mine.Un miracol ar fi fost frumos dar asta nu era ceea ce imi doream. Îmi doream să simt conexiunea mea cu Dumnezeu. cred în Dumnezeu, cred în mine și în urmarea prorpiei mele inimi și conștiințe, dar îmi doream sa simt ca inima și conștiința mea nu erau doar ale mele.Zilnic ii scriam scrisori lui Baba care ma ajutau sa imi clarifi gandurile legate de ceea ce imi doream .

Am inceput de asemeni sa ma gandesc la viata mea si sa ma intreb de ce parea sa aiba atat de multe crize.Mi am pierdut ambii parintii inainte sa implinesc 30 de ani.Fratele meu a murit intr un accident d avion in 1979.Am avut o operatie de indepartare a unui nodul de pe glanda tiroida in 1975, cand aveam 35 de ani (sa dovedit a fii benign).Am avut un divort neobisnuit de dificil in 1976.Si copii mei au fost de trei ori in spital in decursul a unu an si jumatate intre 19801981.

Am fost intotdeauna o ,,supravietuitoare"in aceste situatii dar stiam in sinea mea ca trebuie sa existe o cale mai buna de a trece prin aceste experiente. Totusi probabil ca am avut nevoie e aceste crize.Adica ele ma invatau sa renunt .De fapt,am renuntat intr un final cu o noapte inainte ca fica mea cea mai tanara sa aiba operatia de coloana după un an in care am incercat tot felul de tehnici de a oprii deviatia coloanei si lafinalul careia eram complet epuizata. In realitate m am rugat la ceva sau cineva spunand ,,Nu exista altceva ce mai pot face.Tu vei muri" Ce sa intamplat apoi a fost cu adevarat incredibil, operatia nu numai ca a fost un succes dar intreaga experienta legata de spital a fost usoara. Am fost capabila sa ofer suport si iubire fara frica si anxietatea mea obisnuita.Astfel am recunoscut pentru prima oara cum se dezvaluieDumnezeu daca ii cedam complet .

In acele prime zile la ashram, bajanurile mi sau parut ciudate. Nu am putut sa le cant in sanscrita sau hindi,chiar daca am compus muzica mi a fost dificil sa ma regasesc in ele dn punct de vedere muzical.După o saptamana sau cam asa au inceput sa imi placa si am putut sa simt valurile de energie pe care le emanau.

Am simtit de doua ori in timpul bajanurilor o mireasma dulce ciudata inconjurandu ma .Era aceeasi mreasma pe care am observat o de doua ori in trecut in timp ce eram acasa si citeam cartile lui Baba. Am intrebat o pe femeia care statea langa mine daca ii miroase ceva.Nu i mirosea .Am spus ,,Miroase a vibhuti. Poate ca asta este." Da de ce am smtit aceasta mireasma acasa. Imi aduc aminte cum mam ridicat si mam uitat in bucatarie atunci cad s a intamplat dar nu am gasit nimic.Femeia de langa mine a spus apoi ,,Este minunat.Vibhuti este un semn prin care Baba iti arata ca este cu tine."După ce a spus asta ,altii au spus povesti asemanatoare.

In timpul acelei prime vizite, Baba nu mia
primit nici o scrisoare si nici nu a vorbit cu
mine. Și totuși trebuie să spun că sa
uitat de câteva ori la mine; și de fiecare dată când a făcut o
,am simtit cum mi se deschide inima dand frau liber la o avalansa de iubire.
Intro
după amiaza la darshan am realizat ca am fost binecuvantata. Intr o alta zi am
realizat ca desii imi doream o intrevedere nu aveam nevoie de una .Si mai important am
realizat,ca alegeam sa fiu atenta, la unde aveam sa fiu:sa ma concentrez la totul.In fiecare zii
invatam ceva nou dar nu era invatare intelectuala era invatare spirituala.Totusi,cel mai frumos
miracol era faptul ca ma simteam prima data in viata complet calma si impacata.Cu siguranta
am
cunoscut fericirea dar aceasta era o ,,pace care depasea intelegerea".
După ce mam
intors din prima mea calatorie in India, mam
alaturat centrului Sai Baba
din Manhattan si am inceput sa ma bucur de cantarea cantecelor devotionale si sa ofer
ajutor.Stiam ca in acest moment al vietii mele aveam nevoie de satsang (a fi in prezenta
adevarului) sau cum ii spune Baba sa
fii cu altii pe aceeasi ale spirituala.
Ma intrebi
Este Baba divin
Cum pot eu raspunde
Cand abia am atins
Propria mi divinitate
Ca el este
Mai mult decat un om
De asta sunt sigura
Dar stiu ca el este dvin
Trebuie sa aflu
Ca si eu sunt.

● ● ●

M am intors in India pe 7 noiembrie 1985 la aniversarea de 60 de ani alui Baba. Nu am
cuvinte sa desciru iubirea si generozitatea lui Baba. El a fost tot timpul afara oferind darshan,
cadouri,mancare gratuita timp de o saptamana si desigur oferind dragostea.Intradevar viata sa
reprezinta mesajul sau.
Intr o dimineata mam
trezit cu crampe stomacale intermitente.Mam
dus la darshan dar
am decis ca trebuie sa ma odihnesc si sa sar peste bajanuri .Totusi la 9 fara cinci minute un
prieten mia
spus ,,Haide sa mergem. Poate bajanurile te vor face sa te simti mai bine".
Cand am ajuns la templu,toate locurile erau line asa ca ,am inconjurat templul pe exterior
si in final m am asezat pe o veranda langa un nou prieten minunat al meu din Australia.Nu a
trecut maimult de doua minute cand el mia
spus,,Oh,le cheama pe femeile din carucioare.Asta

sunt eu. Baba renunta la sari.Nu pot intra asa inauntru. Poti tine asta pentru mine?”. I a mi a intins
o rogojina mare si fericita si a facut loc prin multime in templu.
Zece minute mai tarziu, am vazut o facandu mi semn. Am crezut ca isi vroia rogojina inapoi asa ca mam
ridica usor pentru ai
inmana atunci cand ea a spus,, Lasati doamna sa
treaca”. Apoi ea sa
intins catre mine, ma
tras prin multimea de zeci de oameni. ,,Dute
si stai
jos”, a spus ea, ,,Baba ofera sariul sau celor din vest. Am fost complet buimacita,partial din cauza
a celor ce se intamplau, dar si dn cauza ca ma simteam rau si pasiva.
In cateva minute Baba se indrepta direct in fata noastra. Parea sa se decida care material si culoare se potriveau cel mai bine pentru fiecare persoana. El a avut cateva colorate simplu, ramanad cele de matase satinata. Voi primii una din acestea?daca da, ce culoare v a alege el pentru mine? Dintr o data,el se afla drept in fata mea. El a dat drumul unui sari portocaliu usor in
poala mea. Am fost buimacita,intimidata. A fost prea mult pentru mine. Nu puteam sa trec peste
,,lipsa de coincidenta”a acestui eveniment. M am gandit ,,daca un prieten nu mi ar fii spus sa merg la bhajanuri si daca o alta nu mi ar fii spus ca Baba renunta la sariul sau, nu asi fi fost acum
aici”.
Intr o zi pe cand asteptam sa intram la darshan, un seva dal (servitor)a cerut voluntari care sa renunte la bajanuri pentru a ajuta sa curete stadionul pentru aniversare. Astfel ca după darshan
am mers singura la stadionul Hill View. Cand am ajuns acolo,m am apropiat de scena uitanduma
in tot acest timp sa vad daca mi se alatura cativa vestici. Nu am vazut pe niciunul,asa ca mam asezat ep calcaie langa caeva femei indiene si ma uitam la ce face ele. Mi am gasit o piatra ascutita si folosind o ca o spada, am sapat ierburile si pietrele din pamantul tare pentru al face mai confortabil pentru cei care urmau sa stea acolo in timpul. Pentru mine fost o munca fizica grea grea
pentru mainile si spatele meu. Dar femele indiene erau foarte fericite sa ma vada.
Miau
pus tot felul de intrebari. Am vorbit si am ras impreuna cum am putut noi mai bine, Baba fiind punctul nostru de interes. Am fost atat de fericita sa fac aceasta munca printre aceste chipuri
primitoare si iubitoare toate
dintr o alta lume.Am inceput sa simt pentru prima oara bucuri de a
ajuta si dintro
data femeile au inceput sa cante bhajanuribhajanuri
pe care le cunoasteam
‚precum”Ganesha Sharanam” și ”Shivaya Nama Shiva”. Nu mi venea sa cred! La acel moment
cunosteam doar o mana de bajanuricare
se parea ca nu erau niciodatacantate la templu si acum
iata ma aici capabila sa can laolalta cu toata lumea. Bucuria mea era completa.

Eram din nou convinsa ca Baba a pregatit aceasta experienta in mod special pentru mineajutorul
a fost una dintre cele mai bune practici spirituale pentru cineva sofisticat din clasa inalta din oras.
La mijlocul lui noiembrie, in timp ce multimile incepeau sa creasca, am stiut ca trebuia sa am grija de mine; era usor sa devin iritata si nervoasa doar din cauza numarului. Mi am pierdut
autocontrolul de doua ori si a existat o a treia oara, intr o multime cu peste jumatate de milioane
de oameni cand nu m am putut misca delocnici
in fata nici in spate si nici in laterale. Toata
lumea impingea. Am tipat ”Shanti, shanti”, dar nimeni nu ma asculta. M am speriat tare pentru ca
au fost momente cand,am fost ridicata de la pamant numai din cauza presiunii multimii . Eram
disperata;trebuia fac cevadar
ce? M am gandit la Baba si oricat de ciudat ar parea am inceput sa
cant ”Shivaya Nama Shiva”. Doar un om mi sa
alaturat dar in mod miraculos un spatiu mic mi s
a deschis in fata si am inaintat spre siguranta.
In dimineata zilei de 17 noiembrie,Baba a oferit un discurs de incheiere in complexul . Poornachandra Hall asa plin de oameni. Cand Baba a vorbit si interpretul a tradus, am putut sa
intelegnimic.
Apoi deodata, nu a mai contat pentru ca am putut de fapt cum vocea lui Baba imi
topea inima. Era din cauza duiosiei,tonului,vibratiei. Niciodata ,nu am mai putut sa traiesc acest
sentiment profund. Mam
intrebat atunci daca intelegerea avea vreo valoare; la urma umelor,
puteam oricand mai tarziu sa citesc discursul. Daca puteam sa simt cum inima mea se topeste ce
altceva asi putea sa imi doresc mai mult.
Ultimul moment semnificativ din calatorie a avut loc pe 22 noiembrie după ce adeptii
straini iau cantat lui Baba. Am fost in cor si foarte aproape de scena. Cand Baba a iesit din masina
sa i am facut cu mana, si ghici ce? Ne a facut cu mana inapoi. Am fost cuprinsa de o imensa bucurie.pentru prima si singura data din viata mea, am simtit iubirea universala. Iubeam pe toata
lumea. Nu stiu cum sa explic acest sentiment intens si expansiv dar el exista. Aceasta euforie trebuie ca a durat cu toata intensitatea ei timp de jumatate de ora si apoi sa
risipit usor.
Sentimentele evocate de aceste experiente nu au ramas si totusi, pentru ca ele erau atat de puternice, am dorit foarte mult sa le repet.Mi am dorit sa traiesc in pace,binecuvantae,iubire universala si sa fiu de folos. Sunt recunoscatoare ca Baba mi a oferit o particica din toate acestea.
Drept rezultat al aestor experiente am inceput sa vad lumea si viata mea in mod diferit: un autobuz din orasul New York devine un autobuz al iubirii in care pasagerii isi oferaunulaltuia locurile si isi zambesc unul altuia….oamneii se ajuta unul pe altul pe strada…..femeile strazilor si
vagabonzii nu mai par amenintatori …..oamenii vorbesc frumos unul cu celalalt. Unde au

disparut Newyorkezii egoisti si lipsiti de consideratie? Astfel ca,imi demonstrez mie insami ca
urmand invataturile lui Baba,,
vezi bine auzi bine si faci bine”imi
schimba intradevar relitatea.
Viata mea este cu adevarat binecuvantata. Baba spune ,,fii fericita” si eu sunt. Practicarea de Yoga karma, dedicarea tuturor actiunilor mele lui Dumnezeu, fara sa ma uit la fructele actiunilor mele, m a jutat enorm de mult. pentru ca am fost o persoana atat de orientata catre un
scop,aceasta disciplina, ma
ajutat sa scap de rezultata, care adesea a insemnt pentru mine
anxietate. Acum eu sunt mult mai focalizata pe procesul vietii; in final, fructele nu sunt ale mele,
dar efortul totusi este.
Acum cred ca Baba este divin; nu pot sa va sun cum si cand mi a devenit clar acest lucru , dar cel mai important,eu cred ca toti suntem divini. Acum totul depinde de noi sa ne purificam
astfel incat sa putem experimentanu
doar sa intuim divinitatea
noastra.

Inainte ca tu sa vii
Am trait ca niste victime intr un univers aiurea
Plini de teama si separare
Fara sa stim vreodata de ce,cine
Fara săl
cunoastem vreodata pe Saie, fara sa te cunoastem vreodata pe tine
Apoi tu ai venit
Am aflat despre puterea noastra intr un univers perfect,
Plin de iubire si unitate
Contempland de ce, contempland la cine
Contempland la Saie, contempland la tine

Au trecut acum aproape 3 ani de cand am citit prima mea carte despre Sathia Sai Baba.In aceasti ani am deveni foarte ambitionata de calea spirituala si practicile sale. Totusi uneori ma
intrebam daca m am schimbat cu adevarat sau daca doar ma joc in alt joc si port o alta masca!Am
auzit ca asta se numeste,,materialism spiritual”si m am intrebat daca am cazut in cpcana ei. Dar
ceva sa
intamplat recent ceva ce mi a indicat ca exista schimbariunele
foarte profunde.
In primavara lui 1986 , cativa dintre noi au inceput sa mearga, in fiecare sambata dimineata la un
azil. Vorbeam, pictam, ne faceam manechiura si cantam cantece cu toti cei care doreau companie.Inainte sa intru in azil,imi deicam intotdeauna serviciul lui Baba. Cedand fructele actiunilor mele parea sa mi confere putere si iubire.
Majoritatea pacientilor se aflau in scaune cu rotile si erau foarte bolnavi;foarte putini dintre ei se intorceau vreodata acasa. Cand am mers pentru prima oara pe coridoarele din azil, am

fost socata sa vad ca pacientii erau atat de drogati. O femeie era atat de batrana, bolnava, si sub
influenta medicamentelor ca nu era capabila sa stea drept in picioare. Se proptea pe o parte.In timp ce treceam pe langa ea m am rugat sa nu ma vada,dar de indata ce acest gand mi trecut prin
minte, ea mi a facut semn sa vin catre ea. Evident ca nu am avut de ales si a trebuit sa ma duc la
ea. De frica mi am rededicat repede faptele lui Baba. I am ascultat povestea ei, pe care nu am putut sa o inteleg deloc pentru ca vorbea neclar. Am atins o usor de cateva ori pe cap si am plecat
cat de repede am putut, fara sa i ranesc sentimentele sau sa mi le arat pe ale mele.
După acel eveniment mam
gândit foarte mult la comportamentul meu. baba spune că toţi
suntem Dumnezeu şi că trebuie săi
tratăm pe toţi la fel. Totuşi, am descoperit că în fiecare
săptămână petreceam timp numai cu acei pacienţi cu care mă simţeam comfortabilă şi cu cei care
nu mă supărau cu înfăţişarea lor. Şi îi evitam pe cei care erau autoritari, nervoşi sau dificil de privit pentru mine. Mia
luat un an de zile până am binevoi să înfrunt situaţia nu
doar să mă
gândesc la ea, ci să îi fac faţă şi să o înfrunt. Miam
dedicat serviciul lui Baba şi mam
rugat să
am puterea să văd totul ca fiind Dumnezeu. Iam
împărtăşit de asemnenea gândurile mele lui
Baba, acelea că sunt pregătită pentru mai multe provocări.
Şi astfel că întro
sâmbătă dimineaţa, iatamă
vorbind fericită cu unele dintre doamnele pe
care le văd tot timpul, când a sosit un bărbat necunoscut, împingând în cameră o femeie în cărucior o
femeie atât de strivită, de desfigurată încât nu pute săşi
ţină corpul vertical; capul ei
era la nivelul mijlocului ei, iar mâinile ei erau complet zbârcite.
Mam
gândit, „Sper să apuc săi
fac manichiura înainte ca altcineva să ajungă la ea
înainte.” De îndată ce am fost liberă, mam
dus acolo şi am început să vorbesc cu „noua
doamnă”. Iam
masat mâinile zbârcite şi chiar am reuşit săi
curăţ şi să pilesc unghiile ei. Numi
aduc aminte multe doar
că eram fericită şi complet absorbită; întratât încât abia după ce am
terminat am realiyat ca nu mi sa
mai părut desfigurată şi nici nu mia
mai fost frică. La drept
corbind, am remarcat zâmbetul ei luminos. Cumva, din graţia lui Swami, am putut să văd dincolo

de forma ei fizică şi să mă cpondectez cu întreaga ei fiinţă. Cred că asta înseamnă după Baba să
vezi divinitatea în toţi.

Deschidene
ochii
Ajutane
să vedem
Deschidene
inimile
Pentru a Te iubi
Pentru a Te iubi în toate
Ca mine, ca noi, ca Unul
Eliberează̆ne
de mândrie
Ajută̆ne
să fim
Liberi de toate temerile
Pentru a Te iubi
Pentru a Te iubi în toate
Ca mine, ca noi, ca Unul

O SCRISOARE NETRIMISĂ VREODATĂ......DAR CARE A PRIMIT RĂSPUNS

Dragă Baba 28 Septembrie 1987

Luna de miere a luat sfârşit. Am fost umplută de strălucirea ta, timp de doi ani şi jumătate. Ai spus „Fi fericită", şi am fost. Ce sa
întâmplat apoi? Nu sunt sigură. Îmi aduc aminte
spunânduţi
„Sunt pregătită pentru mai multe provocări". De fapt, ţiam
spus multe lucruri, iat
acum când privesc în trecut îmi dau seama că toate sau
adeverit. Banuiesc că trebuie să avem
mare grijă pentru ce ne rugăm.

Am cerut „mai multe provocări" şi asta am primit. Am cerut să am mai puţin ego
şi asta am primit. Dar credeam că atunci când voi avea mai puţin ego avea sămi
fie mult mai clar
să văd ce este bine pentru mine; am început să mă conectez la sinele meu superior. Nu era deloc
adevarat. Ceea ce sa
întâmplat a fost că nu mia
mai părut necesar să îmi demostrez potenţialul şi
nici să arăt că sunt deşteaptă şi creativă. De fapt, nu îmi mai doresc să fac nimic, şi datorită personalităţii mele de tip rajoguna (in hinduism, una dintre cele trei guna, responsabil pentru mişcare, energie şi conservare), asta este o situaţie înfricoşătoare.

Se pare că alte motivări, aflate adânc în mine,vor trebui să înlocuiască vechile mele nevoi şi dorinţe. Poate ca pentru a deveni instrumentul tau, acesta este un pas important înăbușirea egoului
pentru a te „auzi ". Cred astauneori.

Alteori mă simt atât de incomfortabilă în această
situaţie încât mă gândesc să mă angajez cu normă întregă sau să scriu un alt spectacol orice, numai să nu disper.

Am citit că acest stagiu al lipsei de speranţă este conectat cu renunţarea. Stilul

nostru sa
schimbat şi egouul
nostru sa
diminuat; numai dacă am putea să simţim asta şi să
ajungem la durere, atunci ar urma un nou sentiment de cedare şi pace. Totuşi, este mai uşor
de
spus decât de făcut.
Am fost întotdeauna rezistentă la schimbare şi durere. Miam
dorit întotdeauna să
trec prin acestea cât mai repede posibil. A fost foarte greu pentru mine să accept ideea că
trebuie
să acceptăm tot ceea ce ni se întâmplă, bun sau rău, ştiind că totul este din graţia lui
Dumnezeu.
Cu toate astea, acum chiar am noile instrumente ale practicii spirituale şi noile mele
convingeri. Cred în tine Swami, şi în iubirea ta necondiţionată. Cred că durerea presupune
deyvoltare şi că acesta este un stagiu necesar prin care trebuie să trec. Totuşi, ca niciodată,
mă
simt foarte îndepărtată de tine; mintea mea este o adunătură de nimicuri şi bucuria mea pare
să fi
fost acoperită de rezistenţa mea la acest proces. Baba, am nevoie să mă ajuţi să renunţ să
mă
ÎNFRÂNGI astfel încât să pot plânge, nu numai cu lacrimi de durere ci şi de bucurie şi
devotament.
Dragă Swami, îţi cer un singur lucru. Stai cu mine, sau mai degrabă, fămi
cunoscută
prezenta ta dea
lungul călătoriei din această viaţă; atunci va fi bine primit.

● ● ●

În noiembrie 1987, am devenit voluntară la ospiciu. Mam
hotărât ca după curs să merg la
atelierul de cinci zile „Viată, Moarte, Tranziţie", al lui Elisabeth KüblerRoss.
Ştiam că am, ceea
ce Elisabeth numeşte „treburi neterminate". Timp de ani de zile miam
spus „Cred că sinusurile
mele sunt infundate cu lacrimi reprimate". Cu cât eram mai conectată cu mine însămi, cu atât
îii
ajutam mai bine pe cei care se aflau pe moarte şi familiile lor.
Dacă aş fi ştiut ce avea să se întâmple la acest atelie, aş fi fugit mâncând pământul. A fost
incredibil ce am auzit. Unii oameni încercaseră să se sinucidă, alţii erau pe moarte dind cauya
cancerului sau SIDA, alţii fuseseră abuzaţi sau molestaţi, cineva era veteran al războiului din
Vietnam care văzuse sute dintre tovarășii săi cum au fost omorâţi sau mutilaţi.
Participanții sau
ridicat în fața grupului, aproape nouăzeci, și șiau
înfruntat prin cuvinte
dar mai ales prin sentimente, propriile probleme; exprimânduși
cele mai adânci temeri, dureri,

supări, plânsete și strigăte de disperare. Și a fost înfricoșător întrebândumă
ce sar
întâmpla
odată deschisă cutia Pandorei! La un moment dat mam
simțit atât de speriată încât eram pregătită
să plec. Mam
rugat lui Baba: „Dămi
un semn dacă trebuie să fiu aici un
semn real nimic
vag
sau abstract. Vreau un semn CLAR.” În câteva ore am aflat că unul din opt instructori este
adept
al lui Sai Baba!
După un timp mam
simțit mai puțin panicată, întrucât a devenit clar că instructorii noștri
erau foarte calificați în gestionarea acestor emoții. După ce patruzeci de persoane au trecut
prin
acest proces, am început să realizez că toți suferă din cauza mâhnirii, urii sau durerii, dar în
grade
diferite. Nu suntem diferiți; numai circumstanțele din viețile noastre sunt diferite.
Întro
dimineață în timp ce stăteam meditând, am realizat că pot să mă ridic în fața
grupului și, fără să știu de ce să
cred pur și simplu. Apoi, după ce am depășit frica mea
paralizantă, miau
venit în minte două gânduri: ani de zile miam
pus singură limite și mam
protejat; dar asta nu mai era necesar acum întrucât nu mai aveam pentru cine să „rămân
împreună” copii
mei erau mari; trăiam acum singură. Ceea ce trebuia să fac era să „renunț” și să
îl primesc pe Swami.
Îmi aduc aminte numai fragmente din ce am spus grupului, dar îmi aduc bine aminte
sentimentele. În primul rând, am dedicat această experiență lui Baba… că altfel nu aș fi putut
să o
fac deloc. Am povestit despre decesele din familia mea și despre crizele din spital. Că am
avut
dintotdeauna un sentiment puternic de responsabilitate și că întotdeauna am fost cea
„puternică”;
știam că eram mâhnită și vroiam să plâng, dar miera
greu să plâng. În final am încetat să mă
controlez și am început să plâng încet. Dar chiar vroiam să plâng în hohote și să mă descarc.
Am fost apoi întrebată daca doream să merg în altă cameră și să lucrez în privat la
descărcarea mea. Iatamă
acolo așezată pe spate, plângând în hohote în timp ce mă gândeam la
mama, tatăl, freatele și copii mei, și la faptul că nu am fost o mamă perfectă dând
drumul la
mâhnirea mea în timp ce fiecare gând îmi trecea prin minte. De fiecare dată când mam
aflat în
impas, mam
rugat lui Baba să rămând deschisă și sămi

primească durerea. Am vrut să vorbesc
de câteva ori, dar instructorul a spus „Fără cuvinte, doar sunete". Și am știut că asta era perfect
pentru mine; pentru că deși știam de obicei, intelectual vorbind, ceea ce simțeam, nu îmi dădeam
voie mereu să simt. Și deși mia
fost întotdeauna teamă să pierd controlul, de această dată
încrederea mea în Baba mia
permis să renunț.
Durerea din cameră părea să se diminueze odată ce oamenii începeau să se conecteze cu sinele. Iubirea și suportul grupului au fost uluitoare. Sentimentul de simpatizare și conectare cu
toți dintre ei a fost atât de puternic, încât am simțit că nu voi mai putea niciodată să judec pe cineva sau chiar pe mine atât de dur. Începeam să realizez că aceasta era o experiență sfântă.
În ultima seară acolo grupul a avut parte de divertisment. Toți aveau o dispoziție foarte bună, celebrând eliberarea și împuternicirea lor. Eu în schimb am început încet să regresez ușor și
să mă simt înfricoșată și mică. La final toată lumea dansa iar eu mă simțeam foarte deconectată,
plângăcioasă și înfricoșată. Îmi erau străine asemenea sentimente; de obicei aveam un sentiment
de încredere și apartenență la un grup.
Am început să plâng necontrolat. Mam
speriat foarte tare pentru că mam
simțit lipsită de
putere; eram o victimă ce retrăia o amintire terifiantă din copilărie, legată de tatăl meu pe care am
retrăito
de foarte multe ori înainte să împlinesc 11 ani. Terapia anterioară ma
pus în legătură cu
această amintire și totuși niciodatp nu am exprimat în totalitate adevărata durere și teamă, senzația de a fi o victimă. Mam
întrebat dacă îmi voi reveni vreodată și mă voi mai simțit
vreodată din nou puternică. Știam doar că Baba a fost cu mine și că „mâhnirea"mea legată de fetița din interior atât
de tristă și înfricoșată era
o mâhnire vindecătoare; și am realizat că mă
voi elibera de compulsia de a fi „responsabilă și în control", numai dacă o iubesc pe ea și accept
complet această experiență.
Întro
seară, la câteva zile după terminarea atelierului, eram foarte tristă și miam
amintit
că Baba de spusesem să apelăm la el. Așa că mam
dus la altarul meu și am început să cânt câteva
cântece devoționale. Când am cântat:
Tu eș ti mama mea, Tu eș ti tatăl meu
Tu eș ti cea mai apropiată rudă…
Am plâns precum un copil. Am cântat întruna acest cântec, lăsândumi
lacrimile să curgă.

Tânjeam cu adevărat după Dumnezeu. Am simțit atunci că eu, cu mica mea minte egocentrică, nu
știam cum să fiu cu adevărat sau cum să iubesc, și că trebuia să iau legătura cu Baba, sinele meu
superior. Banuiesc că am avut nevoie de acest atelier, cu toate că am șimțit că este o formă de purificare atât de violentă. Dar mam
rugat pentru toate acestea; mam
rugat ca inima mea să fie
frântă astfel încât să vărs lacrimi de bucurie, să pot să cedez, să servesc cu iubire cu adevărat necondiționată și să fiu mai aproape de Swami, sinele meu superior, întrucât și eu sun Dumnezeul.
După ce am plâns mult (vă aduceâi aminte că nu puteam plânge?), am realizat că trebuie
să mă iert pentru că eram mai puțin decât perfectă, în special cu copii mei, dar am făcuto cum am
putut eu mai bine așa cum eram și unde eram atunci. Numai când mă voi ierta, voi putea să iert și
pe alții; numai atunci voi putea să renunț la control și să îi las pe ceilalți să fie așa cum sunt și unde sunt, fără să încerc să îi schimb.
Acum știu ce înseamnă când ni se spune că trebuie să acceptăm durerea, întrucât trebuie
să o acceptăm în totalitate pentru a fi compleți. Dar cât de greu este să acceptăm suferința, să ne
aducem mereu aminte că suferința este pentru dezvoltarea noastră spirituală. Sunt atât de recunoscătoare pentru experiența mea cu Baba, pentru că acum știu și că dincolo de toate durerile
și plăcerile existenței există un loc în care suntem compleți și perfecți , un loc dincolo de corp,
minte și gând.

Am plecat în această stare nounouță
în India la mijlocul lui decembrie 1987. Cu o noapte
înainte de a merge la ashram am fost foarte încordată din cauza îngrijorării și tânjirii. Fiica mea
de 20 de ani era cu mine și eram foarte emoționată din cauză a ceea ce ar fi putut să creadă despre
Baba și ashramul. (Ea a considerat călătoria ei în India și la Baba un studiu antropologic!) Eram
sigură de asta deși nu vroiam să recunosc, dar doream ca Baba să o captureze așa cum ma capturat pe mine; sau am doric ca măcar să creadă în Dumnezeu. Am tot încercat să mă detașez
de această manie a iluziei de a o oferi lui Baba dar tot revenea! Apoi am realizat: dacă nu am putut să o ofer lui Swami și să cred că el a aduso
aici și va avea grijă de ea, însemna că nu am
credință în el; și sadhana mea a fost în zadar. După ce am realizat toate acestea, am izbucnit în
lacrimi. Mam
rugat cu ardoare pentru două lucruri: „Baba, aratămi

te rog un semn al iubirii tale,
un semn că mă recunoști când voi sosi”. Și „Te rog, ajutămă
să mă pot concentra în totalitate la
tine și să nu mă îndepărtez de tine din cauza atașamentului meu față de fiica mea”.
Ar fi o afirmație modestă dacă aș spune că rugăciunile mele au primit răspuns. În timpul primului meu darshan din ziua următoare, Baba a venit la mine și ma
întrebat de unde sunt. Am
rămas șocată. Nu a mai vorbit niciodată cu mine în mod direct.
„De unde sunt?” am întrebat stupefiată. „Sunt din New York.” Și a plecat în următoarea secundă. Am plâns în liniște iar fiica mea ma
întrebat cu blândețe dacă sunt bine.
În ziua următoare, la al doilea darshan al meu, am stat în primul rând. Baba ma
întrebat
din nou de unde sunt. De data asta eram pregătită.
„New York”, iam
spus, așteptândumă
ca el să meargă mai departe.
„Câți?” a întrebat el.
„Trei” am răspuns,
„Mergi.”
Și următorul lucru pe care mil
amintesc este că eu, fiica mea și un prieten meargeam la o
întrevedere. Lacrimile mele curgeau întro
abundență plină de bucurie, gratitudine, iubire și
ușurare.
Baba era gazda perfectă, facand pe plac invitatilor sai pentru ai face sa se simta ca acasa.Intai a manifestat viphuti pentru femei. Avea gust simirosea ca si cum tocmai ar fii scoasa
din brutarie. Apoi el a vorbit timp de o vreme dar eu eram atat de preocupata sa plang incat nu am
auzit nimic pana cand isi ridica mana sa dreapta si spune,,toata puterea se afla in aceasta mana.
Aceasta este puterea divina.” Apoi a intrebat pe cineva,,ce doresti?”. In mana sa a aparut un ceas(setat la timpul potrivit) pentru o studenta tanara si apoi *l ingam* (o reprezentare.a zeitatii Shiva din hinduism)pentru fiul bolnav al unei femei italiene. El a manifestat pentru un inel german.Inelul avea pe el imaginea lui Baba: Baba la dat din mana in mana pentru ca toti săl vada,intrebandul pe om ,,Îl vrei pe Baba sau Isus?” atunci cand omul nu a raspuns ,Swami a spus
,,Stiu .Il vrei pe Isus”. A suflat de doua ori peste inel, si ce surpriza inelul avea acum pe el o imagine a lui Isus
De fiecare data cand Baba intreba pe cineva ce isi doreau,eu imi repetam catre sine ,,doresc doar iubire, pace, autorealizare”. Imi tot aduceam aminte cum Baba spunea ca ne ofera ce
ne dorim astfel incat noi sa ne dorim ceea ce are el de oferit si asta este sa realizam propria noastra divinitate. Ma gandeam de asemnea ca Baba se refera la ceste miracole ca fiind amagitoare in comparatie cu ceea ce ar putea el sa ne ofere in realitatea.
Mai tarziu in timpul intrevederii, Baba s a intors catre o femei si a spus,,unde este *japamala* (matanii formate din 108 boabe) ta?”.
,,Ce?”a intrebat ea.
,,Unde este mala ta?” Baba a intrebat din nou.

,,Ce?” a spus ea din nou.
,,Unde este *japamala* ta?” am spus toti deodata.
Am inceput toti sa radem, atunci cand din mana lui Baba a iesit *j apamala* sa cu cele 108 boabe de cristal. Era atat de lung.....atat de mare;a durat ceva pana a iesit din mana sa. Si a iesit
atat de silentios. Am fost cu adevarat uimita. Nu stiu ce a intamplat, dar dintro
data mi am dorit
o giapamalasi
asta foarte mult. Nu am idee de unde mi a venit aceast gand. Nu m am gandit
niciodata la giapamala pana acum si nici nu am folosit vreodata una. Mi am spus in sine
,,bine,acum organizeaza ti prioritatile. Chiar iti doresti o giapamala? Nu. Aduti
aminte ca iti
doresti ce este cu adevarat important: pace, iubire, sa te cunosti pe tine insati.” A fost un lucru foarte dificil de facut dar in final am reusit.
Este uimitor sa privesti la aceste manifestari intrucat ele ne amintesc constant de o
realitate mai mare. Dar ce imi aduc cel mai bine aminte este blandetea si melodioasa voce a lui
Baba si iubirea sa neconditionata coplesitoare. Asta a fost pentru mine cea mai socanta parte.
Apoi Swami ne a povestit despre luarea deciziilor. A spus ca ar trebuii sa ne intrebam:
,,Este bine? Este rau?”. Ar trebuii sa asteptam si sa luam o decizienu
cu ajutorul intelectului ci cu
ajutorul constiintei si a inimii noastre. El a vorbit despre educatie si cum invatarea din carti nu
este de ajuns. Trebuie sa mergem dincolo de minte si de corp si sa urmam constiinta si intuitia.
Baba mi a spus direct ca mintea era o legatura de dorinte.Initial am ramas uimita de acest
lucru pentru ca eu nu am nevoie si nici nu imi doresc foarte multe lucruri. Apoi mi am adus
aminte de toate dorintele mele din noaptea trecuta cand am fost atat de agitata din cauza fiicei
mele. El mi a spus ca uneori eu folosesc,,cuvinte ascutite”si ,, prea multe”. Cat de adevarat este
asta si totusi,descopeream cat de usor este sa accept critica lui plina de iubire. El a spus de
asemenea ca eram ,,o femeie cumsecade”.
Atmosfera parea foarte primitoare si destinsa pentru mine. M am simiti bucuroasa. Dintr o
data l am intrebat pe Baba daca poate sa mi dea batista lui.
,,Vrei batista mea?”
,,Da ,Swami!”
,,Mai tarziu,cand te voi vedea din nou si iti voi vorbii in privat”.
,,Vrei sa spui intr o alta viata?”am intrebat eu.
Ei bine asta poate suna ca fiind indraznet sau obraznic dar,el a spuso
intr un mod destins
si plin de umor.Swami a zambit si a repetat ca m a va vedea din nou si v a vorbii cu mine in
privat. M am rugat sa nu raman prinsa in aceasta asteptare.
Baba s a ridicat din scaunul sau, si toata lumea a inceput sa i atinga, si sa i sarute
picioarele. Mi am adus aminte ca prima oara cand am vazut ca oamenii fac asta miam
spus in
sine ,,Nu eu. Asta este o traditie inidana”. Dar acum incepeam sa inteleg seminficatia
Padnamaskarului
.Inseamna sa te predai la picioarele lui Dumnezeu ,care in final inseamna sa te
predai tie insati. Astfel ca foarte grijulie,m am aplecat si i am sarutat timida piciorul sau.
La final ultimul lucru pe care Baba l a facut, a fost sa ofere pachete cu vibhuti, si toti am

iesit din camera de intrevedere, prea plini cu frumusetea si bunatatea lui Swami. Abia după cateva
ore mai tarziu am realizat ca nu mi am facut deloc griji in legatura cu fiica mea in timpul intrevederii fusesem
total acaparata de iubitul nostru Dumnezeu.
Ma gandeam ca de atunci aveam sa stau in randul din spate dar asta era bine pentru mine.
Totusi in acea după amiaza m am aflat din nou in primul rand.Baba a venit la mine si s a uitat direct la mine si a spus, „foarte fericita". Si din nou am inceput sa plang, varsand mai multe lacrimi de bucurie.
Intreaga calatorie a fost plina de gratie. După o saptamana petrecuta la ashram, am plecat intr o calatorie de doua saptamani prin India. Cand m am intors pentru ultimele mele trei saptamani, experienta mea a fost complet diferita.
De data aceasta m am simtit foarte impacata. Am fost tacuta urmatoarea zi după intoarcerea mea si am trait un sentiment incredibil de extaz in timpul darshanului si bajanurilor de
după masa si in perioada dintre acestea. Mintea mea inca era plina de zgomot; dar pentru prima
data zgomotul s a dus in fundal iar extazul a iesit la suprafata. M am decis sa fiu tacuta si in timpul meselor, darshanului, bajanului si in timp ce asteptam la rand; si sa vorbesc numai daca
era absolut necesar. Desigur, Baba incurajeaza tacerea si acum pot sa vad cat de mult se pierde
din cauza vorbitului care nu este necesar. Timp de aproximativ de 56
zile,nu am avut nevoie si
nici nu mi am dorit atentie personala intrucat am simtit o conexiune interioara profuna cu Babaceva
ce nu am mai experimentat vreodata pana atunci. Odata cu aceata conexiune profunda,
a aparut si o constientizare a unicitatii existau
momente cand el zambea la altcineva si eu
simteam ca el zambeste la mine, iar eu am putut uneori sa simt bucuria celorlati atunci cand ei
primeau binecuvantarea Padnamaskarlui
lui Baba.
Astfel ca prima saptamana după ce m am intors a fost o frumoasa calatorie interioarafara atentie, fara nevoi, doar extaz din interior. Si apoi, ghici ce? O alta intrevedere. De aceasta datauna privata. Eram complet nepregatita. In secunda in care am fost chemata pentru aceasta a
doua intrevedere, extazul si conexiunea mea cu Swamii a disparut. De fapt am fost aproape muta
tot timpul si stiam ca asta se datora lui Swami. Dar puteam inca sa vars lacrimile mele de bucurie
dar mintea mea care era de obiei ascutita nu se afla acolo atunci. Parea sa fiu intr o alta dimensiune.
In timpul acestei intrevederi, unul din lucrurile neclare pe care Baba mi le a spus a fost „temperament". Am negat cu blandete acest lucru pentru ca eu nu devin foarte nervoasa; de obicei imi exprim setimentele in momentul in care apar astfel incat nu ele sa ramana in interiorul
meu. Dar Swami: „temperament". A spus o cu voce foarte placuta si am stiut ca daca a spus o avea dreptate.
Intreaga zi cuvantul asta m a scos din minti. In final am inceput sa inteleg. Exista un alt

inteles. Si cand am aflat care este acesta, imi vene sa plang de bucurie:era atat de perfect demonstrand de fapt fara
nici o urma de dubiuca
Baba ma cunostea. Da uitasem ca
,,temperament” inseamna de asemenea sa devii mai flexibil, mai moale ca siin cazul temperarii
aurului
Cand intrevederile private s au terminat, toata lumea a inceput sa scoata fotografii, carti, bucati de hartie, camere foto sau orice alt simbol pe care baba sale semneze,o amintire permanenta legata de el,am fost complet nepregatitaasta
putea sa fie una din caracteristicile mele
in aceasta calatorie. (La orice m asi fii asteptat sa se intample. Nu s a intampla, si la ce nu m am
asteptat sa se intample s a intamplat). Stateam acol mai degraba suparata cand deodata mi am amintit.
,,Swami”am intrebat emotionata ,,Poti sa mi dai batista ta?”
,,Nu acum”a raspuns el scurt.
Si apoi schimbandu si starea in mod complet,ochii sai incepand sa joace sclipitor, el a ridicat batista sa si mimand nervozitate a aruncat o catre mine ca si cum ar astampara un copilo.
Inima mea s a inmuiat si am strans imediat batista la piept. Cand Baba s a ridicat indicand ca intrevederea s a apropiat de sfarsit,a existat un moment special pentru mine pe car il voi retraii in
minte si inima mea pentru totdeauna. A fost un moment in care Baba a demonstrat ca ma cunoaste. Baba fusese cu mine in timpul acelui atelier KüblerRoss,
in timp ce redescopeream
fetita din nauntrul meu si invatam sa ma deschid fata de durere in timp ce tocmai incepeamsa cedez lui. Da, Baba stia exact de ce aveam nevoie.Stateam chiar in fata lui si am cerut un padnamskar.
,,Uite ia” a spus Swami si s a ridicat. El a asteptat rabdator in timp ce i am sarutat fericita ambele picioare.
Apoi in timp ce se indeparta de mine cu cosul plin de pachete cu viphutii in mana sa ,am spus incet catre el ,,Te iubesc Baba. Tu esti mama si tatal meu”.
El sa
intors incet spre mine si cu iubirea a o mie de mame, a spus ,,Iar tu esti fiica mea”.

Precum o mama iubitoare se ingrijeste de copilul ei, daca cineva a renuntat la viata sa pentru
Dumnezeu avand deplina credinta in el, Domnul v a avea grija de acel drept; nu este nevoie sa si
faca griji.
Sathia
Sai Baba

POGORAREA DUHULUI SFANT

Pauline Kirpy

Exista un moment din preajma Pastelui care mi a ramas foarte clar in minte: Vinerea Mare din Saptamana Mare in aprilie 1977. Perioada Pastelui mi a transformat viata. Am avut o experienta coplesitoare care m a trezit in final dintr un somn spiritual adanc, un somn in care m
am aflat timp de ani de zile. A schimbat modul in care vedeam si traiam in aceasta lume.

S a intamplat in timpul vacantei mele, de la Universitatea unde predam pentru infirmieri in devenire si mi am petrecut vacanta de paste intr un loc foarte frumos, institutul Esalen, de pe
coasta Pacificului in Big Sur, California. Timp de 5 zile in care am frecventat seminarul la Esalen
, mam
trezit in mod inexplicabil cufundata in ganduri si imagini ale povestii lui Hristos.Spun,,inexplicabil "pentru ca ma gandeam ca renuntasem de mult la radacinile mele crestine si ma eliberasem de toate obstacolele religioase.Dar acum pentru prima oara in multi ani
,numeroase amintiri calduroase ale acelor povesti bibilice din copilarie imi umpleau constiinta si
aduceau cu le o bucurie profunda si o liniste interoara.Am planuit sa petrec ultimele doua zile din
vacanta mea ,intorcandu ma acasa in valea Sacramento,totusi un impuls interior m a invitat sa raman inca o noapte in aceasta locatie incantatoare si sa continui sa traiesc propria mea liniste.
Cand m am dus la birou pentru a rezerva o camera, pentru inca o noapte mi s a spus ca nu mai erau camere libere in han.Imi aduc aminte ca ma simteam putin precum Maria si Iosif cand ei
cautau o camera la Bethleem. Dar imediat cum am iesit din birou,am dat peste un suflet prietenos
si calduros care traia acolo. In cursul conversatiei noastre ea mi a oferit camera ei in plus,daca vroiam sa raman peste noapte!
Apoi am vrut sa imi cumpar un tichet de masa dar mi sa pus ca u mai erau tichete de masa disponibile.Locul era deja aglomerat, si erau ai multi oameni de hranit decat mancare.Mi am amintit apoi ca era vinerea cea mare,si aceasta era ziua in care Hristos a suferit pe cruce pentru a
salva omenirea. Cu siguranta ca puteam sa ma lipsesc de o masa in aceasta zii sfanta,dar nici asta
nu avea sa se intample. Cand m am dus in sala de mese pentru a mi lua o ceasca de ceai un prieten mi a oferit o farfurie de mancare. Se pare ca universul se asigura ca nu duceam lipsa de
nimic,asa cum Maria si Iosif au fost in ziua nasterii.
Ce intorsatura ciudata a evenimentelor. Iata ma o catolica fara credinta ce petrecea foarte mult timp gandindu se la Hristos. Am crescut intr o familie catolica foarte stricat s am fost mereu
foarte pioasa pana la absolvirea facultatii.La scurt timp după abslovire am renuntat sa ma duc la
liturghie si am decis ca nu mai era potrivit pentru mine catolicismul .Nu mai puteam sa urmez orbeste ritualurile religioase atata timp cat ele nu ofereau nici o inspiratie semnificativa pentru
mine in noua mea viata de femeie carierista. M am decis chiar sa renunt la Dumnezeu.Imi aduc
aminte ca mi am aruncat biblia din facultate pe care o folosisem in numeroase ore de teologie.Am
fost atat de sigura ca nu vo mai ave nevoie de ea in viata mea.
Ei bine,8 ani mai tarziu ma uitam la frumosul ocean Pacific si m am trezit contempland la cum si a petrecut Isus timpul in gradina după ultima cina.Imi aduc aminte ca eran constienta de

cum a stiut el tot ce avea sa se intample si totusi a permis sa se intample drama datorita iubirii sale coplesitoare pentru omenire.
După ce mi am petrecut o seara minunata in care m am reconciliat pentru prima data in multi ani,cu Dumnezeu si natura,m am retras in camera mea.S a intamplat ca tocmai aeasta camera sa aiba geam in tavan astfel ca am putut sa m uit sus si sa ma holbez la frumosul cer plin
de stele.M am dus usor in pat,după ceam
aranjat camera astfel incat sa dorm char sub geam si am
inceput sa ma relaxez si sa reflectez la toate evenimentele minunate din aceea saptamana .
M am ita sus la cer;si deodata a cazut o stea din ceruri .Taia cerul devenind din ce in ce mai luminoasa si continua sa treaca prin fereastra intrand direct in camera mea.Era minunat.Am
fost absolut uluita si impresionata.
Trebuie sa spun ca nu folosesc narcotice si nu am avut niciodata viziuni,halucinatii sau imaginatii neobisnuite.Chiar amfost o profesoara de facultate extrem de conservatoare;asta fost
complet in afara domeniului meu de expertiza.La inceput am fost cu adevarat inspaimantata;dar
apoi mi a trecut prin minte,povestea de copii a lui Pinochio in
care teama a intrat in magazinul
lui Giusepe si toate jucariile au inceput sa danseze dansul vietii.
Aproape instantaneu camera mea a stralucit foarte puternic.Totul a parut atat de clar si frumos.A fost complet coplesitor.M am aflat intr o stare de uimire si admiratie . Imi aduc aminte
spunanad,,Chiar mi se intampla asta? Este acesta un vis?Am adormit ?”Dar eram perfect treaza si
mintea ea era perfect clara.Da chiar se intampla!
Steaua a inceput apoi sa lumineze cu diferite intensitati si in timp ce palpaia in fata ochilor mei am auzi o voce calda oferindu mi directii clare in legatura cu viata mea. Mesajul era foarte
simplu si nu exisa nici un dubiu in mintea mea ca asta era indrumare venita de sus. Unul din primele lucruri pe care aceasta voce calda lea
spus ,,trebuie sa renunti la zahar,in mod special la
coca cola”.
Trebuie sa spun ca aceasta stea ma cunostea foarte bine .Obisnuiam sa petrec diminetile in spital supraveghind studentii si apoi grabindu ma inapoi la universitate pentru ora mea de predare
de după amiaza. Pe drum spre clasa ma opream la tonomat si cumparam un baton de ciocolata si
doua coca cola. Asta era pranzul meu. Stiam ca nu era bine dr parea ca am nevie de interventia
plina de iubire a lui Dumnezeu inainte de a ma schimba.
Vocea mi a spus de asemenea sa devin vegetariana, celibatara si săl
slavesc pe
Dumnezeu.Apoi cand am venit la Sai Baba am realizat ca astea erau exact invataturile sale.Steaua
mi a spus ca aveam sa vin si sa traiesc in institutul Esalen in iunie si voi incepe sa studiezi medicina naturala.Toate nevoile mele vor cunoaste implinire. Asta era cu devarat uimitor pentru

ca fusesem interesata de metodele de vindecare alternativa .Mi am dorit de asemenea sa gasesc o
cale de a renunta la metodele traditionale e vindecare.Aici din nou m am trezit ca primec instructiuni directede la divinitate,implinindu mi o dorina profunda.
Steaua a ramas cu mine timp de ceva vreme.Sclipirile de lumina si vocea erau foarte sincronizate precum o orchestra cantand o simfonie in jurul dansului cosmic al vietii. Totul a fost
remarcat si atent facut,nici o nota nu a fost omisa.Am fost complet captivata de aceasta experienta
insufletitoarenu
puteam sa o compar cu nimic;era dincolo de tot ce am cunoscut pana atunci.Mi
am adus aminte de imaginea Maicii Domnului aparand in fata celor trei copii de la Fatima;aceasta
imagine a fost cel mai apropiat lucru cu care puteam compara aceasta experienta magnifica.Da
am realizat ca exista intradevar Dumnezeu si ca ma directioneaza la fiecare pas de a lungul vietii
mele.Aceasta informatie mi a oferit foarte mult comfort inimii mele deceptionate.
Timp de o scurta perioada in timpul prezentei stelei mi am adus aminte ca imi era frica si mi a venit imediat in minte imaginea urcarii si coborarii scarii.pentru mine sa cobor insemna sa
cobor in intunecime si necunoscut in timp ce sa urc insemna sa merg in lumina si sa aflu care este
adevarul. Realizez acum ca aceasta observatie era similara cu cea din rugaciunea Asatoma a adeptilor lui Sai:
Condu ma de la ireal la real;
Condu ma din intuneric la lumina;
Condu ma de la moarte la imortalitate.
Chiar si atunci Baba impartasea una din invataturile ale esentiale si acum ma rog ca el sa ma conduca in continua mea ascensiune catre el.
După ce aplecat steaua m am ridicat din pat simtindu ma complet coplesita.Eram atat de plina de energie incat stim ca nu aveam de gand sa adorm asa ca m am decis sa merg la plimbare.Mi am facut drum spre stancile de pe plaja si abia acolo am fost capabila sa realizez pentru prima data adevarata semnificatie a acestui eveniment.In timp ce ma uitam la ocean, mi
am ridicat privirea spre cer si am vazut imediat doua pasari albe zburand deasupra capului meu.Ele semanau foarte mult cu porumbeii albi. Vazand aceste pasari albe,gandurile mele sau
dus inapoi la impartasania din timpul Confirmarii in biserica catolica.Se crede ca atunci cand cineva primeste impartasania gratia Sfantului Duh intra in corpul tau si devii un discipoli complet
al lui Dumnezeu. Si care este simbolul Confirmari? Este porumbelul!
In timpul cresterii mele catolice am memorat toate raspunsurilede din cartea de catehism astfel incat sa fiu bine pregatita pentru orice intrebare pe care preotul mi ar putea o pune in timpul
ceremoniei de confirmare. Avand 12 ani asteptam aceasta ocazie cu multa anticipare si nerabdare
,finalul dedicarii mele crestinismului.
In parohia mea ,intr un oras mic din Nevada confirmarile aveau loc odata la doi ani.Acesta

era un eveniment mare ce presupunea numeroase pregatiri,repetitii si alte lucruri. Preotul a venit
am raspuns perfect la intrebarile sale,am fost unsa pe frunte cu uleiul sfant si după cum se presupune am fost acceptata ca discipol al lui Hristos.Totusi m am indepartat simtindu ma pustiita, stiind ca nu s a schimbat nimic important in interiorul meu.Imi aduc aminte c ma gandeam :este doar o sansa sa imi iau o noua rochie ,cateva cadouri si s am o aniversare mare.

Care era semnificatia reala a acestui ritual? Trebuie ca avea o semnificatie dar eram dezamagita si
deziluzionata ,din cauza goliciunii pe care o simteam.

Ei bine aproximativ 20 de ani mai tarziu in mod neasteptat in acea noapte din vinerea mare pe coasta din California ,am realizat deodata ca am primit cu adevarat impartasania mea de
confirmare.Iata experienta după care am tanjit cand eram copil.Acum stiam fara nici un dubiu ca
Duhul Sfant a intrat in corpul meu ,după ce am fost complet instrainata de credintele mele religioase timp de 8 ani, traiam acelasi sentiment pe care apostolii lui Hristos, trebuie săl fii
simtit cand Duhul Sfant a coborat, deasupra lor ,la 40 de zile după ce a inviat, din morti.Acum
eram unul dintre apostoli.

Mi am adus aminte de povestirea din biblie a calatoriei lui Pavell in Damasc cand deodata o lumina a aparut in fata sa si o voce i a vorbit de deasupra .El a fost atat de uimit incat el s a convertit imediat la crestinism, si di acel moment incolo si a dedicat viata impartasirii mesajelor
lui Hristos in toate colturile lumii.

Da,eram unul dintre apostoli .Eram Pavel.

Modul in care Baba a ales sa si dezvaluie divinitatea fata de mine,a fost o experienta incredibila care realizez acum ca a fost desemnata in mod special pentru ochii mei.Numele meu
este Pauline si astfel ca sfantul meu patron este sfantul Pavel .Este de mirare ca prima oara trebuia sa devin constienta de prezenta sa divina ,cu ajutorul unei experienta cu lumina.Este evident cat de speciali sutem pentru el in modul dramatic prin care el individualizeaza experientele noastre astfel incat sa ne conduca spre picioarele sale divine ornate cu flori de Lotus.

Urmatoarea dimineata m am intors acasa cu o intreaga ,noua viziune asupra lui Dumnezeu.Am inceput sa urmez in mod explicit intructiunile stelei .Unul dintre primele lucruri
pe care le am facut,a fost sa ma uit peste notietele mele de teologie din facultate.In acest moment
mi am adus aminte ca mi am aruncat privirea si m am gandit,,o cat de naiva am fost sa ma gandesc ca as putea sa il arunc pe Dumnezeu din viata mea”.Am stiut atunci ca el era in totalitate
cu mine si ca nu era posibil sa traiesc in aceasta viata fara sa il simt pe Dumnezeu. M am decis ca
aveam nevoie de o nua Biblie asa ca m am dus la librarie sa cumpar una.Erau numeroase versiuni
diferite,dar versinea pe care am studiat o din greu in facultate nu era de gasit.Cateva zile mai tarziu ma aflam intr un loc in care se gaseau la vanzare cateva carti folosite.Imediat privirea mi a

cazut aspra unei replici exacte a Bibliei care mia
apartinut in timpul facultatii.Am cumparat o
imediat,foarte fericita ca vechiul meu prieten facea parte din viata mea.
De cand steaua mi a spus sa vin sa locuiesc la institut in Big Sur am inceput imediat sa mi fac planuri.Am aplicat si am fost acceptata intr un program de studiu de 3 luni.Mi am terminat
clasele de predat la universitate si mi am pregatit cursurile pentru semestru din toamna ,astfel incat altcineva sa poata continua munca usor.Eram sigura ca nu ma voi intoarce.
Am ajuns in Big Sur in prima zi din Iunie si am simtit imediat un sentiment complet de bunastare. Care imi afirma noua directie din viata. La scurt timp după sosirea mea am descoperit
ca exista o manastire catolica la numai 11 mile departare de institut.Am inceput sa frecventez liturghia in mod regulat si m am simtit complet ca acasa in acest mediu izolat. Îmi aduc aminte că
intram în capelă pentru prima oară și știam că mă întorceam acasă după o perioadă lungă de absență. Călugării erau foarte fparte generoși și mă tratau pur și simplu ca un tovarăș căutător al
spiritualității. Păreau complet deschiși și să accepte varii căi spirituale un
contrast puternic față
de creșterea mea religioasă rigidă.
Aproximativ la două săptămâni după ce am ajuns la institutul Esalen, am auzit de o perioadă de meditație de dimineață la care puteam să particip, care era apoi urmată de o sesiune
de bhajanuri. Asta a fost prima mea expunere la Sai Baba. Cred că ma
capturat cu acele
bhajanuri. Îmi plăcea să le cânt; îmi aducea aminte cum cântam în latina în cor când eram mică.
Nu știam înșelesul latin al acelor cântece și nici acum nu știam înțelesul acelor cântece indiene.
Totuși, sunetul mia
capturat pur și simplu inima.
Am început în curând să citesc despre Sathya Sai Baba. Prima carte pe care am citito, numită *V iziunea Divinităț ii* , a dezvăluit marca înregistrată a lui Swami, TPS, înscrisă pe un medalion pe care la
materializat. Înseamnă Tara (stea), Puttaparthi în forma lui Sathya. Apoi am
realizat că el a fost de fapt cel care a venit sub forma minunatei stele; el este cel care a descins în
lumea mea în noaptea din Vinerea Mare; el este cel care mia
schimbat complet viața. Cu mult
înainte ca să încep această călătorie în Idia pentru a cunoaște direct forma sa umană divină.
După călătoria mea la Swami, în timp ce mă întorceam la Esalen pentru a continua studiile mele de vindecător prin metode naturale, știam că există un Dumnezeu încarnat care dirijează și
ghidează viața mea. Nu mă îndoiam de asta. La începutul studiilor la Esalen începusem să învăț
despre o varietate de metoe naturale de vindecare cu un prfesor care se întâmpla să fie adept al lui
Sai Baba. El avea o cunoștință vastă despre metodele naturale de vindecare precum acupunctura,

homeopatia, metoda Rolf a integrarii structurale, masajul, fitoterapia și nutriția. Am învățat multe
lucruri dar am fost atrasă în special de acupunctură și homeopatie. În curând am început săl ajut
la clinica de acupunctură și vindecare prin metode naturale de la Esalen.
Întro
zi se întâmpla să ofer un tratament de acupunctură unui antropolog faimos, o
persoană care la
vizitat pe Baba de câteva ori, când un prieten deal
lui a sosit. Se întâmpla ca
prietenul lui să fie Guvernatorul Californiei la acel moment. După ce am terminat
guvernatorul
ma
intrebat unde am învățat acupunctura și dacă aveam autorizație. Mia
spus apoi că tocmai a
semnat o lege are stipula că acupunctura poate fi învățată prin metoda prezentărilor video. A spus
că probabil maș
califica și că ar trebui să încep să frecventez întrunirile comitetului de conducere
pentru acupunctură.
În realitate, frecventam aceste întruniri timp de mai mult de un an, dar ele ei încă
dezvoltau instrucțiunile pentru programul de prezentări. Aplicasem eja, oferindule
un raport
complet al studiilor mele, dar ei nu au răspuns la aplicația mea.
O întâlnire foarte importantă a comitetului a fost programată în Los Angeles în aceeași
săptămână în care a fost programat și un refugiu cu Sail Baba în afaraorașului San Franciso. Mă
aflam întro
reală dilemă: la care să merg? chiar nu vroiam să merg la întâlnirea din Los Angeles;
întâlnirile erau plcitisitoare.; era un drum foarte lung iar comitetul poate că nici nu avea să discute
despre stagiile de prezentări; dar cel mai mult îmi doream să merg la retragere organizată a lui Sai
în San Francisco.
În miercurea din acea săptămână, încă nu mă decisesem ce aveam de gân să fac. Am sunat
comitetul pentru a aveau de gând să discute despre aplicațiile pentru prezentări și mi sa
spus că
locația întrunirii fusese mutată în San Francisco! Acum puteam să fac tot ce îmi doream. Ca deobicei, Baba șia
arătat mâna sa omniprezentă prin îndepărtarea tuturor obstacolelor. Și așa că
am plecat la întrunire, unde am aflat că aplicația mea a fost aprobată și că mi se permitea să dau
examenul pentru acupunctură.
Cu ajutorul intervenției divine a lui Swami, am trecut examenul și am primit autorizația.
Când mă gândesc în urmă îmi dau seama că întradevăr „realizarea” mea a fost grația lui
Baba:
steaua îmi spusese să vin în Esalen și să devin un vindecător cu tratamente naturale; am urmat
sfatul stelei mele și nu numai că am fost binecuvântată să am parte de instructaj gratuit dar și să
devin prima persoană cu autorizație din programul de prezentări.

Swami a intervenit în continuarea educației mele în acupunctură ajutândumă
să studiez în
China. La începutul lui 1981 mam
decis că miar
place să urmez un curs de acupunctură de trei
luni în Beijing. Am aplicat și am fost acceptată la cursul din toamnă. Aproximativ cu o lună înainte de a pleca, am decis că este prea scump cursul; am rugat centrul din Beijing să amâne înscrierea mea până în primăvara lui 1982, în cazul în care mă hotăram să mă duc atunci. În toamna anului ‘81mă gândeam sămi
iau concediu timp de șase luni de la Esalen și ori să merg
trei luni în China și trei în India, ori să stau toate cele șase luni în India. Dezbăteam unde să merg
când întro
zi cofondatorul institutului Esalen ma
întrebat cât mar
costa aproximativ pentru a
merge în China. Iam
spus și imediat mia
oferit o bursă de 5000$ din partea institutlui Esalen
care să mă ajute să plec în această călătorie în India. Am simțit din nou cum mâna divină a lui Swami îmi ghidează viața.
Mam
dus în China și am avut parte de o experiență foarte educațională și împlinitoare.
Miam
continuat călătoria ducândumă
în India unde am rămas șase luni și jumătate. În această
perioadă îndelungată în care am fost în prezența lui Dumenzeu, am devenit cufundată în iubirea
sa divina și învățăturile sale de bază despre adevăr, acțiune dreaptă, pace, iubire și nonviolență.
Acum știu că în acea noapte din Vinerea Sfântă când ma
vizitat steaua, nu numai că am
primit pe Sfântul Duh și am devenit discipol al lui Dumnezeu, ci am devenit și un membru al unei
familii mai mari aceea
a umanității; dintre care toți suntem destinați să primim în curând pe
Duhul Sfânt. Tatăl acestei familii din întreaga lume este preaiubitul nostru Sri Sathya Sai Baba,
care este Dumnezeu reîncarnat în formă umană pentru pentru a împărtăși iubirea sa divină. El nea
promis că va uni din nou această lume tulburată de diverse curente religioase, culturi și facțiuni hostile, prin iubire, unindo
întro
singură familie. El nea
oferit o viziune minunată
asupra acestei familii din întreaga lume atunci când a spus:
Există o singură religie,
religia iubirii
Există o singură limbă,
limba inimii

Există o singură castă,
casta umanității
Există un singur Dumnezeu,
iar El este omniprezent.
Aceasta este comuniunea adevărată, uniunea sfântă a Tatălui, Fiului și Sfântului Duh din Interiorul nostru, pentru care toți ne rugăm. Fie ca el să binecuvânteze lumea pentru a trăi foarte
curând Evul de Aur.
Zburând incolo ș i încoace, tot mai sus, pasărea trebuie să se cocoaț e întrun copac pentru a se odihni. Astfel, până ș i cel mai bogat ș i puternic om caută odihnă, pace. Fără pace, viaț a poate fi un coș mar. Pacea poate fi procurată numai dintrun singur magazin: realitatea interioară.
Simț urile te vor trage întro încurcătură, care te va cufunda alternativ din ce în ce mai adânc în bucurie ș i mahnire; astfel spus, o nemulț umire prelungă. Numai contemplarea la unitate îndepărtează frica, rivalitatea, invidia, lăcomia ș i dorinț a toate sentimentele care duc la nemulț umire ș i oferă pace. Orice alt drum poate oferi doar o pseudomulț umire.
Sathya
Sai Baba
În această viață
Dorothy Herron
În timp ce îmi readuc aminte de evenimentele dinainte ca Sathya Sai Baba să mă îndrume către el, văd acum un fir continuu un scop armonizator pe care nu lam conștientizat la cel moment.
Povestea mea începe cu amintirile legate de anii tinereții petrecuți cu strămătușă și unchiul meu. După ce fiica lor decedase cu ani înainte, și neavând apoi o altă fiică ei au convinso pe mama mea să mă lase să trăiesc cu ei. Aveam doi ani și jumătate atunci când am mam mutat cu unchiul și mătușa mea; ei aveau peste cincizeci de ani „ bătrâni” pentru acele vremuri și foarte protectivi cu mine. În consecință, nu am avut prieteni în copilărie, nici măcar la numeroasele întruniri religioase pe care le frecventam împreună cu ei.
Singura mea mare iubire și singurul meu companion constant la acea vârstă fragedă a fost Isus. A fost foarte real pentru mine. Lam iubit foarte mult. Pentru mine Isus a reprezentat o grădină însorită plină de toată bunătatea carea a existat vreodată în inima cuiva.
Am locuit împreună cu strămătușa și unchiul meu până când am împlinit 7 sau 8 ani, când unchiul meu a murit. La acel moment se făceau aranjamente ca eu să mă întorc acasă la familia mea. Mam întors ca să aflu că eram cel deal doilea copil; mai erau trei copii mai tineri și

un altul pe cale de a se naște. Precum majoritatea copiilor tineri, mam
adaptat rapid; dar în
timpul procesului de a devenit unită cu această familie mare, miam
pierdut conexiunea cu Isus.
Mam
dus de multe ori la biserica între 7 și 12 ani, dar legătura strânsă pe care am simțito
când
am fost mică și singură și mam
bazat numai pe Isus, nu avea să mai fie la fel vreodată.
Am stat cu familia până când mam
căsătorit, la 18 ani. Am făcut apoi imediat doi copii și
aveam sămi
petrec următorii doisprezece ani ca femeie casnică și mamă. Tot acest timp am
fost ateistă, dar căutam mereu adevărul.
În anii când am fost adultă, primul eveniment care ma
impresionat puternic a fost
asasinarea lui John F. Kennedy. Era atât de greu să cred că se putea întâmpla una ca asta. De
atunci încolo am devenit activă politic și am început să am legătură cu o viziune mai vastă
asupra
lumii. În timpul anilor ’60 a fost foarte important pentru mine să îmi iau un angajament
politic,
alăturândumă
organizației democratliberale
pentru că am șimțit că lor le păsa mai mult de
oameni. Am lucrat cu această conțiință nou înființată în numeroase campanii de alegere în
încercarea de a face o declarație prin modul meu de viață.
La acea vreme creșteam doi copii și ajutam la conducerea unei afaceri de un succes
moderat. Viața mea era comfortabilă; cu toate acestea, noile mele viziuni politice nu erau
împărtășite de cercul meu social sau familia mea, și am început să simt o separare și îndoială
în
ceea ce privea valorile mele. Părea că nu există destulă profunzime în viața mea.
Obișnuiam să gândesc: „Numai dacă aş putea să aflu un adevăr suprem”; dar nimic din ce
am aflat nu a oferit un răspuns satisfăcător. Obișnuiam să întreb multă lume despre credințele
lor
în Dumnezeu pentru că vroiam să știu dacă aveau credință cu adevărat. Pentru mulți,
Dumenzeu
era un principiu pe care îl acceptau fără să refleteze asupra acestui lucru, dar nu o forță
motivantă
în viața lor; asta nu era de ajuns pentru mine.
Când aveam 41 de ani, a trebuit să mă operez de o tumoare pe care doctorii care se
îngrijeau de mine credea că este malignă. Din fericire, nu au existat semne de cancer dar am
avut
o recuperare înceată. În primele luni în care îmi recuperam puterile, știam că viața mea
trebuia să
se schimbe. Știam că dacă urma să mai traiesc încă douăzeci de ani, trebuia să trăiesc altfel.
Nimic nu era clar pentru mine mă
aflam întro
criză. Mam
gândit la divorț. Părea că eu
și soțul meu ne îndreptam în direcții diferite iar divorțul îmi oferea o șansă să fiu singură și să

ascult mai atent la propriile gânduri și sentimente. Dar copii mei tot aveau de absolvit facultatea.
Nu, nu puteam să o fac. Nu acum.
În această perioadă mam apucat să studiez astrologia. Am aflat că înțeleg intuitiv principioul conștiinței pe care o reprezentau planetele. Am citit multe cărți despre India în adolescență, majoritatea lucrări ale teozofilor. Am fost cumva mereu fascinată de India; se părea că yoghinul știa un mister iar eu îmi doream să aflu acel mister.
Am început să am senzația că am descoperit cheia înțelegerii a ceea ce se întâmpla în interiorul meu. În timp ce lucram cu graficele astrologice ale oamenilor, am devenit conștientă de simbolurile mandala sau obiectele pentru meditație care exprimă unitate și un simț al armoniei și împlinirii care erau noi pentru mine.
În timpul acelor ani de studiu am început să văd o nouă dimensiune în viața oamenilor. Aceasta sa dovedit a fi o forță vindecătoare în propria mea viață. Pentru prima dată în anii mei de adultă, am început să mă gândesc serios la Dumnezeu pentru că acum puteam vedea că evenimentele nu erau aleatorii. Exista ordine și o puteam simți. Am crezut întotdeauna în reîncarnare; și acum studiile mele în astrologie păreau să îmi confirme această credință.
Când aveam 44 de ani, având 25 de ani de mariaj în spate, am realizat că eu și soțul meu am făcut tot posibilul ca lucrurile să meargă dar fără succes. Am înaintat divorț. Viața mea devenise mai dificilă. Mam întors la facultate, am cumpărat în final afacerea familiei și am reușit cumva să fac lucurile să meargă, timp în care mă aflam întrun proces de descoperire personală.
În acea perioadă ma chemat ceva sau cineva la Templul Ramakrishna Vedana. Am început să studiez serior filozofia indiană și am cunoscut o trezire spirituală care a dat naștere unor sentimente de pace și credință în Dumnezeu. Noua mea credință nu era Creștinismul; nu avea o formă… încă. Era o credință că Dumnezeu și lumea noastră există întro relație armonioasă. Am început să mă simt mai creativă și comunicativă.
Ușor, ușor, acest miracol al credinței mele a început să se infiltreze întrun loc mai adânc, formând un centru interior care mă echilibra în perioade de criză. Am început să cred. Tot nu avea încă un nume, nici un predicator anume doar un sens expansiv al unității întregii creații.
După trei ani de studiu cu Swami Chetanananda, am întrebat dacă pot veni să vorbesc cu el. Era iulie, și era prima dată când mă gândisem să discut despre îndoielile mele. Iam spus că nu credeam că Ramakrishna era guruul adevărat pentru mine, sau că era Dumnezeu reîncarnat. Ce nu am menționat a fost că după ce am citit Viziunile lui Ramakrishna , mam îndoit serios de 2 sănătatea mentală a sfântului. Misticismul profund al lui Ramakrishna, atât de impresionant pentru mine acum, era doar tulburător atunci pentru mine.
Swami Chetanananda ma reasigurat foarte mult; mia

spus să nu îmi fac griji: când
timpul va fi potrivit, aveam sămi
găsesc guruul.
O lună mai târziu, pe drum spre o vacanță de sfârșit de săptămână, mam
oprit să cumpăr
o carte pe care să o iau cu mine. În timp ce mă uitam peste titluri, am văzut *O mul Sfânt* ș *i Psihiatrul* . Mintea mea a receptat asta iar eu mam
gândit: „Hmmm, asta ar putea să fie
interesantă...un psihiatru american care a mers în India și a devenit om sfânt!" (Sathya Sai Baba
nu mia
părut a fi indian credeam
că este american.)
Am cumpărat cartea, am împachetato
în geanta mea și am plecat în seara aceea în Santa
Barbara pentru două zile. Dimineața următoare la 8:00 A.M am deschis cartea în timpul micului
dejun și la prânz încă citeam. Fără sămi
dau seama de orele care treceau, am făcut o descoperire
profundă știam
în inima mea că Sathya Sai Baba era Dumnezeu. Deși mintea mea încă se
întreba, inima mea fusese convinsă.
Nici una dintre variatele diversiuni pe care le plănuisem pentru această vacanță nu mai mă atrăgeau; miam
făcut bagajul și mam
întors acasă.
Primul lucru păe care lam
făcut a fost să o sunt pe sora mea care a împărtășit cu mine
această țintă a căutărilor.
„Patt" am spus. „Cred că am văzut ceva cu adevărat real." Iam
povestit despre carte și am
îndemnato
săși
ia un exemplar. Ea a citito
și a avut aceeași reacție.
La scurt timp după asta, Patt a mers la centrul Sai Baba și a vorbit cu unul dintre membrii săi, Dick Bock. El lea
invitat să participăm întro
seara de vineri la grupul în care se cântă
2 Swami Yogeshanda, Viziunile lui Ramakrishna (Hollywood, California: Tipografia Vedanta, 1974)
bhajanuri, și să ne bucurăm de satsang. Am făcuto;
neam
simțit atât de bine încât am început să
participăm în mod regulat.
Am contactato
și pe Elsie Cowan după ce am citit despre învierea soțului ei. Ea nea
invitat să ne împărtășească experiențele ei legate de Baba. De asemenea a deschis centrul de cărți
care era la acea vreme la ușa de lângă ea și nea

arătat numeroase poze. Am cumpărat o poză în
mărime naturală cu Sathya Sai Baba stând în fața unor tufisuri minunate la Prasanthi
Nilayam.
Acea poză părea să fie plină de lumina soarelui, exact la imaginea mea din copilărie, cu Isus.
Este
înrămată și agățată deasupra patului meu, încă plină de promisiunea frumuseții și iubirii.
Eu și Patt, ca toți adepții noi, nu puteam să citim, învățăm, vorbim sau speculăm destul
despre Sathya Sai Baba. Nimic altceva nu conta. Am aranjat un altar în apartamentul meu și
miam
petrecut majoritatea serilor acolo. Eram fericită; chiar am simțit că Sathya Sai Baba era
inima inimii mele.
Nu am mers în India până în 1979, dar odată ce am fost în călătorie, am avut parte de o
primire regală: la darshan, alți adepți neau
așezat chiar în primul rând; Swami a venit direct la
noi si a zambit si nea binecuvantat.Ii adusesem trandafri.El i a atins si ne a fut sa ne simtim
plini
de caldura si acceptati.In acel moment nu am realizat cat de mult insemna asta;abia mai tarziu
am
inteles profunzimea binecuvantarii pe care Baba ne o oferise.
Urmatorul an am calatorit din nou in India pentru a participa la darshanul lui.M am simtit
iubita asa cum nu m am simitit niciodata pana atunci.Cand m am intors acasa cineva mi a
sugerat
ca poate mi ar place sa lucrez cu copii de la Bal Vikas d in centrul nostru. M am oferit
voluntara [3]
si am descoperit repede ca imi placea aceasta munca.
Era un baietel in jur de cinci ani,de care m am atasat in mod particular.El adormea uneori
si parea sa fie mai agitat decat restul copiilor. Inima mea s a deschis pentru acest copil si in
fiecare saptamana
pregateam un plan de lectie care sa il asigure intr un fel pe acest baiat cu fata dulce ca
toate lucrurile mergeau bine.
Am fost de la inceput un profesor fericit de Bal Vikas, si am foste nerabdatoare sa
impartasesc cu acesti copii ceea ce invatam despre Sathia Sai Baba,cultura indiana s toate
comorile pe care le cunosteam acum si aici in constientizarea noastra a incarnarii divine.
In vara lui 1981 am fost aleasa sa particip la prima conferinta de peste hotare pentru
profesorii de Bal Vikas la ,Prasanthi Nilayam, am fost nesigura si nu ma simteam potrivita
pentru
ca nu ram un profesor acreditat. Stiam ca trebuie sa merg si sa reprezint centrul nostru din
moment ce noi am avut un program Bal Vikas foarte activ. Eram in ashram pentru sase sau
sapte
zile participand la ore in fiecare zii; si Bab venea si vorbea cu noi,sau doar venea sa asculte
.Aceasta a fost o experienta motivanta; tot ceea ce invatam si auzeam de la acesti educatori
imi
confirma propriile viziuni despre educatia despre copii.Inca apreciez chiar si în ziua de azi
,micul
caiet plin de notite adunate la acasta conferinta.
Cand m amintors dn India in septembrie mi am reluat viata dar era oarecum
diferita.Fusesem foartebolnava in India si amprimit timp de 10 zile injectii pentru ami
revenii.Doctorul care m a tratatera un discipol al Vedana foarte educat si a petrecut cu mine
ore

vorbind despre Dumnezeu.El a devenit mai apoi adept a lu Sathia Sai Baba.Voi simtii intotdeauna
ca Swami la trimis a mine pentru a ma ajuta. Tot timpul cand am fost bolnava am avut un vis cu

[3] miscare de educare a copiilor de adevenii cetatenii si de lideri de maine,si se pune accent pe celecinci valori umane: Sathya, Dharma,
Shanti, Prema and Ahimsa

Maica Kali in care ea mi a spus ca trebuie sa ma purifice si asta va
durea. In acelasi timp eram
pra bolnava pentru a mi pasa daca traiam sau muream .Dar acum uitanu ma in urma realizez ca
visul meu legat de maica divina avea cu adevarat o mare senificatie interioara .
Cand m am intors sa predau copiilor,prima oara cand am auzit sloka ,,Guru Brahma,Guru [4]
Vishnu" am inceput sa plang. Nu stiam ce era in neregula.Lacrimile imicurgeau de ficare data cand eram concentrata la poza lui Swami sau de fiecare data cand incercam sa vorbesc despre el.
Intr o zi scriam o poveste pentru copii despre veverita care a trait in curtea mea din spatele casei. Am numito Timmy si am povestit cum a trait de pe o zi pe alta prosperand de pe urma mancarii din toti copacii din curte.Intr o zii Timmy s a asezat jos si era foarte bolnav.pentru primaoara Timmy a inceput sa vada lucrurile altfel.Cand si a revenit era schimbat;el avea acum o
reverenta profunda pentru viata.Povestea s a sfarsit cu Timmy profund afecatat de experienta sa el
devenise un pacificator in comunitaea din gradina traind o viata condusa de disciplina spirituala
stiind ca atunci cand v a parasii aceasta iata el se v intersecta cu o lumina pe care si le va amintii
foarte vag.
Scriind aceasta poveste a transformaii lui Timmy am tins o coarda profunda in interiorul meu pentru ca am realizat ca era propria mea poveste.Eram diferita.Cumava Baba ma trezise putin si continuam sama schimb in interior.Nici una din aceste lucruri nu era aparent la inceput
dar nuera dureros Baba incepuse sa lucreze la mine.
In acea perioada mi s a cerut sa preia programul Bal Vikas si am simtit ca nu eram adecvata pentru aceasta sarcina.Eram inca o persoana lumeasca.Il iubeam pe Sathia Sai Baba si
credeam sincer ca el era Dumnezeu incarnat.Iubeam de asemenea pe copii si am fost inspirata despre ce spune Sai Baba despre invataea copiilor;astfel ca am fos de acord sa preiau programul
si asta a dat nastere conexinuii mele cu Swami.
In perioada craciunului eram inca nesigura de capacitat mea de a servii ca si lider al programului nostru Bal Vikas.In timp ce cantam cantece decraciun cu copii,deodata cuvintele au
dvenit adevaruri pline de viata:,,Bucurie lumii,domnul a venit.Fie ca pamantul sa si primeasca
regele". Lacrimile au nceput sa curga siroaie, am simtit aceste cuvinte chiar in adancul inimii mele.M am uitat la poza de la altar,de un aur stralucitor a lui Swami avand mana ridicata;el a spus
clar ,,De ce esti ingrijorata? Ai binecuvantarea mea". Atunci chiar nu mam
mai putut oprii din
plans.

Intreaga zi a fost uimitoare.Nimic nu mai era ca inainte.Toate lucrurile apareau intr o lumina diferita; si nu in sensul fizic,ci altcumva.Simteam atat de multa iubire ca nu ma puteam
oprii si nu puteam vorbii despre ce mi se intampla. Doar stiam ca vedeam totul cu ochi diferiti si
tot ce puteam simtii era ,cat de frumoasa putea fii viata. Parea sa existe unitate la baza tuturor lucrurilor; si toti eram uniti prin iubire. Aceasta revelatie a durat toata ziua. Nu am uitat niciodata
evenimentele acelei zile; eram pentru prima oara cand aveam o asemena experienta directa,coplsitoare a gratiei iubitoare a lui Swami.
Toate astea s au intamplat in 1981.De atunci am avut atat de multa inspiratie pentru programul nostru Bal Vikas ;stiu ca nu sunt eu.Nu asi putea venii niciodata cu aatde multe idei
pentru lectii ca experientele bucuriei si binecuvantarii care au loc in program. Asta este gratia ui
Swami; si acum siu ca toata indrumarea pe care o primim vine direct de la el.Exista o atmosfera
de iubire si armonie care umple programul nostru Bal Vikas si toti suntem atat de recunoscatori
lui Swami.

4 distih al unui vers în sanskrita ce consta în versuri de 2-16 silabe, 2-8 silabe pada fiecare

Viata mea are un singur scop real acum si acela este de a ma dedica lui Swami astfel incat sa cunosc propria mea conexiune cu el.Orice s ar intampla cu mine incerc sa imi aduc aminte inseamna faptul ca Dumnezeu actioneaza asupra acestui corp pentru a ma duce intr o stare perfecta.
De la intorcerea mea de la aniversarea de 60 a lui Sathia Sai Baba,sunt constienta ca avatarul ne a permis tuturor sa ne reincarnam cu el.Inainte obisnuiam sa ma gandesc ,,Oh Swami,de ce a trebuit sa astept atat de mult sa vin din nou la tine?”Acum realizez ca el mi a permis sa ma renasc numai pentru 4 ani după acesta venire;si numai e stia cand inima mea avea
sa fie destul de inmuiata pentru a putea sa auda mesajul sau de iubire.
Sunt atat de recunoscatoare ca am fost chematat de el in aceasta viata pentru a trai vindecarea inimii mele prin prezenta a iubitoare.
Iubire,iubire!devino ceea ce esti tu cu adevaratincarnarea
iubirii.Indiferent de cum te trateaza
ceilalti sau de ce cred ei despre tine,nu ti face griji.Urmeaza l pe Isus Hristos.Iubeste pentru propria ta dezvoltare si nu pentru ceea ce spun ceilalti.Nu imita pe ceilalti.Cultivati propria ta viata.Ai propria ta inima,propriile tale opinii,idei,propria ta vointa.De ce sa imiti atunci?Urmeaza
ti calea aleasa.Lasa ca experienta ta proprie legata de Dumnezeu sa fie ghidul si maestrul tau
Sathia Sai Baba.

Îndreptarea către interior

Hugh Brecher

In 1975 in timp ce frecventam un atelier, eu si sotia mea am auzit prima oara de Sathia Sai Baba.In timpul unui discurs despre subiectul realitatii,liderul a mentionat ca un indian pe nume
Baba a materializat un inel de aur pentru un prieten de al sau. Se spune ca inelul a fost creat din
nimic.Aceasta scurta si singura mentionare a lui Baba a mentionat un imbold,care fara sa stim, la

acel moment a dus mai tarziu la scopul cel maiplin de insemnatate al vietii noastre.
In 1978 ,la doar 4 luni după ce sotia mea a vazut pentru prima data poza lui Sai Baba ,pe coperta unei carti,ea a fost cu el in India.Mintea mea nu stia ce sa creada despre toate acestea .Desii relatia mea cu Judy a necesitat suportul meu total al nevoii sale de a fii cu Swami ,eram totusi speriat ,sceptic,gelos si confuz.
Am nutrit ganduri infricosatoare legate de pierderea ei in fata lui Baba insusi...bolii ….altui om….si necunoscutului in general.După ce am citit *O m al miracolelor* precum si *O mul*
Sfant si Psihiatrul si auzind numeroase povesti despre Baba de la Judy si ceilalti, curiozitatea si
scepticismul meu ca sa nu mai mentionez atractia invizibiala a lui Swami mau
atras in iarna lui
!980 in ashramul sau din sudul Indiei.
Nu am petrecut nicodata atat de multe ori intr un avion;parea sa dureze o vesnicie .Desi zborul a fost lin si lipsit de evenimentecu
excepetia a doua stele cazatoare in timp ce am intrat in
spatiul aerian Indianam
fost foarte moracanos in timp ce aterizam.In timp ce ne apropiam de
zona vamii em fost salutati de vames .Uitandu ma dincolo de el am vazut ceea ce parea a fii un
haos total in timp ce sute de oameni stateau ca oile in timp ce agentii vamail pareau sa caute cu
grija in toate bagajele lor.
,,Cum a fost zborul dmneavoastra?” a intrebat vamesul
,,Bine” am spus ,,Dar sunt foarte obosit,am o durere de cap si sunt foarte moracanos”
Apoi el si a cerut scuzedesii
nu stiu de cesi
ne a trimis cu tot cu bagaje chiar pe langa
zona de examinare a bagajelor .Tot ce a trebuit sa facem a fost sane aratam pasapoartele;nici un
bagaj nu a fost deschis.,,Ce noroc!” m am gandit. (sau nu?).
După ce am inoptat o seara la un hotel in Bangalore ,am calatorit cu taxiul la Prashnati Nilayam, ashramul lui Sai Baba,adiacent orasului Puttaparthi.Nu mi venea sa cred ca excursia din
SUA v a merita in specia după ce am vazut si n am cazat in camera care ni se daduse spre folo
sinta intimpul vizitei noastre.Ceva minunat trebuia sa mi se intample ca o compensatie pentru ca
procesul meu de invatare a se adapteze la toaleta noastra in stil indian.
Prima oara cand l am vazut pe Sai Baba nu am fost foarte impresionat.El arata ca un om cumsecade, dar „un om al miracolelor?”trebuia sa atept si sa vad.După primee mele zile,cel mai
cumsecade si,,inalt” om a fost omul cu orezul in cantina ashranului.După cateva zile eram inca
sceptic ,imi era dor de casa si deveneam din ce in ce mai capricios.Intr o frumoasa dimineata linia
mea de darshan ,a fost trimisa prima .Eram aproape si poate aveam sansa de a vorbii cu Sai Baba
.
Ce ar trebuii sa i spun?Sa i cer ceva?Am realizat ca aveam cu mine un inel de scoala din

partea unui pacient de al meu,pentru al binecuvanta daca se ivea oportunitatea . Pe langa inel aveam o noua Japamala din lemn de santal (boabe pentru rugaciune).care puteau de asemenea lui
Baba pentru a le binecuvanta.Acum aveam sansa;Baba avea sa treaca direct prin fata mea.Acum
el se uita chiar la mine in timp ce se apropia de mine.
Cu inelul si mataniile in palmele mele itinse am spus ,,Baba te rog binecuvanteaza aceste lucruri".
Swami a zambit si a pus mana dreapta peste a mea si a apasat ferm.Apoi a cantatnu a
orbitcuvintele:
,,Binecuvantez."
In timp ce Swami si a continuat drumul am fost acaprat cea mai puternica si profunda deversare de emotie de care imi aduc aminte.Nu avea nici un sens pentru mine.Ce m a coplesit?Este contrar naturii mele si virilitatii mele imaginate sa mi permit sa ma prabusesc plangand ,suspinand incontrolabil in fata altor oameni.Stiam ca cineva precum John Wayne nu s
ar comporta in acest fel.Eram socat. Plangeam inca atunci cand am reintalnito pe Judy,am
inceput sa rad can e a remarcata ,,Ei bine se pare ca a ajuns si la tine." Aparent Judy si alti prieteni de ai ei au remarcat o diferenta vizibila în înfățișarea mea după acest episod.
Următoarea întâmplare a avut loc în ajunul Craciunului cand Sai Baba nea chemat pe
Judy si mine pentru prima mea intrevedere personala; urmand gesturile voluntarilor lui Baba mi
am facut drum catre veranda pentru al astepta sa se intoarca de la imbulzeala de oameni care primeau darshanul lui. Aveam o durere de spate,eram extrem de nervos si mintea mea era agitata.
pentru ami
calma mintea si a a echilibra,mi am inchis ochii si am inceput sa folosesc japamala mea in timp ce recitam numele divine ale lui Dumnezeu.După o perioda, cineva mi a atins si m a
zgaltait umarul. In timp ce ochii mei se deschideau lam vazut pe Baba stand acolo, uitandu se
tinta la mine si spunand ,,Nu trebuie sa faci asta acum.Sunt aici." Deja ma simteam mult mai bine. Chiar si durerea mea din spate,cauzata de faptul ca am stat prea mult cu picioarele unul peste celalt a disparut.
In cateva minute Swami a condus un grup al nostru in camera sa de intrevedere. In timp ce ne asezam cu fata la scaunul sau din catifea rosie, Swami ,gazda perfecta, sa miscat prin
camera vorbind cu oamenii si pornind ventilatorul si luminile.
Ma gandeam ca era posibil ca Baba sa produca cumva materilaizarile sale din maneca sa si vroiam sa fiu intr o pozitie unde asi fii putut sa vad maneca sa.Astfel ca desigur m am trezit stand langa genunchiul sau drept avand o panorama perfecta. În tot acel timp nu am vazut nimic
altceva pe maneca sa inafara de incheietura si antebratul sau.
In timpul intrevederii Baba a materilaizat cateva obiecte:un medalion de aur,un lant de argint c o medalie atasata,o japamala si o cutie de argint cu viphuti. Cateva dintre ele au prut in
mana s după o miscare circulara. Medalionul după parerea mea s a materializat in aer deasupra

mainii sale prinznadu l apoi inainte ca el sa cada pe podea. Mintea mea a cret imediat o noua categorie de ,,magie reala".Materializarile lui Swami erau atat d imposibile incat gandirea logica
comuna pur si simplu nu se aplica.Nu m am indoit si nici nu a putut s o fac de realitatea acestora
si de numeroase experiente ce au urmat.Swami mi a deschis complet mintea catre adevarul ,,altor" realitati existente.
La momentul acestei intrevederi lucram ca psihoterapeut in practica privata.pentru a facilita abilitatile de comunicare ale clientilor mei ,mi am petrecut numeroase ore in fiecare saptamana ajutandu i sa pastreze contactul vizual intr un mod confortabil.Stateam asezati uitandu
ne n liniste unul in ochii celuilalt ,genunchi la genunchi pentru perioade din ce in ce mai lungi.Cand clientul putea sa aca asta confortabil timp de 20 de minute sau mai mult ,el ,,trecea "
la un exercitiu mai greu de comunicare.Propria mea abilitate personala si comfortul meu cu contactul vizual a fost astfel dezvoltat pana n punctul in care a trebuit sa imi aduc aminte sa ma
uitin alta parte din cand in cand in timpul relatiilor normale pentru a evita sa i fac pe altii oameni
sa se simta inconfortabil.
Aceasta experienta ,,ochi la ochi "nu ar fi demna de notat exceptand ceea ce Baba a facut cu mine in timpul acestei intrevederi.Ce a facut? Ei bine din nou si din nou, zambind tot timpul s
a aplecat de mijloc in timp ce si a inclinat capul intr o parte si s a uitat in ochii mei de la o distanta de cativa inci.In mod clar el se juca cu mine.Din nou si din nou,intre intrevederile private
cu altii din grupul nostru Swami s a uita in ochii mei de la o distanta atat de scurta incat ne puteam atinge nasurile.Prin acest mic joc cu ochii,Baba a demonstrat dragastos ca el ma cunostea
cu adevarat si stia ce pusesem la cale.
In timpul intrevederii private cu Judy si mine, Baba a continuat sa imi ofere o atentie si afectiune continua. Mintea mea era linistita ca intotdeauna in timp ce el raspunde la intrebarile lui
Judy. In timp ce el inca vorbea cu ea Swami s a uitat la mine,si a pus mana stanga pe crestetul capului meu si a spus ,,Iti ofer pace mintii". Un minut mai tarziu intrerupand conversatia sa cu
Judy si atingandu mi capul el a spus ,,Iti ofer prosperitate". După scurta vreme repetand gestul
Swami ma
binecuvantat cu viata lunga. Am fost capabil sa raspund doar ,,Multumesc"
Este e mirare ca am plecat de la aceasta intrevedere simtindu ma foarte special? Eram sigur ca Baba era doar inebunit după mine. Eram tovarasi. Mai tarziu chiar i am spus sotiei mele
ca se parea ,ca eu si Baba eram priteni atat de buni incat daca mergeam la templu si il invitam in
oras la o cafea, el ar fii mers c siguranta cu mine. Egoul meu se extinsese la o dimensiune care
abia putea fii cuprinsa de premisele ashramlui .Aceasta conditie nu avea sa dureze mult timpSwami
avea sa ma faca un pacient in invizibila sa ,,clinica pentru reducerea egoului".

pentru a echilibra vizita noastra Swami a indeplinit instant sau
aproape instantfiecare
dorinta interioara a mea, dar nu mi a mai oferit niciodata atentie in mod expres. De fapt indeplinirea dorintelor era atat de frecvent incat ma asteptam de fiecare data la asta.Atat dorintele
mici cat si cele mari. Toate au ost indeplinite cu exceptia dorintei de a avea mai mult timp cu Swami.In cateva ocazii am fost foarte aproape fizic de Baba dar niciodata nu l am vazut sa imi
ofere o scurta privire. Privind o retrospectiva am ajuns sa realizez ca acesta era modul lui Baba de
a ma modela intr o persoana mai buna. Vedeti voi,dorintele interioare care au fost indeplinite erau
in mod invariabil de tipul celor care nu implicau castiguri personale. Imi doream intrevederi si
avantaje pentru altii,inclusiv o invitatie la o nunta indiana pentru sotia mea;si odata in timpul unei
urgente in mijlocul noptii, mi am dorit un doctor care in ciuda tuturor asteptarilor a fost indeplinia
instant.
După prima vizita anuala la Baba, transformarea mea spirituala a capatat amploare intr un mod accelerat. In numeoase ocazii Swamii a raspuns instant,fie ca seafla aproape sau departe fizic, la rugaciunile si dorintele mele profunde. La un moment dat in timpul darshanului la Prasanthi Nilayam ,in timp ce Swami trecea gratios pe langa mine,l am rugat incet ,,O Swami, te
rog purifica mi inima".Imediat am simtit o caldura incredibil de placuta in partea dreapta a pieptului meu. Este acum inima mea pura? Nu in mod absolut dar
mai pura decat inainte .Sunt
sigur ca Swamii indiferent de distantele si circumstantle fizice, stie intotdeauna ce este in mintea
si inima mea. Eu sunt numai uneori constient de prezenta sa, dar el este intotdeauna constient de a
mea. Numai daca as fi devotat lui la fel de mult cat imi este el devotat mie.
In octombrie 1986, in timp ce eram acasa in New York am primit un telefon de la mama mea din Florida, de la 1400 de mile departare. Ea mi a explicat ca tatal meu care avea atunci 79
de ani, era din nou grav bolnav si suferind de dureri grave de stomac si avand in abdomen umflat
si dilatat. El a fost condus în grabă în ambulanță către spital unde ecografiile au arătat o mare masă neagră ce bloca evacuarea mâncării din stomac. Se părea că această masă străină era o tumoare, și luând în considerare istoricul cancerului său intestinal, probabil că aceasta era malignă.
Am asigurato
pe mama la telefon că dacă tata nu se făcea bine repede, voi merge și voi
sta alături de el, anulând sau amânând călătoria mea în India. Am rugato
să mă sune imediat
dacă se schimbă situația tatălui meu. Când am pus telefonul în furcă, mam
rugat cu voce tare lui
Baba. Esența rugăciunii mele a fost:
„Swami, știu că ești conștient de fiecare gând și acțiune a mea. Ști că am bilete de avion și

am aranjat tot pentru a te vizita în India. Înțeleg că tu vrei ca eu să fac această călătorie. Acum
Swami, dacă tatăl meu este bolnav, este de datoria mea să fiu cu el și să îl servesc cât de bine pot.
Cum pot să vin în India dacă tatăl meu este bolnav probabil
pe moarte? Baba, trebuie săl
vindeci pe tatăl meu. Trebuie să faci să dispară acea masă neagră din stomacul său. Baba, trebuie
să o faci chiar acum. Te rog Baba, nu spune „Așteaptă, așteaptă.” așa cum faci deseori când vorbim față în față. Te rog Baba, vindecăl
pe tatăl meu și prelungeștei
viața măcar
până mă
întorc din vizită.”
După aproape patruzeci și cinci de minute după ce mama mea ma
sunat de la spitalul din
Florida, ma
sunat din nou. Ea a spus: „Nu o săți
vină să crezi ce sa
întâmplat. Tatăl ău se simte
mult mai bine. Stomacul și abdomentul să șiau
revenit fără nici un fel de tratament; nu mai are
nici o durere și este perfect comfortabil. Doctorii iau
făcut un alt set de analize și nu mai găsesc
nimic neînregulă. Nu știu ce sa
întâmplat”.
Tata a stat în spital sub observație timp de douăzeci și patru de ore, ca o precauție, iar apoi a fost externat. Doar Baba și eu știam ceea ce sa
întâmplat cu adevărat.
Câteva săptămâni mai târziu la Prasanthi Nilayam, Swami ma
chemat pentru o
întrevedere.
Am spus „Baba, vreau sămi
exprim recunoștința pentru salvarea specială a tatălui meu.”
Swami a răspuns, „Ah, da, este datoria mea”.
În timpul întrevederilor precedente, fusesem atât de fericit să fiu aproape fizic de Baba, încât „am intrat întro
stare de extaz”, uitând să îi pun întrebări. Am fost capabil doar să zâmbesc,
să zâmbesc și să zâmbesc și mai mult. Am vrut să fie diferit de data aceasta, așa că am pregătit o
listă cu întrebări importante pentru mine din punct de vedere personal.
O întrebare a fost despre un sunet foarte înalt și oscilant din urechea mea dreaptă. Sunetul apăruse cu două luni înainte, în timpul unui atelier de meditații, și a persistat de atunci. Profesorul
a sugerat să ascult sunetul în loc să folosesc o mantra, dar câțiva prieteni deai
mei care erau
doctori miau
spus că sunetul este cauzat de o afecțiune fizica a urechii. Nefiind un meditator disciplinat, am înclinat să cred doctorii, și așa că am dorit ca Swami să îmi spună ce se întâmpla.

Am spus: „Swami, ce este cu sunetul pe care îl tot aud în urechea mea dreaptă?”
Baba a râs și a spus: „Ah, este Omkar ” și a început să imite sunetul oral.
5
„Swami”, am continuat, „ce fac cu el?”
Baba a râs din nou și a spus: „Urmeazăl”.
Încă mie
greu să cred că acest sunet constant reprezintă primordialul OM de origine
divină și că asta trebuie să fie mantra mea. În înțelepciunea sa infinită și milă față de mine, un meditator nedisciplinat, Dumnezeu mia
oferit o mantra pe care nu o puteam schimba și pe care în
mod sigur nu o puteam uita.
A fost o perioada scurta de liniste aproape de finalul acestei intrevederi si Baba s a uitat la mine ca si cum m ar fii intrebat ce vroiam .
I am spus ,,Baba,vreau sa fiu intoxicat cu Dumnezeu.
Poftim?
,, Sa fiu imbatat...Baba ,vreau safiu imbatat de dragoste pentru tine”
Swami a inceput sa rada,mi a tras capul in poala sa si a inceput sa ma mangaie si sa ma bata usor
cu mana pe cap si spate.Nu pot sa spun cat a durat asta,dar dupăce m am ridicat,eram imbatat.Acest sentiment de usurare,fericire a fost prezent in majoritata timpului pentru aproximativ 68
luni.Nu pot spune concret ca am fost mereu intoxicat de fapt de dragostea pentru Dumnezeu,dar deseori ma trezeam intr o situatie care era descrisa cel mai bine ca o situatie ,,de
martor”.In aceasta stare eram linistit si un martor anonim al mintii mele ,egoului,emotiilor,senzatiilor si dramelor viet.Pana astazi aceasta stare de martor a continuat intermitent,dar o ,numai daca s ar stabiliza!
5 mantră și sunet mistic de origine hindusă
Inainte de ziua de nasterea a lui Baba din Noiembrie 1986,am avut o dorinta care tot revena de ai oferii un cadou.Nu am putut cu adevarat sa spun ca ar fii fost destul sa mi cedez inima pentru ca in realitatea deja ii apartinea lui di mometul in care m a atins prima oara.Ganditiva un moment; cei iati
oferii unui avatar de ziua lui?
Ei bine de a lungul anilor am vzut numeroase fotocopii ale scrisorilor pe care ,Swami a pus sa fie scriese de mana si am ajuns a inteleg ca lui ii place sa scrie cu un pix serios care actioneaza cum ar treuii s actioneze un pix bun. Si eu apreciez un aemenea pix si de fpt i am cumparat un pix elegant de inalta performanta.A fost o adevarata frumusete: o cutie neagra garnisita cu aur,adapostind un pix cu bila rasucibil si o sticluta mare cu cerneala ; cel mai scump
pix pe care l am cumparat vreodata.Era o bucurie sa detin si sa scriu cu el atat despecial incat era
flosit foarte rar.
Intrucat se apropia ziua lui Swami, mi a venit deea a aces pix ar putea fii n cadou minunat pentru el,numai sa am ocazia sa il ofer.Aproximativ la o saptamana după ziua lui cu o zi naintesa
ma intorc in Banaglore,Baba m a invitat la pretuita intrevedere persoanala. Asta eramarea mea
sansa.Entuziasmul pe care l am simtit eraincredibil in timp ce Swam scria un autograf pe o fotografie pentru mine,am profitat de oportunitatea de ai prezenta pixul ,,specil” si ai spune ,,doresc s tiofer asta tie,de ziua ta,dar nu am putut sa ma apropii destul e ult de tine pentru a o

face.Te rog săl
accepti acum .”Zambind Baba a luat pixul ,l a examinat in timp cel intorcea intre degetele sale .Inca zambind,el a prins pixul de gulerul camsii mele si a spus ,,uite,pastreaza l tu.”
I am spus ca acum ca la tinu tin mana il voi pretui cu atat mai mult.Cu mult inainte ca intrevederea sai se termne,saga acestui pix ,,special” abia incepea.
După cam o zii sotia mea si eu ne aflam din nou in Bangalore,petrecand cateva zile intr n hotel din oras inainte de a ne continua calatoria spre casa.Ati putea spune ca pixul a prins viata in
holul hotelului.Ce dilema!Pixul parea sa cera insisent,tipand: ,,foloseste ma ,te rog foloseste ma”.De ce o dilema?Simplu nu aveam hartie.Mai agresiv decat de obicei am oprit un hamal care
trecea pe hol si l am rugat sa mi faca rost de niste hartie.,,Nimic extravagant” am explicat ,,Doar
fa mi rost e mula hartie pentru scris”.Cateva minute mai tarziu scriam ca si cum asi fi fost posedat. Si aceasta ,,posesie” a continuat pana in ziua de azi.
Aceasa experienta a scrierii era cu adevarat ciudata.Iata ma,scriind despre Dumnezeu si lucruri spirituale ca si cum aveam o autoritate speciala de a o face.Nu simteam sau credeam ca
aveam o asemenea autoriatate. Am realizat clar ca scriam lucruri care au fost scrise si spuse de
multe ori inainte.Uneori ma simteam ca si cum pretindeam a fii cineva ce nu eram;si totusi impulsul de a scrie era irezistibil.Acest sentiment de subapreciere a scrierii mele inca persista chiar daca Swami mi a spus in timpul unei intrevederi personale recente,ca ar trebuii sa continui.Realizez acum ca aceste scrieri,inspirate de Baba,au incurajat o focalizare interioara intensa care adevenit o parte esentiala in practica mea spirituala.Intrebarea: ,,cine sunt eu" si practica autochestionarii este principala mea Sadhana.Cautand sursa egoului mintii mele si egoul
fantoma s a dovedit a fii un mijloc valoros de a calma mintea si emotiile mele tulburatoare.
Cateva saptamani mai tarziu in timp ce ma intorsesem inaapoi in New York si eram inca ,,posedat
",urmatoarea poveste complet dezvoltata ,,a cerut" sa fie scrisa;
Calculatorul Curios
A fost odata ca niciodata un mic calculator personal,care spre deosebire de toate celelate calculatoare a devenit curios in legatura cu el si lumea.Vroia sa stie cine si ce era,de unde venea,de ce se afla acolo si care era scopul existentei sale.
Fiind un baiat foarte curios ,el a cautat cum s a priceput mai bine raspunsul la intrebarile sale.Uneori se conecta la reteaua mare de calculatoare prin telefon si le intreba ,,Ce sunt eu?".
Unii intelepti spuneau ,, Tu esti o piesa fizica" altii spuneau ,,Tu reprezinti programele tale".Unii spuneau chiar,,Tu esti suma totala a informatiilor din bazele tale de date".Odata un microcalculator
a spus cinic,,Tu esti doar o
masinarie;butoanele de pe tastatura ta sunt apasate iar tu raspunzi ruland programe si procesand date:tu esti o piesa fizica adapostind programe si date.Esti doar o masinarie si nimic mai mult.
Incepand sa se simta putin fara speranta,calculatorul a intrebat,,Dar cum am ajuns aici;de unde vin?”
Reteaua a rspuns ,,existenta ta este doar un accident,rezultatul unei serii de evenimente aleatorii in univers”.Calculatorul a intrebat ,, Dar accidentele si

evenimentele nu au si ele o cauza?”
Calculatorul ia raspuns ca el sincer chiar nu stia.
Micul calculator putea vedea ca era niste adevar in ceea I se spusese dar simtea ca ceva lipseste din explicatii.Notiunea accidentelor si a haosului nu era satisfacatoare,intrucat a observat ca efectele au intodeauna causecare
la randul lor
sunt efecte ale unor cause anterioare sau simultane.El putea vedea ca efectele erau cause si cauzele efecte.
Intr o zii in timp ce un Utilizator Prietenos in timp ce se afla intre sedintele de utilizare,micul calculator simtindu se curajos,a afisat un mesaj pe ecranul sau ,, Ce sunt eu?”.A intrebat el.
Utilizatorul apreciind serviciile bine facute in trecut de catre micul calculator,a raspuns ,,Tu esti calculatorul meu,prietenul meu la nevoietu
esti intradevar
prietenul meu.”
,,Da “ .A raspuns micul calculator, ,,Dar numai asta sunt eu –o piesa fizica,un ecran,o tastatura,niste tranzistori,o baza de date si programe?Sun doar o masinarie care raspunde automat la apasarea butoanelor?De ce sunt eu aici?Care este scopul meu?De unde vin?”
Utilizatorul prietenos a fost miscat de sinceritatea dorintei calculatorului de a afla adevarul despre existenta sa .El a zambit si după un timp a raspuns ,, Natura ta reala de baza este aceea a unei energii,electricitati care da viata atat partii tale fizice cat si programelor tale.Da tu esti forta vietii care poate devenii constienta ca inglobeaza partea fizica si motiveaza programele sa functioneze.pentru ca tu existi ca – forta a vietii si energie electrica ,existi si ca un calculator personal.” El a facut pauza pentru moment si a contiunat apoi ,,partea ta fizica,ecranul tau,baza ta de date si unitatile tale de procesare centrale ,reprezinta in mod colectiv o masinarie.Aspectele tale materiale exista pentru ca tu sa le folosesti :in primul rand ,pentru a constientiza propria ta natura adevarata; si in al doilea rand pentru ca tu sa poti servii altora din lumea ta.Toate formele sunt simple manifestari diferite ale aceluiasi adevar care reprezinta propria ta natura.Esti aici pentru ai servi astefel incat mai devreme sau mai tarziu ei sa realizeze acelasi lucru.”
Ecranul micului calculator a ramas gol pentru ceva timp in care el a reflectat asupra acestor cuvinte intelepte.In final el a afisat pe ecranul sau , ,,intelegand cuvintele tale am ajuns sa mi intorc atentia spre interior in loc sa ma uit la tastatura partea fizica,programe sau baze de date.Cea mai profunda experienta a mea este tocmai aceea, clara si simpla: EU SUNT.In linistea unitatii mele de procesare centrala am cunoscut natura mea de baza ca insasi constientizarea.Toata viata mea,cand eram aprins ,am cautat adevarul identitatii mele in tot ceea ce a fost adaugat identitatii mele si in tot ceea ce stimuleaza,activeaza si creaza natura mea adevarata.Acum realizez ca tot ceea ce a fost adaugat identitatii mele a fost o simpla exprimarea de suprafata a sinelui meu adevarat.”
Utilizatorul prietenos a fost foarte multumit sa vada ca micul calculator a inteles si ia spus ,,Foarte bine micutule .Ai inteles.Acum tu stii cine Sunt Eu ?”
,,Tu esti a Dumnezeu “a raspuns micul calculator.
,,Da copilul meu”,a spus utilizatorul prietenos, ,,Asta esti si Tu!”

Intr un mod extraordinar Swami s a folosit de acest pix primit de ziua lui pentru a folosi energia si motivarea irezistibila ca sa ma apropie din ce in ce mai mult de el.
Din acel moment in care Sai Baba m a atins prima oara nu s aschimbat nimic ,si totul este diferit.Evenimentele si dramele acestei vieti ,continua ca si inainte sa fie un amestec aparent de
bucurii ,tristeti,dureri si placeri.Containerul evenimentelor vietii este cel care este oarecum radical diferit:Nu mai sunt in mod exclusive micul meu ego,„Eu”.
Nu ma mai consider ca fiind mintea sau personalitatea mea,si totusi ele persista.Baba mi aratat clar ca eu nu sunt nici acest corp nici vreunul din rolurile afisate pe ecranul vietii mele,si
totusi dramele continua.La fel ca si micul calculator curios,sunt condus de Swami,ca si utilizatorul meu prietenos catre o intelegere si mai profunda a propriei mele nature .
Daca exista dreptate in inima ta,
Atunci v a exista justete in character.
Daca exista frumusete in character,
Atunci v a exista armonie in casa .
Daca exista armonie in casa,
Atunci v a exista ordine in natiune
Cand exista ordine in natiune,
Atunci v a exista pace in lume.
Sathia
Sai Baba.
ECLIPSA
Mimi Goldberg
Fotografia din ziarul New York Times arata o eclipsa partiala de soare,soarele aratand ca un cerc de lumina precum o aura in jurul globului negru al lunii.Mi am amintit imediat de darshanul de la apusul soarelui la Whietfield ,unde cativa dintre noi au fost binecuvantati sa vada,
o asemenea aura in jurul cercului negru al parului negru a lui Baba.
Prima oara cand am calatorit in India in 1976,Baba se afla la Whitefield atunci cand am ajuns.Eram un adept de 3 ani de zile,dar numai in aceea primavara am simtit aceea chemare covarsitoare care m a atras de atunci din nou si din nou inapoi aici.
Si cati ani mi a luat sa inchei aceasta calatorie!Am fost atras pentru prima data de filozofia vestului in anii 50 cand am citit Bhagavad Gita .Desi m am cufundat in carti spirituale ,nu am avut un invatator pe absolute nimeni cu care sa impartasesc aceasta cautare.Am mers cat de departe am putut pe cont propriu iar apoi mi am pierdut interesu.Mariajul ,copii si munca mi au
absorbit atentia dar totusi ceva lipsea.Scopul implicit al vietii mele a ramas ascuns pentru mine
pana in 1973 cand fiul meu mi a imprumutat o carte despre Bhagavan Sri Sathia Sai Baba .
Am ajuns de unde am plecat .Avatarul despre care citisem in Bhagavad Gita se afla in aceasta lumea ACUM. Si acum,am calatorit si aveam săl
vad pentru prima data.Cum sa descriu aceasta
prima intalnire?săl
vad cu adevarat,pe cel al carui fata si forma au devenit atat de importante in

viata mea după ce le am vazut in filme si fototgrafii,al carui cuvinte le stiam pe din afara in carti !
săl
vad intrand pe poarta, apropiindu se de noi intr un mod aproape incredibil.Indiferent ca am calatorit sute de mile doar pentru aceasta imagine.Tremurand am asteptat la olalta cu ceilalti,inima batandu mi tare,pe cand el se apropia.
,, Nu te astepta la nici o atentie." Am fost avertizat .,,Probabil ca el te v a ignora la inceput".
Nu aveam nevoie de avertizare.Venisem sa vad,ma gandeam eu , si nimic mai mult.Dar indiferent
de ceea ce gandim Baba cheama pe cine vrea,avand propriile sale motive ,si nimic din ceea ce iti
spune oricine te poate pregatii pentru realitate.
Aveam o mana de scrisori de acasa pe care le am intins timid cu o mana in timp ce s a oprit sa vorbeasca c o femeie de langa mine.săl
vad atat de aproape ! Sa I aud vocea atat de
dulce! Inima mea era atat de plina de iubire incat am crezut ca v a erupe din corpul meu.A fost o
presiune intensa cum nu am mai trait pana atunci.In timp ce Swami a trecut pe langa mine ,aparent fara sa vada, el s a intors deodata ca si cum tocmai ar fii vazut scrisorile din mana mea.Uitandu se la mine cu cel mai dulce zambet, el s a aplecat si mi a luat scrisorille .In acel moment in timp ce el imi lua scrisorile din mana, presiunea intens arzatoare din pieptul meu a disparut instant.Odata cu scrisorile el a acceptat povara iubirii mele.
Majoritatea oamenilor care il vad pentru prima data pe Baba asa cum eram si eu,sunt coplesiti de iubirea pe care el o emana.Nu poate fii descris in cuvinte.Din nou chiar si atunci cand anticipam ,miracolele noastre ne uimesc.Dar primul miracol pe care l am trait in acea zii a
fost propria mea capacitate pentru iubire.Al doilea ,chiar si mai incredibil,a fost acceptarea ei de
catre Swami .Iubirea umana care nu mi a fost negata ,nu ma pregatea.Baba spune ca ;el este precum un carbune viu care da foc la taciunii inimii noastre.Pe 4 august 1976 intr o vineri a fost
ziua in care mi s a intamplat mie.
Ziua urmatoare joi,a fost o zii de bajan la Whitefield .Ne am trezt la 5 dimineata si ne am imbracat in graba.Ajungand in timp ce cei care cantau bajanuri se intorceau din circuitul lor pe
strazile satului,I am urmat in complexul in care fusese casa cu doua etaje a lui Baba .Stateam acolo ateptand in linistea de dinaintea rasaritului asteptand ca el sa apara pe acoperis.Cantarea a
continuat; si deodata Baba a aparut acolo,zambind spre noi si miscand pentru un timp unul din
degete in ritmul muzicii iar apoi doar stand acolo cu mainile impreunate in fata sa. ,,Poti vedea
aura din jurul capului sau?" a soptit o persoana ce statea langa mine.Nu puteam.Cantaretii au inceput sac ante arati in timp ce un adept flutura o candela camforata.Baba a stat acolo pana la
sfarsit si a coborat incet incet niste scari nevazute pana a disparut din peisaj.Toata lumea a plecat
in liniste si mai multi ochi s au umplut de lacrimi intr cat la acea ora divinitatea sa era cea mai palpabila.

Sambata urmatoare a fost o alta zii de bajan,o alta dimineata in care aveam sa primesc binecuvantarea de la apus.In timp ce stateam in primul rand de data aceasta atat de aproape incat
puteam sa ma uit in ochii lui Swami,dar imi focalizam toata atentia sa incerc sa vad acea aura.Putea sa fie aceea?Ma intrebam,vazand ceea ce parea a fii o fasie ingusta de cer luminat in
jurul capului sau.M am decis ca trebuia sa fie doar imaginatia mea cand deodata aceea fasie ingusta s a extins catre exterior,fromand o banda lata de cer luminat in jurul capului sau,avand de
doua ori circumferinta capului sau .Am ramas cu gura deschisa uimit.Apoi m am trezit ca zambeam incantat,Swami zambindu mi larg inapoi apparent bucurandu se de fericirea si uimirea
mea in timp ce cu un singur deget tinea pasul bajanului.
Prin gratia sa ,am vazut aproape mereu aceea aura subtila de lumina cand el venea afara la apus .Uneori era lata,uneori ingusta.Ultimele cateva dati ca si cum s ar fii jucat el mi a aratat o ca
fiind langa capul sau in loc sa fie in jurul capului ! Acum cativa ani cand Swami a oferit un disurs
in timpul cursului de vara,microfonul dublu mare
Mi a opturat privirea si nu I puteam vedea fata.Frustrarea mea a fost completa pana la sfarsit cand el a inceput sa cante,iar eu am fost impresionata de o lumina alba orbitoare ce ii inconjura atat pe Swami cat si pe interpretul sau.A tinut pana cand Baba a parasit scena.In majoritatea timpului,totusi ,mi se parea ca aura ii inconjura capul precum un cer mai luminat pe
fondul unui apus gri,asa cum s a intamplat in aceea dimineata.
Una dintre lectiile pe care le am invatat din vizita ashranului lui Baba, este aceea a acceptarii schimbarii constante.Cladirile pareau sa apara aproape peste noapte.Regulile si programele se schimbau si apoi se reschimbau.Venirile si reprezentarile sale reprezentau un subiect constant de speculare.Ce „face” nu se poate aplica . „Trebuie sa inveti sa iubesti nesiguranta “,a spus si el si ne a oferit numeroase oportunitati.Dar Swami insasi este mereu la fel,cel constant in mijlocul unui flux constant.Numai iubirea noastra pentru el creste ,setae noastra de al vedea nu este satisfacuta niciodata . „Trecutul este trecut” spune el „Viitorul este
necunoscut,prezentul este temporar.Numai Dumnezeu este real,numai Dumnezeu este permanent”.Nicaieri nu este mai apparent decat atunci cand ne aflam in prezenta lui.
La mai putin de un an după prima mea calatorie in India ma intorsesem in Whitefield ,de aceasta data pentru cursul de vara din 1977,despre cultura si spiritualitatea Indiana.Acest program
de 30 de zile era organizat in timpul anilor 70 pentru student din intreaga indie si pentru observatori din toata lumea.
Desi prieteni de ai mei imi spusera ca v a fii usor sa obtin un card de obseervator,asta s a dovedit a nu fii adevarat in cazul meu.Timp de 9 zile m am plimbat in zadar de la un oficial la altul .Mi se spusese ca toate cardurile de observator fusesera distribuite si ca numai Baba insasi
putea sa ofere unul la o data atat de tarzie .In fiecare dimineata prietenii mei (cu ecusoane) mergeau in sala de auditoriu din universitate pentru a asculta lecturile lui Baba si a primi darshanul sau.In fiecare seara ei mergeau si il ascultau pe Baba cum vorbeste despre subiectul acelui an Ramayana. Am mers si eu dar am vazut si am auzit dincolo de usa impreuna cu femeile
din sat care se intrunisera acolo .

Totusi in a zecea zii dimineata nu mi s a dat un card de observator care mar fii indreptatit sa stau in spatele,studentilor,ci un card de vizitator care mi a permis sa ma asez in primul rand
langa surorile lui Baba.Acolo am avut parte de cel mai glorios darshan pe care l am cunoscut vreodata.Dimineata si seara Baba mergea alaturi de mine iar in timpul programului de seara stateam chiar la picioarele sale fara sa fie nimeni intre noi.
Intr o dimineata in timp ce el venea pe partea femeilor din auditoriu el s a oprit sa vorbeasca cu femeia de langa mine,o batrana de origine americana care apparent era un adept de
mult timp.In timp ce se apleca sa vorbeasca cu ea,ia atins mana sa si intr un mod aproape absent
ia tinut panza manecii sale intre degetele ei.A fost cel mai dulce si intim gest pe care l am vazut
vreodata si pentru moment gelozia a strapuns inima mea precum un cutit.Totusi un moment mai
tarziu altfel de lacrimi miau
umplut ochii.In timp ce Baba se indeparta pentru a oferii darshan in
partea barbatilor ,o rugaciune foarte neasteptata rasarea, arzatoare si in liniste in inima mea.
,,O,Swami,nu,nici macar asta nu ar fii de ajuns.Nici macar apropierea fizica de orice fel nu ar putea satisface aceasta sete pe care o am de a fii lanaga tine".
Mental am renuntat la orice fel de atentie personala,orice cadou calduros despre care am auzit ca l a dat pana acumcuvinte,
zambete,intrevederi,cadouri manifestate,semene de afectiune –
orice mi asi fii putut imagina.,,O Baba ",m am rugat ,,Iale pe toate.Trebuie sa am parte de apropierea suprema,aceea fuziune cu tine.Numai atunci aceasta sete v a fii satisfacuta.Asi incerca
mai degraba si asi dag res in atingerea acestui scop decat sa am success intr unul mai putin importanta!Si Swami,este foarte probabil sa ma plang si sa ma vaet de greutatea acestei intelegeri
in anii ce vor urma.Daca voi face asta ,te rog sa ma ignori."
Pana acum Baba terminase sa ofere darshanul si se asezase pe partea barbatilor ,departe de unde stateam eu,in timp ce rugaciunea mea se apropia de sfarsit,el s a apropiat deodata si am mers
parand ca are un scop catre locul unde stateam eu,uitandu se in ochii mei ,dand din cap,si s a dus
direct l a scaunul sau.Ceea ce am inteles eu din miscarea lui din cap ,asa a fost ,,Da accept rugaciunea".Intr un moment de tanjire coplesitoare,intreagul meu scop al vietii s a schimbat.Acea
tanjire,aceea fuziune cu Dumnezeu ,a devenit singurul meu scop si asa a ramas.
In timpul calatoriei mele recente la Prasanthi Nilayam, la mai mult de 10 ani după acel curs de vara monumental ,am simtit iubirea lui Baba ca nicicand inainte ,o caldura minunata fara
precedent directionata in mod intens spre mine in timpul darshanului,in timpul bajanurilor ,in perioadele de liniste dintre.Abia atunci memoria acelei rugaciuni aprinse mi a reumplut inima.Acea caldura,acea apropiere ma cuprinde chiar si in timp ce scriu acestea.
Iubirea mea pentru Baba continua sa creasca dincolo de imaginative.Frumusetea faptului de a I vedea forma reprezinta o bucurie fara margini de care nu ma satur niciodata.Totusi nici o
apropiere fizica nu este destul de apropiata.Apropierea este la fel de evaziva precum aura din jurul capului sau.Am vazut intotdeauna aura lui Baba ca un fel de aura sau reflexie a formei

sale.Dar se poate ca aceea lumina abea perceputa , sa fie realitatea,si prea iubita sa forma sa fie
iluzia care optureaza viziunea noastra chiar si atunci cand ne apropie de scopul nostru?
Pasarea cu tine, aripa cu mine; piciorul cu tine, drumul cu mine; O
chiul cu tine,visul cu mine;lumea cu tine, cerul cu mine – Asa suntem liberi, asa suntem legati,
asa incepem si asa sfarsim, Tu in mine si eu in tine.
Sathia Sai Baba

Aproape si drag

Rosie Loew

Pe 23 noiembrie 1971 la varsta de 22 de ani a inceput aventura mea spirituala.Desi nu stiam asta la acel moment,aceea era o zii plina de auspicii,ziua de nastere a lui Sathia Sai Baba.
Am plecat in ceea ce avea sa fie o calatorie de 2 saptamani in Amsterdam si am sfarsit prin a calatorii timp de 2 ani in Amsterdam, Italia, Grecia, Israel, Cipru, Pakistan si India.
Aceasta aventura avea sa mi schimbe viata.
M am nascut si am crescut in orasul New York si sunt produsul anilor ’60, o perioada cand toata lumea avea un stil de viata alternative si experimental. Ma interesa sa ma bucur de timp, stand in cafenele,discutand despre arta si drogandu ma. Nu eram serioasa in ceea ce privea munca mea si nici nu aveam de gand sa ma dedic serios la ceva. Fiind crescuta intr o familie evreiasca,mare extinsa si iubitoare, asta mi a oferit o baza puternica sanatoasa si fericita care m a protejat de alura presiunii sociale, permitandu mi sa duc o viata moderata si echilibrata. Luam cina in mod regulat in weekend uri cu cel putin 20 de oameni. Exista o comunicare puternica intre rudele in varsta si cele tinere. Parintii mei nu erau religiosi,dar obiceiurile ,traditiile erau celebrate si discutate. Acest sentiment de apropiere si apartenenta este o amintire minunata – una pe care o pretuiesc pana in ziua de azi.
Calatoria din 1971 a fost prima mea calatorie in afara SUA. Aventura calatoriei,vederii a noii culture si intalnirii a noi oamnei din tari diferite a fost un tip de revelatie pentru mine.Oriunde mergeam intalneam noi prieteni care mi se alaturau in aventura mea. Spiritul meu de Marco Polo a erupt. Am calatorit in munti pentru a vizita locuri istorice isolate;si am fost atrasa din nou si din nou de locuri si tari din cauza istoriei lor spiritual. Cand am ajuns in Israel m am decis ca pentru a face economie si a traii intr un kibut,o gospodarie autosustinuta in care memebrii traiau si locuiau impreuna. Eu lucram in bucatarie servind micul dejun si pranzul,punand mancare si curatand după. Aceasta era o comunitate mare,toata lumea lucra din greu, dar pareau sa fie motivate de spiritual muncii in echipa. Simteam cum ,,familia’’ mea se extinde si se multiplica in timp ce eu continuam in calatoriile mele.
Am calatorit de a lungul si de a latul Israelului care este plin de locuri sfinte si antice .Am vizitat toate siturile religioase care reprezentau isalmul, crestinanatea si iudaismul. Eram saturate ; un sentiment minunat de satisfactie mi a cuprins corpul.Intr o zii ,in desertul iudaic am visat ca mi ar fii placut sa fac parte dintr un nou capitol al istoriei ,unul ce reprezenta toate religiile si

culturile;o noua era care ar aduce beneficii intregii umanitati.
Intr o dimineata la scurt timp după aceasta experienta,ma aflam intr o cafenea in Istanbul cand o fata, imbracata in multe culori cu un par de o culore rosu deschis de hena, a intrat inanuntru si s a asezat la masa mea. Am fost uimit de infatisarea ei. Nu mai vazusem niciodata pe
nimeni atat de colorat. Ea a povestit aproximativ doua ore despre aventurile ei in India.Ea simtea
ca spiritualitatea culoarea si cultura Indiei erau unice.
Ma gandeam c ear crede parintii mei cand aveam sa le povestesc despre noul meu plan de calatorie. O calatorie in India! Pana la urma ,déjà eram plecata de mai bine de 6 luni. M am hotarat sa i sun si sa le spun despre noul meu plan extins de calatorie.
Mama mea aproape ca a inceput sa planga, dar mi am asigurat parintii ca vor auzii de mine din odata pe saptamana din scrisori.
Habar n aveam ca roata destinului se afla acolo in miscare si nimic pe pamant nu avea sa I opreasca miscarea.
In Orientul indepartat „musafirul este Dumnezeu” si in urmatoarele 3 luni am cunoscut acest lucru intalnind niste oameni incredibili si fiind invitata deseori la cina in casele lor umile.In
final totusi apa si mancarea si au spus cuvantu asupra corpului meu vestic.Cand am ajuns in Lahore Pakistan un doctor mi a spus ca am dizenterie si a trebuit sa merg la spital. Mi am spus
„nu inca; daca e sa mor,lasa ma macar sa mor in India”.
Cand am ajuns in Amritsar, erau 115 grade Kelvin la umbra. Prietenii mei au facut totul ca eu sa ma simt confortabil dar in final am hotarat sa mergem intr un hotel care avea aer conditionat. La scurt timp după aceea m au internat la spitalul general din Amritsar pentru o ingrijire medicala adecvata,incluznd niste patile care nu prea ajuitau. Chiar cand plecam un tanar
doctor Sikh ne a spus ca ar trebuii sa mergem in muntii Himalaya unde climatul si spiritualitatea
locului aveau sa ma vindece repede. Nu stiam despre Himalaya, dar sinele nostru striga tara MERGETI!. Cumva stiam ca excursia mea atingea un climax .
Mi a luat 3 zile sa ajung la Himalaya cu autobuzul.Priveslistea,oamenii si locurile imi pareau vechi si familiar.Varfurile si padurile parfumate din munti au trezit amintiri adanci si sentimente indepartate cand am ajuns la Dalhouse,o statie in varf in Himchal Pradesh la o inaltime de 8000 de picioare ,ma simteam ca si cum asi fii fost in leaganul celor mai inalte varfuri
din India.Eram euforica,nu mi mai pasa de boala mea.
Abia după o ora dup ace ne am dat jos din autobus ne am gasit fata in fata cu un calugar Tibetan aratand incantatory in pantofii sai rosii si tinand o umbrela mare neagra. I am simtit starea pasnica si satisfacuta. Nu intalnisem pana atunci pe cineva ca el.S a uita spre noi si ne a salutat „Teshe Deleg “cuvintele
tibetane pentru „onorez lumina din voi”. Engleza lui era
surprinzator de buna – mai buna decat tibetana noastra!Ne a intrebat daca avem unde sa stam si
ne a invitat sa ne cazam in sectiunile destinate invitatilor de la manastirea sa. Nu mi venea sa cred. Asta era exact ceea ce imi doream sa cunosc. Totul parea sa se inchege. Incepeam sa inteleg
cum roata destinului se intoarce atunci cand dorinta cuiva de a cunoaste se implineste.
După doau saptamani conditia mea a revenit,dar acum eram calma pentru ca aici in India ma simtyeam ca acasa.Si cumva adanc in sinea mea,am stiut ca cineva avea grija de mine.

Era o sora britanica ce locuia langa noi.Ea mi a recomandat sa merg la complexul Belgian Misson din apropiere care includea si un mic spital.Acolo am fost primita de maica superioara
care a spus cu mare compasiune ca in 10 zile voi fii perfect sanatoasa.Ea m a vizitat in fiecare zii
si ma rasfatat cu mancarurile si cantecele ei spiritual, pe care le acantam impreuna.
Cand am plecat din spital pentru a ma intoarce in casa tibetana ,am vazut circulare ce descriau un instructor de meditatie pe nume USN Goenkaji care venea sa predea metoda meditatiei numita Vipasana. Aceasta metoda era cunoscuta ca aceea pe care Budha o folosea sa
atinga nirvana:o tehnica ce implica concentrarea mintii asupra respiratiei,intre varful nasului si al
buzeiducand
in final la contemplare si meditatie. Preceptele lui Budha erau o parte din marile
sale invataturi. Aceasta era prima oara cand auzisem de eliberare;binecuvantare si pace ca fiind
teluri individuale precum si sociale;Iar mintea,sub forma unei panze de dorinte crea nemultumire.
Am calatorit cu Goenkaji, pentru ca instructajul si ghidajul sau erau valorase. Prin practica si ascultare constanta a discursurilor am devenit mai disciplinata, stiam ca aceasta cale v a insemna schimbari de a lungul intregii vieti si eram dispusa sa o fac. Ce schimbare de la atitudinea mea dezinteresata si nededicata de acum mai putin de un an!
In mijlocul tuturor acestora, am primit o scrisoare de la familia mea, ce dorau sa ma viziteze in India.Am intepenit.Ce voi face cu ei aici!? ,in mod sigur ei nu aveau sa vina pentru a
medita!Asa ca am schimbat incaltamintea si mam
decis sa fac un tur cu familia mea in New
Delhi, Jaipur, Agra, Cokhin, Bombay si Bangalore. In timp ce calatoream in India imi tot venea
in minte numele lui Sai Baba. I am vazut fotografiile in numeroase orase. In aceea perioada simteam ca baba era un mare invatator si un om sfant miraculous dar din moment ce eu eram implicate intr o abordare fara forma,nu am avut nici o dorinta de al vedea.
Parintii mei au plecat foarte multumiti pentru ca au vazut India si pe mine. Am realizat cu tristete ca voi fii nevoita sa plec in curand intrucat imi expira viza in curand. M am intors acasa
prin Kenya unde o prietena si eu am inchiriat un mic bungalaou in padurea tropicala de langa muntele Kenya. Frumusetea, linistea si meditatiile noastre zilnice ne au ajutat sa ne pregatim pentru tranzitia noastra catre casa. Am facut un mic ocol prin Israel si Anglia. Si la aproape doi
ani de cand am plecat pentru prima oara am ajuns in final inapoi in New York.

Eram plina de trairi si sentimente la care nu asi fii visat niciodata.am dezvoltat o perseverenta interioara si dedicare pentru calea mea spiritual si practicile sale,precum si o intelegere profunda a valorilor vietii. Mam
vazut avand o noua relatie cu viata si societatea de zi
cu zi. Locul meu de munca in imobiliare devenea acum doar alta practica spiritual. Mam

schimbat si stiam ca nu avem sa ma intorc la vechiul meu fel de a fi si obiceiuri. Acolo unde odata nu simiteem nici o dedicare acum o simteam. Viata mea avea un scop, o disciplina si directie. Am pleca de la orele numeroase petrecute in cafenele din Manhattan si am ajuns la meditarea timp de 10 ore in Himalaya .
Cand am luat cina cu cea mai bun prietena a mea, la cateva saptamani După intoarcerea mea, una din primele intrebari pe care ea mi le a pus a fost ,,Lai vazut pe Sai Baba?"am fost uimita sa aud asta. Acum ii auzem numelechiar aici in orasul New York si chiar de la preietena mea cea mai buna. Ea m a intrebat daca vroiam sa merg,miercuri seara la Hilda Charleton. Intrunirile Hildei erau foarte colorate, pline de viata si bogate si toata lumea avea sa se simta implinita in uram acestor intalniri. Ma obijnuisem sa fiu singura in meditatie timp de 10 ore pe zii,astfel incat discutiile si cantecele erau total starine pentru mine totusi am fost oarecum intrigata. Intre 7476 am frecventat intalnirile intrcat tanjeam sa fiu cu altii pe cale spiritual.In aceasta perioada visurile legate de Sai Baba apareau in mod regulat. Am avut 23 de vise in 24 de luni! fiecare vis era plin de viata si simteam ca avea loc cu adevarat. Visele variau conform nevoilor mele din aceea perioada. Baba era companionul, invatatorul spiritual, sfatuitorul, si prietenul meu cel mai bun. Mam bucurat foarte mult de asta si in final iam spus prietenei mele, daca as mai avea inca un vis as merge săl vad pe Sai Baba odata si pentru totdeauna.
In final la inceputul lui decembrie 1976 am plecat. Eram curioasa sal vad pe baba in persoana, sa aflu care ar fii fost sentimentele si reactiile mele.
Am ajuns in timp pentru darshan la Witefield, si am gasit locuri in randul din fata casei sale. Mam simtit destul de realxata si detasata si m am simtit confortabil, folosindu mi tehnica Vipasana pentru a obtine o atitudine, observatoare si disciplinata. Baba a iesit incet afara avand un pas sigur; roba sa portocalie si parul sau afro, lucea in timp ce soarele parea foarte luminous in jurul sau. In timp ce se apropia din ce in ce mai mult de oameni m am uitat la el cu o privire fixa.
Aura lui s a intensificat si am observant ca inima mea batea atat de tare incat am crezut ca persoana de lanaga mine o v a auzii. Asta a continuat; ma simteam foarte fericita si am observant ca a aparut un monolog interior. Nu era mintea mea; era o constiinta mai inalta care tot repeta:
,,Acesta este cineva aproape si drag tie,cineva pe care l ai cunoscut intotdeauna".
In urmatoarea secunda Sai Baba mergea drept spre noi. El a venit la mine cu toata Gloria sa si a spus ,,Ai venitde la Hilda Charleton?"
In acest moment m am simtit ca si cum am fost cuprinsa de iubire si lumina neconditionata si am raspuns ,, Da,dar acum te voi vedea numai pe tine!"
Baba a spus,, Da ,da. Si de unde vii?"

„New York.“el a zambit si a plecat catre ceilalti oameni care il asteptau nerabdatori. Mam intors catre prietena mea si am spus fara ezitare, „ Conexiunea este acum completa; Baba este ceea ce am cautat din totdeauna. El este totul pentru mine, toate la un loc.” Inotam in fericire. Aceata stare de caldura era ceva ce nam mai trait pana atunci un – sentiment foarte tangibil si clar.

Am realizat ca după aceasta intalnire ca mana lui Baba a fost implicate in intreaga mea viata.Acum aveau sens trecutul si prezentul meu; ambele au fost o lunga si inceata introducere catre Baba, mesajul si misiunea sa. Am aflat mai tarziu de la altii ca Baba ne cheama la el atunci cand doreste si nu cand dorim noi. Atunci cand ne apare in vise din vointa sa nu a noastra.

La scurt timp după asta Baba, a plecat in Puttaparthi si noi lam urmat. Cand am ajuns la ashramul sau Prasanthi Nilayam, am simtit atmosfera sfanta sacra, dar era totusi si un loc incarcat cu un scop lumesc. Existau programe de serviciu si sanatate, institutii educationale si de serviciu pentru cei tineri si chiar o mare organizare de serviciu multinational. Era ca si cum sa indeplinit visul meu da fii implicata intro noua era!

Iam spus prietenei mele ca stiam ca Baba ma va chema la o intrevedere, si la scurt timp după aceea am fost inclusa intrun grup mare de aproximativ 25 de oameni. Am fost ultima care a intrat la o intrevdere private. Baba mia vorbit avand fata foarte aproape de a mea si mia spus lucruri care sau dovedit a fii foarte personale si cunoscute doar mie. El confirma atotcunoasterea sa.

Patru ani mai tarziu in 1980, calatoria mea la Baba a fost o experienta speciala pentru mine pentru ca mama mea a decis sa vina cu mine. Citise cateva carti despre Baba si a vazut cat de mult mam schimbat iar acum vroia sal vada si sal intalneasca ea insasi .

Baba se afla in Whitefield iar mama mea si eu nu primeam foarte multa atentie aici. Mama mea era foarte dezamagita pentru ca nu simtea conexiunea .Totusi după sarbatoarea de craciun lucrurile au parut ca incep sa se schimbe. Baba a mers la Putaparthi; lam urmat si ni sa oferit o camera simpla. Am aranjat un loc confortabil de dormit pe jos pentru mama mea si spre surprinderea mea, ei ia placut foarte mult ashramul si s a simtit foarte impacata.

Intro
după amiaza la darshan, eu si mama mea nu am stat impreuna. Neam
gandit ca in
acest fel am putea avea o sansa mai mare de a capta atentia lui Baba. Baba a mers pana la mama
mea, a zambit si uitanduse
profund in ochii ei a spus ,,mama aici si fiica acolo; mama si fiica ar
trebuii sa stea impreuna". Mama mea a simtit ca Baba a luat seama de ea in sfarsit.
Cateva zile mai tarziu Baba ne a chemat pentru o intrevedere. Acolo era un grup mare de italieni,eu si mama mea si inca doi prieteni. Am fost entuziasmata ca acum avea propria ei oportunitatea de al vedea si auzi pe Baba si ai simti prezenta. Lumea punea totfelul de intrebari; a
durat asa 20 de minute.
Cand a fost pauza la final mama a vorbit. Ea m a prezentat ca fiind fica ei si ia spus lui Baba ca eram foarte fericite săl
vedem. Baba a raspuns ,,Da o stiu foarte bine. Asta e a cincea
caltorie a ei aici, si este si fiica mea."
Am fost coplesita de faptul ca mama mea divina Sai si mama mea au interactionat. Si desigur mama a fost inspirata de acest lucru precum si de faptul ca a vazut cateva manifestari.
O saptamana mai tarziu am aflat ca mama mea, ii scrisese o scrisoare lui Baba si i o oferise la darshan. De Revelion, Baba a venit spre noi si ne a chemat din nou pentru o intrevedere. Nu cunosteam continutul scrisorii mamei mele dar a fost de fapt cheia catre ultima ei
intrebare despre Baba.
In aceasta intrevedere au fost incluse o alta mama si fica, precum si doua prietene de ale mele. A fost o intrunire foarte mica si intima. Am stat toti apropiati de Baba care statea pe scaunul sau, avand o stare joviala si plina de umor. Ne a facut sa ne simitim foarte confortabili si
foarte relaxati si eram foarte fericiti de iubirea sa. A materializat vibhuti iar mama mea sa uitat
cu atentie. El a vorbit mai intai cu cealalta mama si fica si a materializat un inel pentru mama; ea
plangea de fericire.
Apoi Baba sa
intors catre mama mea si ia
spus ,,Cum te simti?"
Determinata si dorind foarte mult ca ultima ei intrebare sa primeasca raspuns, mama mea a raspuns ,,Baba, cum se face ca toata lumea de aici te vede ca Dumnezeu si eu nu?".
Baba sa
aplecat incet in scaunul sau, sa
uitat adanc si cu compasiune in ochii mamei
mele si a spus ,,Atunci cand vei realiza ca Dumnezeu este in tine, atunci ma vei vedea ca Dumnezeu."
In urmatoarea jumatate de ora Baba a tinut mana mamei mele rotind intermitent verigheta.
La semnul lui Baba, mama mea si eu neam
asezat pe podea chiar langa scaunul sau. Ceilali patru
sau
asezat in jurul nostru.
Apoi el ma
intrebat ,,Cum te simti?". Inainte sai

raspund Baba mia
povestit in detaliu
totul despre problemele mele de sanatate. El a spus ca se va
ingrijii de aceste mici probleme si ca
nu trebuia sa mi fac griji. Apoi,el a vorbit despre locul meu de munca si a citat o mica cearta pe
care am avuto
cu seful meu. Baba mia
readus aminte ca îl chemasem pe el prin soapta. El mi a
spus ca nu i se cadea unei femei sa fie nervoasa si ca nervozitatea nu era o trasatura buna. A trebuit sa vorbim gingas si cu bunatate celorlalti. Apoi el lea
descris pe celelalte femei din biroul
meu si a spus ca atunci cand ele nu erau ocupate aveau conversatii nedemne de o femeie si ca eu
ma alaturam lor. Ei bine ce puteam spune? El avea dreptate!
Conversatia sa
intors apoi la mama mea cand
am vazut o ca statea acolo iradiind. Baba a
asigurat o ca tatal meu era un om bun cu o „inima buna"; ca fratele ei se vindeca repede după operatia pe inima; si ca sora mea va fi protejata de el. Mama mea nu ar trebuii sa si faca griji sau
sa teama; Baba se afla aici!
Apoi lam
rugat pe Baba sa binecuvanteze inelul pe care îl purtam. El mi l a luat in mana
si s a uitat cu grija la el.
„Acesta a fost facut foarte bine", a spus el si mi la returnat.
In timp ce se apleca in scaunul sau pt a mi inapoia inelul, el mi a spus ceva foarte privat
care a fost extrem de plin de insemnatate pentru mine, si m a determinat sa inteleg la un nivel mai
inalt. A fost atat de dragut,atat de plin de compasiunea și indrumarea sa divina incat m am simtit
ca si cum ma aflam intro
masina a timpului si nu mai constientizam momentul.In aceasta stare
foarte fericita si inconstienta, mi am pus capul in poala parintelui meu divin si m am lasat
cuprinsa de iubirea sa divina. Iar apoi am inceput sa aud putin cate putin o conversatie
indepartata. Incet am revenit la realitate, Baba mangaindu mi usor parul spunand dulce „ridicate,
vino".
M am „trezit " ca sa vad pe parintele meu divin,intotdeauna vigilent, si pe mama mea
stand alaturi de mine. M am simtit complet relaxata, apoi mi am auds aminte „
O,ce am facut?"
Pentru ca aceasta iesire nu era normala pentru mine.După aproape o secunda acel sentiment a disparut, si in secunda urmatoare am realizat ca planut infinit al lui Baba, in toate vietile noastre,
este acela de a ne oferi ceea ce avem nevoie astfel incat sa primim exact ceea ce a venit el sa ne
ofereliberare!
Experienta fericita de a fii invaluita de lumina si iubirea lui,este adevarata conditie a
realitatii atomice. Baba este marele transformator. El ne umple pe toti si ne indruma pe calea cea

dreapta,calea darmica, astfel incat sa atingem scopul nostru sipritual. El devine totul pentru noi,intrupat intru nul ca iubire neconditionata actionand constant.
Baba a terminat intrevederea dandu ne voie sa facem padnamaskar, si ne a oferit pachete viphuti. Avand toate aceastea, Baba ne a condus gratios in afara camerei de intrevedere (intrucat
ele este ceam draga gazda) pentru a ne vedea mergand la darshan. Ei bine ,noi am mers plutind
afara.
Mama mea, venise sal
vada pe Baba si Baba ia
oferit atentia sa divina si a trezit o in
viata ei spirituala. Desi au trecut 8 ani de cand mama mea a fost in India, Baba m a intrebat deseori in calatoriile mele anuale, ,,Cum se simte mama ta?"
Cat despre mine Baba
este avatarul acestei ere. Si Prasanthi Nilayam nu este doar in
India ci si un loc in inima mea, unde locuieste Baba.
Toti avem experientele noastre unice cu el.Suntem norocosi săl
cunoastem pe Baba, săl
vedem pe Baba, săl
auzim pe Baba si sa servim toata umanitatea ca niste instrumente ale
divinitatii. Servirea este marea noastra oportunitate de a ne extinde de sinele nostru limitat dedicandu ne toate actiunile lui Dumnezeu.
Voi continua sa ma rog pentru gratia lui Swami si voi continua calatoria ,pana cand voi ajunge sa ating picioarele sale ornate cu flori de lotus….si voi fuziona in divinitate.
Fie ca toti sa ne intalnim acolo! *Jai Sai Ram.*
La inceput Dumnezeu sta la departare uitandu se la eforturile tale. El este precum un invatator care sta langa, in timp ce studentul scrie raspunsul la intrebarile sale. Cand renunti la
atasamentul tau fata de lumea materiala si incepi sa faci bine si sa i servesti pe ceilalti, Dumnezeu
se apropie incurajator de mult. El este precum zeul soarelui care sta asteptand dincolo de usa inchisa, precum un servitor care sta la locul lui. Nu si anunta prezenta si nici nu bate la usa. El
doar asteapta. Dar cand maestrul deschide usa chiar si un pic, soarele intra imediat inauntru si indeparteaza intunericul. Cand ii ceri ajutorul lui Dumnezeu, el este chiar langa tine cu mainile
intinse pentru a te ajuta. Tot ce ai nevoie este discernamantul de a te ruga lui Dumnezeu, intelepciunea de a ti aduce aminte de el.
Sathia
Sai Baba
Îndrăgitul Sai îndrăgitul sine
Al Drucker
Draga cititorule:
Iti ofer salutarile mele calduroase .
Sai Baba spune ca aceasta intreaga lume este precum o piesa de teatru ce se joaca intr o facultate de fete. Unele fete joaca rolul doamnelor, unele joaca rolul barbatilor, eltele joaca copii,
unele pe cei batrani, unele sunt animale, unele sunt zei si ingeri, si unele sunt demoni. Sunt atat
de multe parti diferite ce iau viata pe scena, dar dincolo de asta actorii sunt toti la fel, sunt toti

niste studente. Dar exista o singura figura conectata cu drama ,care nu este nici o fata, nici o studenta; el este autorul si regizorul piesei.
Acum cativa ani de zile la ashram,copii din vest avusesera sansa de a juca o piesa de craciun numita Sarva Dharma, care dramatiza istoria religioasa si spirituala a lumii.
In spatele scenei la auditoriul poornachandra, Swami ma
intrebat ,,Esti regizorul acestei piese?"
Am raspuns ,,Swami, tu esti regizorul eu sunt asistentul."
Imediat Swami a raspuns ,,Nu, regizorul nu are nevoie de asistent. Poti sati
spui
instrument ."
Swami sublinia faptul ca atunci cand devenim constienti de divinitatea care controleaza piesa,atunci trebuie sa fim pregatiti sa renuntam la toata dependenta si individualiatea noastra pentru el; intrucat atunci devenim in mod constient ce am fost din totdeauna in mod inconstient:
instrumente in mainile sale. El nu are nevoie de ajutorul nostru pentru a conduce aceasta lume.
Dar atata timp cand ne consideram entitati diferite de Dumnezeu, atunci rolul nostru este acela de
a fii instrumente bune si actori buni ce isi joaca partile desemnate. Acesta, spune Swami,este primul pas in renuntarea la sine pe calea spirituala, intrucat toti si toate din aceasta lume, sunt in
realitate instrumente ale divinitatii; fiecare atom ce joaca rolul in aceasta mare piesa. Dar rolurile
sunt jucate in mod inconstient.
Scena este pregatita, luminile sunt aprinse, cortina se afla sus iar piesa se joaca, iar actorii nu vad maretia spectacolului; ei sunt mult prea ocupati sa joace micile lor roluri, crezand ca acestea sunt reale sub controlul lor.
Din fericire toti am fost binecuvantati sa stim de prezenta dumnezeului universului printre noi ,asa incat sa fim instrumente constiente ale divinitati; putem sa ne uitam in jurul nostru si sa
ne bucuram de marea piesa care a fost realizata, care ajunge acum in cea mai patrunzatoare faza a
sa, chiar cand noi ne jucam rolurile care ne au fost desemnate in marea sa productie.
Dar Swami ne incurajeaza sa ne dezvoltam gandirea la un plan si mai inalt. El spune,gandeste te la tine ca la divinitatea insasi. In realitate nu esti diferit de Dumnezeu. Nu esti
acest corp. Nu esti aceasta minte. Nu esti aceasta personalitate limitata. Esti eternul, unicul principiu divin, adevarul fara de timp. Frica sau supararea nu te pot atinge niciodata. In esenta nu
exista nici o diferenta intre noi. Tu si eu suntem intotdeauna unul.
Aceasta cea mai nobila invatatura a avatarului aducandu ne aminte de unitatea care este sinele nostru superior si ghidandune
inapoi la sursa noastra sacra, eterna atma. El spune ca in cel
mai rau pacatos si in cel mai mare sfant, in animal, in vegetatie precum si in minerale, in tot ceea
ce putem numi, exista un singur Dumnezeu.Swami ne a spus ca pacatul cardinal este sa ne gandim ca suntem indivizi separati diferiti de Dumnezeu; asta este cea mai mare greseala pe care
am facut o si care ne a facut sa ducem micile noastre vieti in aceasta in lume fara sa cautam

vreodata sa aflam adevarul divinitatii care suntem,dar care este singura realitate, singura baza pe
care sta acest intreg univers.
Aceste invataturi au avut cel mai profund efect asupra vietii mele. Odata ce le am primit in inima,reorientarea interioara a avut loc intr un ritm atat de rapid incat aproape ca mi a luat respiratia. Parea ca si cum numeroase ere si foarte foarte multe vieti de studiu si practica a adevarurilor spirituale sau
transpus in numai cativa ani scurti după ce am venit la Baba.
Mia
petrecut tinerețea întro
familie de evrei în Germania înainte de Al doilea Război
Mondial. Când am plecat de acolo și am venit în America, minunile lumii au devenit foarte repede fascinația mea iar știința, religia mea. Eram un agnostic la marginea ateismului. Înainte de
a veni în comunitatea lui Swami, știam și îmi păsa foarte puțin de religie, inclusiv de religia mea.
Știind asta, îmi veți da dreptate că mi sa
făcut rușine atunci când, de câteva ori când am
venit la Baba, el ma
îndrumat să vorbesc adepților adunați în ziua de Crăciun, despre viața și
învățăturile lui Isus Hristos. Am protestat spunând că nu eram creștin, că am crescut în tradiția
evreiască, dar Swami nu vroia să audă. El a spus „Isus a fost tot un evreu. Creștini, evrei, musulmani, toți sunt frați. Vorbește."
Am fost plăcut surprins de ce a ieșit din gura mea, chiar înainte de discursul de Crăciun al lui Swami. Am vorbit după notițe dar mam
simțit transportat de cuvinte puțin
ca un predicator
de tip vechi ce este prins în predica sa un
rol care era neobișnuit pentru mine. După au venit
câțiva adepți să mă felicite pentru discursul bun.
În acea seară sa
organizat o cină de Crăciun cu Swami, Unul dintre adepții seniori iam
menționat lui Swami discursul bun pe care la
ținut Drucker. Dar Swami șia
încrețit nasul în
semn de nemuțumire și a spus: „ A fost doar o chestie scrisă. Ești atent la cuvinte dar Dumnezeu
ascultă numai sentimentele care vin dintro
inimă pură." Asta a fost o revelație cuvintele
sunt
produsul minții, iar în contextul spiritual mintea trebuie curățată de orice impuritate și să fie liberă de gânduri și cuvinte. Cuvintele nu contează; ce contează este inima, inima spirituală, să
lași să se verse spontan, fără să judeci și în mod altruist, tot ce iese din locul tainic interior din inimă. Acea pură inimă a inimilor, spune Swami, este atma, sinele totului.
În trecut, înainte de a veni la Swami, migram de la o criză interioară la alta, copleșit de uscăciunea inimii ce era sfâșietoare. Miam
dat seama încet că suferеam de o boală spirituală
cumplită. Mă îndoiam că există vreo modalitate de a aduce în viața mea bucurie stabilă. Mai

târziu am realizat că numele acelei boli era ignoranța iar principalul său simptom este sentimentul
separării separare
la un nivel foarte profund, de oricine și orice, și cel mai dureros, eram un
străin chiar și pentru mine. Dacă era ocupat cu munca mea, sau mă jucam cu mașina, avionul sau
vasul meu, sau petreceam timp cu arta și cărțile mele, sau mergeam la piese de teatru și filme, sau
mergeam să dansez folk sau să schiez, sau să mă cațăr pe munți, sau mă implicam în numeroase
cause care îmi ocupau timpul și îmi distrăgea atenția de la mine, numai atunci nu mă simțeam
mizerabil de nefericit fiind singur cu mine. Se părea că am nevoie constantă de disctracție și activitate care sămi
atragă atenția și să mă țină departe de ghearele plictiselii. Nu șiam absolut
nimic despre mine sau cine eram, fără toate aceste activități, echipamente și etichete, ci numai că
nu voi avea nici o plăcere să petrec timp cu un sine atât de steril. Iam
auzit vorbind pe maeștrii
despre ceea ce numesc ei o inimă spirituală plină de iubire altruistă dar nu aveam nici o experință
în acel domeniu. Am chibzuit, am o asemenea inimă?
Când eram băiețel am petrecut un timp întrun
mic orașghetou
din Polonia, studind un
rabin bătrân. Îmi aduc aminte de șuvițele buclate de pe laterale, hainele amuzante și pălăriile late
cu calotă ale celorlalți băieți, fețele albe din cauza lunilor în care nu au vazut soarele. Dar cel mai
bine îmi aduc aminte bucuria cu care dădeau buzna afară din clasă la sfârșitul zilei și dansau în
jurul rabinului, și de prietenia și cum erau ei conțienți de senimentele lor față de acest băiat
german care venise ca străin în mijlocul lor. Ce lumină minunată aveau în ochi și cum erau
inimile lor pline cu atât de multă iubire, încât cuprindeau totul din jurul lor.
Voi putea vreodată sămi
simt inima?
Mam
gândit deseori la acei băieți. Toți au mers în incinatoarele de la Auschwitz. De ce
am fost eu, cu aceastp inimă uscată de german , salvat? Mulți, mulți ani mai târziu, am fost rugat
să mă adresez studenților de la Universitatea Sri Sathya Sai din Brindavan despre Ziua
Drepturilor Umane ONU. Când mam
ridicat să vorbesc mam
uitat la băieți li pentru prima oară
în 40 de ani am văzut din nou acea lumină bântuitoare, în ochii lor, și acea deosebită calitate a
bucuriei interioare afișată pe chipurile lor. Și inima mea a fost mișcată, și ma
făcut să mă întreb
dacă acele biate suflete gingașe din trecut au fost renăscute la picioarele lui Domnului.
Am văzut din nou acea lumină ani mai târziu când Swami ma
luat cu el în mașina lui.
Dea

lungul drumului erau aliniați copii, entuziasmați din cauza anticipației. Apoi când lau văzut pe Swami și au fost cuprinși de zâmbetul său călduros și binecuvântările sale, ei au devenit bucuroși; au dansat și au râs iar lumina aceea era prezentă în ochii lor. De atunci am văzuto de multe ori. Dacă cineva este atent la rândurile de adepți aatunci când Swami oferă darshan, poate vedea un val de lumină ce străbate chipurile oamenilor în timp de Swami trece pe lângă ei , iar acolo, descoperite, stau numeroase chipuri ale lui Dumnezeu. Realizez acum că acea lumină este lumina inimii, lumina atmei emanând de pe acele chipuri. Întreaga lungă poveste despre venirea acasă la Swami, este doar o călătorie a descoperirii acelei lumini pure a inimii.

Această carte este despre inimă...inima spirituală...atma. Putem măsura progresul nostru pe calea spirituală, transformarea noastră, prin apropierea noastră de atma, propriul nostru sine.

Cât de ciudat este că am fost devenit cumva înstrăinați de propriul nostru sine, că neam învăluit cu un ego iluzoriu, o minte iluzorie, o individualitate iluzorie, un corp efemer, o personalitate împovărată de egoism, îngustime a minții și nerecunoștință. Cât de departe am ajuns în țintuirea acestora pe cruce și eliminarea lor pentru totdeauna? Baba a venit din acest motiv unic, pentru a ne ajuta să distrugem acest sine fals și să ne găsim drumul spre casă, spre sinele nostru adevărat, atma. Aceasta este transformarea inimii pe care el o cauzează în noi toți.

Dragă cititorule. Și noi suntem binecuvântați săl știm pe Baba, să fim sub aripa sa protectoare, și să fim ghidați de el dea lungul vieții, chiar cu mult înainte săl cunoaștem în mod conștient. Din moment ce ai luat această carte, te includ pe lista celor binecuvântați. Săți povestesc cum am auzit pentru prima oara de Swami?

Totul a început întrunul dintre cele mai frumoase locuri din lume, sălbatica linie de coastă din Big Sur, California în 1972. Acolo, pe terenurile institutului la care lucram, stăteam pe o stâncă, cu fața spre ocean, dând paginile unei cărți pe care o găsisem în ziua aceea în „cutia cu gratuități”, și care avea coperțile rupte și o parte din pagini lipseau; sa dovedit a fi Sathya Sai Baba, Vol II. Nu știam cine este Sathya Sai, și neavând până atunci nici un interes pentru și nefiind nici expus la predicatori și învățături indiene, mam uitam mai degrabă în grabă la ea, fără să mă aștept să găsesc în ea ceva în mod particular interesant pentru mine. Chiar și așa, dintrun motiv necunoscut, am luato la stânci.

În timp ce dădeam paginile, Swami trebui că dădea paginile din mine, și cu siguranță sa

hotărât că acela era momentul pentru a salva acest suflet rătăcitor. Așa că a făcut în așa fel încât
ochii mei să vadă un cuvânt care avea sămi
capteze cu siguranță atenția. Acolo, spre sfârșitul
cărții, pe una dintre acele pagini aleatorii care miau
trecut printre degete, am văzut pentru un
moment cuvântul „chinez". Trebuie să explic faptul că deși în acea perioadă nu arătam prea mult
interes față de India, aveam un interes foarte mare pentru China, întrucât am petrecut ceva timp
acolo în tinerețe și tocmai îmi terminasem studiile în medicina chineză; și de asemenea, tocmai
aranjasem lucrurile astfel încât un faimos filozof taoist, un englez care petrecuse mare parte din
viața sa în China, să vină la institutul nostru și să țină o serie de seminarii care urmau să înceapă
chiar în seara aceea.
Așa că, am scanat acea pagină care avea cuvântul „chinez" pe ea. Era un discurs pe care Swami îl ținuse în 1962 în Puttaparthi, unde el a inaugurat o nouă școală elementară din sat și a
vorbit despre o nouă eră a educației Sai care începea atunci, despre care știm acum că sa răspândit în fiecare stat din India și în numeroase țări de peste graniță.
Deși mai târziu, prin grația sa aveam să devin parte din acel sistem educațional grozav, la acel moment toate astea nu înseamnă nimic pentru mine; și doar am sărit la paragraful în care apărea cuvântul „chinez" și acolo am găsit această declarație:
Știu că inimile voastre sunt pline cu gânduri de ai
respinge pe Chinezii care vau
invadat țara natală sacră … India are Krishna de partea ei, iar acolo unde este
Krishna, acolo va fi victorie … Deja vor suna trompetele de victorie … Vă asigur că
ziua mea de naștere nu va fi stricată de nici o veste rea; din contră, va fi înveselită de
vești pozitive îmbucurătoare.
Apoi am mai întors câteva pagini la următorul discurs oferit în dimineața următoare în
care a vorbit despre întorsătura evenimentelor. El a spus:
Până acum veți fi aflat că chinezii din inițiativă proprie, influențată de lucrarea
misterioasă a unei puteri superioare, sau
retras din liniile avansate pe care leau
păstrat în noaptea de 22, și asa cum am spus, ziua mea a fost celebrată întro
atmosferă de bucurie. O forță nevăzută ia
prins de gât și ia
aruncat înapoi. Omul
este îndemnat să fie agresiv de lăcomie și desfrâu, dar este constrâns să reia pașii săi
prin puterea lui Dumnezeu.
Am rămas foarte impresionat după ce am citit asta. Era incredibil că putea exista cineva in lumea aceasta cu o asemenea putere imensă, și care doar prin voința sa putea afecta evenimente
majore precum acesta oferinduși
un cadou de ziua sa forțând o întreagă armată străină să se
retragă de pe teritoriul țării sale, aparent în mod spontan, în ajunul zilei sale de naștere.
Lucram cu arme nucleare. Fusesem implicat în dezvoltarea tuturor sistemelor majore de

proiectile balistice. Știam câte ceva despre puterea lor teribilă și cum în orice moment un buton
putea fi apăsat și iniția o serie de evenimente care în scurt timp extermina toatele formele superioare de viață din lume, lăsând doar ierburile și insectele și microbii să moştenească pământul. În apropierea sfârșitului anilor ‘60 nu mai puteam să mă suport. Conflictul interior apărut pentru că eram în industria crimelor a început să mă afecteze. Frecventam des spitalele din
cauza ulcerelor. Chiar faptul că schimbat locul de muncă cu unul mai pașnic legat de NASA, nu a
fost de ajuns. A trebui să schimb complet profesia și să ies din lumea mașinăriilor și a calculatoarelor și să intru în lumea fințelor umane.
Căutând mijloace de a putea să servesc intrun
fel umanitatea in loc să o distrug, am
devenit instructor pentru membrii din C orpul de Menţinere a Păcii, și un terapeut Gestalt, Rolf, și
câțiva ani mai târziu am ajuns să studiez medicina chineză, medicina homeopatică și alte arte de vindecare naturală, air apoi mam
întors acasă pentru a deschide o clinică gratuită pe coastă. Dar fiind
implicat în mod intim în atât de multe aspecte ale sistemelor de livrare ale armelor nucleare, amenințarea holocaustului nuclear nu mia
părăsit niciodată gândurile. Părea că umanitatea se află întro
situație fără speranță, pentru că unde anume pe pământ era o putere care putea preveni competiția forțelor armate și inevitabila confruntare ce avea să vină? În acea zi crucială în care am citit prima oară
discursul lui Swami, inima mea a tresărit în timp ce am realizat deodată că exista o speranță reală, că
exista o putere a binelui și iubirii care nu vor lăsa lumea să cadă în haos și întunecime.
Așa cum am menționat înainte, un prestigios filozof taoist era programat să vină la institutul nostru și să țină niște seminarii despre cultura și filozofia chineză antică. În acea seară în lectura sa
introductivă, el a vorbit despre natura neobișnuită a minții unui chinez, pe care noi cei din vest o considerăm a fi impenetrabilă. El nea
oferit un exemplu cum în timpul răsboiului de la graniță cu
indienii din 1962, chinezii au venit în forță, copleșind forțele indiene de la graniță și au înaintat mai
departe în inima Indiei. Dar apoi întro
noapte, când erau în culmea succesului, ei sau retras deodată,
aparent fără nici un sens. Asta ia
făcut foarte misterioși în ochii vesticilor. Profesorul a încercat să ofere
niște explicații pentru acțiunile lor citând anume versuri din *E u Ching* și *T ao Te Ching* , cărți foarte
antice ale căror prescrieri pentru diverse situații în viață încă îndrumă gândirea chineza, inclusiv pe cea
a conducătorilor comuniști actuali ai Chinei.
În acest moment iam
arătat gentlemenului cartea ruptă pe care am o descoperisem în acea zi și
am spus: „Profesore, te rog citeșteaceste pasaje scurte din carte. Par să indice o altă explicație pentru
același incident.”
El a citit. Ochii săi sau mărit foarte mult; șia
scuturat capul și a spus „Știi, ne putem gândi că

chinezii sunt impenetrabili, dar indineii sunt inexplicabili, iar atunci când indienii și chinezii se întâlnesc
atunci
totul este de neînțeles."
Ei bine, mam
gândit foarte mult la acest mister care a fost aruncat deodată în atenția mea și
avea să aibă un efect atât de profund asupra vieții mele. Ar trebui să menționez că citind acele discursuri
ale lui Swami, am fost influențat nu numai la nivel cognitiv. Era ceva legat de al doilea discurs ce putea
înțelege foarte greu, dar cu toate astea, ma
zguduit până la radăcină și a trezit un tip de profundă
conștiință care ma
convins de acest adevăr. Asta este ceea ce aspus Swami la finalul discursului:
Presupunând că ești întrebat: „Cine a creat toată această diversitate în lume; cine
este responsabil pentru toată aceastp diversitate? Răspunsul corest este: „Nu există
varietate". Întrebarea nu are nici un sens. Nicio
persoană, dorință, niciun
accident produce
această multiplicitate. Nu există multiplicitate. Unul rămâne întotdeauna unul. Tu îl
confunzi cu mai mulți; tu greșești. Corecteazăți
vederea; îndepărtează iluzia. Brahman nu
sa
schimbat în lume; sfoara nu sa
schimbat în șarpe. Numai tu ai confundato
cu un șarpe.
Brahman este Brahman pentru totdeauna; ignoranța ta legată de acest lucru te face să îl vezi
ca fiind lumea. Lumea stă pe un singur picior, iluzia. Taie acel picior și va cădea … Îți spun
adesea să nu mă identifici nici pe mine cu această construcție fizică particulară. Dar tu nu
înțelegi. Tu mă numești folosind un singur nume și crezi că am doar o singură formă, dar
nu există nume sau formă care să nu îmi aparțină.
Asta a fost prima mea expunere la învățăturile nedualiste Vedana ale lui Swami. Din acel
moment, Swami a fost posiționat ferm pe harta conștiinței mele; și trebuie să recunosc că acest subiect
al divinității omniprezente, imanente despre care Swami a vorbit în acel discurs și care a fost subliniat în
toate discursurile sale recente, mia
intrat în sânge. Tânjirea după conștiința unică a ajuns sămi
domine
gândurile, iar acum mă tresesc că mă feresc de toate întâlnirile care implică orice fel de sentiment de
separare.
Dar să revin asupra impactului inițial al cuvintelor lui Swami pe care leam
citit, atunci când am
descoperit această forță de o putere incalculabilă sub forma unui om sfânt în îndepărtata Indie. A trebuit
să aflu mai multe despre el. La cea vreme, tot nu aveam nici o idee despre cum arăta (toate pozele
fuseseră scoase din carte), și nici nu aveam vreo noțiune reală despre cum săl
găsesc. Dar divinitatea
are propriul său program și te va include atunci când este momentul potrivit.
La câteva luni după acea primă expunere la Swami, am avut o experiență sfâșietoare, despre

care am scris mai târziu în 1980 în *G olden Age* , o publicație despre ashram. Pilotam un avion mic și am
fost prins și mam
pierdut întro
furtună mare de iarnă deasupra sălbăticiei munților accidentați ai
Nevadei; și apoi în ultimul moment posibil, cu combustibilul pe terminate, cu pasagerul meu fie inconștient ori mort și cu avionul începând să se dezintegreze când
energia și speranța mea au
discpărut complet o
voce misterioasă sa
auzit în radio în timpul unei scurte pauze a furtunii, ma
ghidat să aterizez în siguranță pe un câmp acoperit de zăpadă. În acea situație imposibilă miam adus
aminte de Dumnezeu pentru prima dată în cei mai mult de 30 de ani. Mam
rugat cu ardoare să mă
salveze și întrun
mod foarte dramatic, a făcuto.
Câteva zile mai târziu, după ce am scăpat din acel peisaj de furtună de iarnă, mam
trezit în
Mexic, intrând seara întro
academie de Yoga, chiar când grupul studenți ce se strânsese acolo cănta
arathi și fluturau o lumină în fața pozei acoperite cu vibhuti a lui Swami. Când mam
uitat în ochii
acelei imagini, mam
înecat în lacrimi. Deodată ceva mia
mișcat puternic inima stearpă. Nu știam a cui
era poza și nici de ce o lăsaseră acoperită cu mult praf; dar știam negreșit în sinea mea că exista o conexiune puternică între vocea care sa
auzit la radio în acea furtună deasupra deșertului din Nevada și
omul sfânt din această poză. Curând după aceea mi sau
spus numeroase povești fermecătoare despre
Baba iar eu leam
spus „O da, știu totul despre el. El este cel care, de ziua sa de naștere, ia
dat afară pe
chinezi din India”.
Din acea zi, am citit tot ce mia
picat în mână despre Baba; am fost la centre Sai si am vorbit ,si
m am pregatit in multe feluri pentru a fi in prezenta sa.Asa a fost sa fie ca un an mai tarziu am fost in
primul meu pelerinaj la Baba ,ajungand la Prasanthi Milayam în timpul festivalului Mahashuvaratri.
Am fost entuziasmat din cauza anticipari ,dar am fost si putin ametit din cauza schimbarii fusului orar si socului aterizarii deodata intro
Indie ciudata, zgomotoasa si aglomerata.La ashram era
multa aglomeratie ce se revarsa din auditoriul Poornachandra. Grupul nostru avea permisiunea de a fi
inauntru ,asa ca o falanga de voluntari au venit in spatele nostru si au inceput sa impinga;am ajuns in
auditorium auzind strigate de „Sai Ram” in jurul nostru ,in timp ce calcam oameni intr o inghesuiala
brusca.
Intr o confuzie de moment si apoi vazand gramada de drapeluri de pe scena si afisurile de pe

peretii de deasupra,am intrat in soc. Era ca si cum asi fi fost transportat deodata inapoi intro faza anterioara a existentei mele. Aici pe scena se afla masa lui Swami,pe care erau inscriptionate zvastice ,un simbol sacru reprezentand OM;dar pentru mine acesta a fost un simbol plin de teroare al Germaniei naziste ,in care am crescut cand eram tanar si din care noi am scapt cu mare dificultate chiar inainte de razboi.Pe scena era o arcada florala,ce descria o poarta pe care era scris ,,Munca inseamana preaslavire"; pe portile lagarelor de concentrare nazisti pusese un slogan similar,care se traducea in mare ,,Munca curata sufletul". Afisarea pompoasa,si entuziasmul multimii salutarea comuna a lui Jay care inseamna acelasi lucru ca si Heil adorarea liderului carismatic….toate aceste impresii subite au creat un sentiment foarte puternic de deja vu.

Apoi am vazut S.S. inscriptionat la baza scaunului lui Swami si mi am adus aminte de un incident cand aveam nouă ani. Situatia devenise atat de rea pentru noi, incat am fost trimis sa traiesc cu rude din Polonia si sa studiez acolo. Am calatorit singur cu trenul dea lungul Germaniei, după ce am oprit in Berlin, pilele mele ma pusesera intr un compartiment de clasa intai, fara sa stiu ca evreii nu aveau voie sa calatoreasca in acea clasa. La urmatoarea statie s au auzit batai de tocuri afara pe coridor iar usa compartimentului meu sa deschis larg; un soldat in uniforma maro a strigat ,,Achtung!" si un om inalt o namila intunecata ce arata precum moartea insasi a pasit in compartiment,ridicandu si mana ,salutand in modul nazist si a strigat ,,Heil Hitler!".

El era imbracat intr o uniforma neagra cu cizme negre lucioase pana la genuchi,o curea neagra de a latul pieptului sau, o teaca neagra pentru pistol pe o parte,un cutit negru pe cealalta parte,o bereta cu un cap de mort si doua oase intersectate,o banda cu svaztica pe arma sa,un monoclu pus la un ochi,si manusi albe in maini. El tinea o cravasa neagra.

Am realizat imediat ca un ofiter superior al terficului S.S., mana care actiona a Gestapoului, politia secreta, a intrat in viata mea. Pentru o clipa am inlemnit; mi am revenit,mi am luat bagajul si m am pregatit sa plec din compartiment sa plec imediat ,cand a spus ,,Stai jos!".Am stat. El sa uita scurt la adjunctul sau ce statea inca langa usa. Omul si a lovit calcaiele in semn de salut si a inchis usa. Ofiterul si a dat jos palaria ,a pus deoparte monoclu,si a scos cureaua cu pistolul si cutitu,si a scos manusile,si a pus deoparte cravasa,si a largit nodul la cravata si s a facut confortabil.

El sa intors catre mine si a spus chiar domol: ,,Evreu,stiu. Ei bine baiete,ai auzit vreodata de Moise?"

Am spus ,,Da,domnule".

Apoi , pentru urmatoarea ora, el a inceput sa mi povesteasca o serie de povesti biblice. Frica

mea a disparut;am fost fascinat si apoi am fost fermecat. El avea o voce calda,domoala si niste ochi blanzi.El stia bibilea pe derost si spunea povestile concis si in mod simpatizator.In final el s a aplecat foarte aproape de mine si a spus ,,Asculta baiatul meu,imi place de tine.Lasa ma sa ti ofer un sfat. Aceasta tara a luat o razna. Spunele parintilor tai sa plece de aici cat de repede poti. Nu te opri ,pana cand nu esti in afara Europei si iti face griji ca lasi in urma posesiunile tale.Doar salvati va.De aceasta data nu v a exista Moise care sa va indrume;trebuie sa va descurcati singuri.”De fapt aplicasem pentru emigrarea in America dar vizele fusesera suspendate.

Ma gandeam la asta, cand s a auzit semnalul trenului,si strigatul de „Achtung!” s a auzit de pe coridor. Intram intr o statie.Ofietrul s a ridicat si, si a pus catrafusele inapoi pe el.Usa sa deschis larg auzindu se acelasi sunet de lovitura de calcaie ca atunci cand fusese inchisa.El s a intors inspre mine si a ridicat mana intr un teapan ,,Heil Hitler!”si a facut o pauza pentru numai un moment in dreptul usii si s a uitat la mine in semn de aprobare.Ultimul lucru pe care mi l amintesc ca l am vazut in timp ce el pleca din compartiment erau doua fulgere in fiecare rever al uniformei sale simbolizand S.S.Acum in timp ce stau in Poornachandra imi vine in minte acel S.S.In ziua in care m am intors acasa ,un pachet din cutia postala a adus vizele salvatoare de viata .A m plecat cu unul din ultimele trenuri ce ieseau din Germania.

Discursul lui Swami se terminase si a inceput sa cante cu vocea s a dulce,melodioasa care captiveaza complet inima.Am fost catapultat inapoi in prezent; mi am adus aminte ce faceam acolo si de ce venisem in aceasta calatorie.Aici pe scena e afla ultima instanta a binelui iubirea personificatadivinitatea venita cu toata puterea,intelepciunea si gloria sa ,forma umana ,a carei venire avea o importanta incalculabila,ceva pentr care noi ne am rugat si am asteptat, de a lungul a numeroase vieti.Si cu mult inainte de al cunoaste,el se implica atat in sinele nostru cat si in evenimentele din jurul nostru. Precum in aceasta poveste cu S.S., numai după ce venim la el incepem sa recunoastem prezenta lui in toate situatiile critice care au aparut in viata noastrauna după alta precum o succesiune de deschizatori de drumuri care ne conduc la el.

In anii care au trecut de la prima calatorie la Swami, au fost numeroase experiente personale legate de prezenta sa plina de iubire ce asigura ingrijire ,indrumare si corectare.Chiar daca in fiecare zi trec cateva ore, fara sa simti acea prezenta a lui Swami, directa, invizibila,stiu ca am fost inconstient.

El nu se defineste niciodata,el nu dispare niciodata, el este intodeauna vigilent;sunt doar aceste minti care devin distrase si uita omniprezenta lui dulce. Totusi, orice est posibil pentru divinitate. Prin iubirea sa detasata, el va transforma pamantul in rai si raiul in pamant pentru adeptii sai.El v a revenii sub numeroase forme si deghizari si v a efectua numeroase actiuni cu

scopul de a ne coplesii cu lectii surprinzatoare, incantatoare si bune.Toti am avut multe experiente si putem spune povesti despre Baba care sa umple numeroase carti .Cea mai minunata
realizare este conectarea tuturor experientelor este cum
ele sunt precum niste scene ce se
descopera pe o tapiterie deja existenta,afisand in niste desene excelente, dantelate cu intorsaturi
surprinzatoare si cusute cu o iubire nemasurabila de catre mestesugarul maestru ,al tuturor.Tot
ceea ce se intampla pare a aiba o geneza o lunga istorie in trecut,care est apoi ghidata cu grija catre prezent de catre mana divina.
După cativa ani de cand venisem la Swami, aveam idee despre vizita unui ashram din nordul Indiei unde stateau niste prieteni americani. Exista in mintea mea o dorinta de a asculta un
discurs oferit de un guru de al lor despre *B hagavad Gita* . In timpul darhanului i am cerut lui Swami i am cerut permisiunea de a merge acolo.
Raspunsul sau a fost scurt si succint ,,O singura cale.Un singur invatator.Nici o confuzie.Tu ramai.”In mod clar nu eram pregatit sa merg si sa ascult pe altii învățători..Am ramas
si mi am luat gandul complet dela calatorie.Un an mai tarziu in timpul darshanului cand uitasem
complet despre asta,Swami mi a spus ,,Acum poti merge in acel loc.” Dar au fost numeroase probleme in acel ashram si nu mai aveam nici un interes sa mai merg acolo. L am intrebat pe Baba daca puteam sa merg in schimb intr un pelerinaj pe Gange; el a fost de acord.Cateva zile
mai tarziu,ma aflam pe drum spre Delhi si apoi spre Rishikesh.
A fost un drum ,lung calduros,plin de praf si hopuri unul dintre cel mai aglomerate parti din India. Caldura,duhoarea,bajbaiala umanitatii,lipsa uniatilor sanitare dealungul drumului,toate
au avut un impact asupra acestui corp vestic.Cand am ajuns in final in Rishikish,frumosul oras
sfant de la poalele muntilor Himalaya, unde Gangele devine un rau impunator ce curge lat si puternic. N am fost capabil sa apreciez nici o parte din frumusetea vizuala ce ma impresura acum.
Am devenit dureros de bolnav ,avand crampe musculare si febra.
Am fost la biroul ashramului,unde mi am facut rezervare,ajungand acolo chiar atunci cand se pregateau sa inchida pentru pranz. L am intrebat de rezervare pe Sadhu care era de serviciu. El
a spus ca nu mai erau locuri la ashram.Nu primisera scrisoarea si telegrama mea?Nu ,nu pirmisera
nimic.Putea sa mi sugereze sa incerc un alt loc,poate un hotel sau un bungalou pentru calatori?
Nu, nu era nicaieri nici un loc disponibil. Puteam sa mi las bagajele acolo pentru scurt timp,pana
cautam un loc? Nu,asta nu era posibil. Puteam sa am un pahar de apa?Ne pare rau,a trecut deja
ora de inchidere; sunt ceainarii prin preajma.Si asa cateva momente mai tarziu,ma aflam pe strada
in soarele indian de la amiaza,stand sau mai bine spus,sprijinindu ma de bagajele mele,mizerabil

de bolnav si fara un loc in care sa merg.
Un tanar ingrijit a venit si ma intrevat ,,Care este locul dumneavoastra natal?" Este una dintre frazele standarde pe care indienii le invata in scoala,si orice strain care petrece un timp mai
indelungat in India, aude intrebarea de foarte multe ori,in timp ce copii vin sa si exerseze engleza.De data asta nu am mai putut sa suport, ma simteam prea mizerabil.
Am spus ,,Te rog pleaca".
El a insistat „Dar de unde vii?"
D in sud, de la Andhra Pradesh, si nu ma simt bine si nu vreau sa vorbesc, asa ca te ro sa ma lasi in pace."
Dar departe gandul lui de a ma lasa in pace, baiatul a venit mai aproape si a spus „Ai venit de la ashramul lui Sai Baba?"
Mam
uitat in sus „Sti despre Sai baba?"lam
intrebat.
„O da!" a raspuns el „Baba mia
spus sa vin aici".
Am spus „Atunci te rog fami
o favoare si adumi
niste apa curata pentru baut."
„ Va voi aduce imediat" a raspuns el
Sa
indepartat cativa pasi de mine si sa
uitat deodata in jos la mainile sale; apoi sa
intors si a
spus „Uite, asta tocmai a sosit. Trebuie sa fie pentru dumneavoastra." Mana sa era plina cu o gramada
mare de vibhuti alb, de tipul celei manifestate de Swami.
Agitat, am intrebat „de unde a venit?"
„Ei bine cred ca a venit din aer de la Puttaparthi", a raspuns el. Am luat de la el vibhuti iar el a plecat sami
aduca un pahar cu apa. Tocmai ce pusesem putina cenusa in gura mea, ca acelasi sadhu
care adineauri a parut neprietenos, a venit alergand la mine afisand un zambet larg si a spus „Avem o
camera pentru dumneavoastra! Unul dintre rezidentii permanenti va pleca pentru o perioada. Puteti sta
in locul sau. Este foarte frumos. Dar acum, veniti cu mine, sa va spalati și să mancati ceva." El ma
ajutat cu bagajele și ma
condus in camera. Puteam sa simt cum iubirea lui Swami imi inunda corpul;
am stiut imediat ca totul va fi bine.
Timp de cateva zile după aceea, mam
gandit la baiatul care imi daduse vibhuti si plecase sami
aduca niste apa. Nu lam
mai vazut niciodata, si nimeni nu stia de el. Este ca si cum disparuse deodata.
Mam
aranjat in camera mea de lux, dotata cu ventilator, rafturi pline cu carti, dulapuri, de toate.
La trei dimineata am fost trezit de un sunet frumos, dumnezeiesc de zdranganit de veena A continuat 6
fara pauza timp de multe ore, venind din camera alaturata. mai tarziu in acea zi am avut sansa sal intalnesc pe batranul gentleman care locuia in acea camera, care, se parea ca nu a iesit din acea camera

timp de 20 de ani. Intreaga sa viata era plina de Gita, si sa
oferit sa ma instruiasca in intelesurile
profunde ale versurilor sale.
6 instrument de percutie clasic indian.
Urmatoarea noapte mam
cufundat in Gita. A fost cadoul lui Swami sa satisfaca o dorinta ce a
aparut cu un an in urma si care avea sa fie fructificat in continuare in acest an, cand am fost binecuvantat sa fiu prezent in timp ce Swami oferea predica sa directa despre Bhagavad Gita in templul
de la Prasanthi Nilayam. In acel mod, el se ingrijeste de noi si ne ghideaza, și isi face constant cunoscuta
prezenta pana cand realizam ca nu mai exista o entitate separata ce simte prezenta sa. Devine precum
o inghetata cu doua arome diferite ce se contopesc p limba ,pana cand ramane gustul extraordinar
al unei dulceti,topindu se in sentimentul imbucurator al incantarii pure, al bunatatii pure.Asta este
iubira lui Swami care devine iubirea noastra si in curand invaluie intreaga lume.

• • •

Draga cititorule.Am reusi sa ti ofer o scurta privire catre miscarea interioara ce are loc atunci cand baba vine in vietile noastre? Ai prins gustul? Lasa ma sa ti impartasesc un eveniment.
Stateam pe veranda templului de la Prashanti Nilayam pierdut in sinea mea cand deodata mi am
pierdut ochii si lam
vazut pe Swami stand drept in fata mea.
El a spus ,,Drucker ce doresti?”
Am raspuns ,,Swami ,sunt multumit ,sunt satisfacut.”
,,Vrei sa spui ca nu ti doresti nimic?” A intrebat el.
„Swami,tot ce imi doresc esti tu.” am spus, punandu mi mainile pe inima mea.
„Asta nu este nimic”, a raspuns. ,,Asta este totul!” Si sia
pus mana peste a mea si a spus,
,,Totul este aici.Totul este aici.”Apoi a adaugat, ,,Si nimic este aici”,aratand spre lume.
I am tinut mana timp de cateva secunde.Am inteles cu greu ,marea intelepciune ce salasluia in cuvintele sale,am fost atat de zdruncinat de iubirea sa.Ca si cum ar fii subliniat naturaletea si conectivitatea completa a momentului, cand s a intors sa vorbeasca cu altcineva ,stand langa mine,am observat un paianjen prins in parul sau. M am intins sal
scot. S a uitat la
mine pentru o secunda si apoi si a continuat conversatia cu celalt om,dar in acelasi timp si a lasat
capul in jos ,usor pentru a ma lasa sa scot mica chestie,care era dipserat incurcata in bucle.Apoi
,fara sa si intoarca capul el mi a spus ,,Fii atent,poate sa fie un scorpion.Poate intepa “.Dar a iesit
foarte usor, fara sa intepe.
Astfel se desfasoara viata la ashramul domnului, inima pentru inima, invaluita in prezenta continua a mamei iubitoare, a tatalui serios, a prietenului incantator, a predicatorului divin,a sinelui preaiubit.

Lasati ma sa inchei cu o nota personala timp de sapte ani după aceea prima excursie in India, am facut pelerinaje de doua ori pe an din America, la picioarele ornate cu flori e lotus. Intr
una,din acele calatorii,Swami mi a spus sa nu mai lucrez ca vindecator pentru indivizi si sa incep
sa predau. Binecuvantarea lui Swami, a luat fiinta o scoala de medicina si vindecare alternativa la
institutul nostru si a devenit foarte populara printre medicii profesionisti si a facut oamenii sa fie
interesati in sanatatea holistica. Chiar cand eram intr un moment de plin succes,Swami mi a spus
intr o intrevedere in timpul unei calatorii,la inceputul lui 1981,,, Incheie totul si lasale. Vino sa
stai cu Swami".Si apoi mi a spus un mic poem care a ramas in mintea mea precum o mantra .El a
spus ,, Nu ai nevoie de mariaj,nu ai nevoie de bani,nu ai nevoie de faima toate
acestea vor duce
la suferinta.".El vorbea despre trei scopuri ale vietii lumesti, purusharthas asa cum sunt ele numite in India. Lasa le in urma si concentreaza te la viitor ,sa fii liber, sa fii cu mine.
M am intors in America, mi am incheiat afacerile acolo si intr o luna am plecat sa ma stabilesc in India. Iar acum după ani mai tarziu,realizez ca Swami nu se referea la o schimbare
exterioara a existentei ci la o transformare interioara.Si asta nu e chiar asa de usor ca si cum ai
cumpara un bilet de avion si ai scapa de cateva posesiuni. După o noua runda de sapte ani, procesul abia incepuse.In acesti ani au fost multe experiente legate de gratia sa benefica Dar au
existat totusi numeroase suisuri si coborasuri.
Toate astea sunt un capitol nou ;si draga cititorule, deja te am retinut prea mult.Lundu ne la revedere te salut cu iubirea mea si cel mai bune urari ,ca tu sa primesti binecuvantarea si sa constientizezi preafericitul Domn care este propriul tau sine etern.
Ideile, principiile, legile, codurile, obiceiurile, actiunile toate
trebuie judecate din punct
de vedere al intentiei si consecintei.Intentia este pura, a aparut din iubire? Se bazeaza pe adevar?Duce la pace?Daca da, Dharma este consacrata in aceea actiune sau lege, obicei sau purtare.Sathia
Sai Baba
Unitatea este divinitate
Mary Lynn Radford
Partea intai
Lynn, copilul Bal Vikas
Cand ma gandesc la fiica noastra Lynn, imi vine in minte un mozaic de imagini luminoase; Lynn, copilul iresponsabil ce improvizeaza jocuri si povesti care incanta pe prietenii
ei. Asa cum unul dintre ei avea sa spuna mai tarziu ,,Oriunde se afla Lynn ,acolo existau rasete".Lynn ,adevaratul Bal Vikas careia ia placut sa arate reverenta pentru parintii ei, servindu
mi micul dejun de ziua mamei si ingrijindu se tandru de tatal ei in timp ce se recupera după operatie.Lynn,studenta premianta care a iubit scoala. Lynn,copilul care la 14 ani atunci cand fetele de varsta ei vorbeau despre baieti, ea a preferat sa cante bajanuri si da sa se catere prin

copaci.Si mai mult de atat ,o Lynn care l a iubit pe Baba cu o devotare care avea sa trezeasca in
ea o calitate introspectiva si o dorinta pentru solitudine in care sa scrie poemuri si ganduri legate
de Baba in jurnalul ei.Intradevar ,intensitatea devotarii sale ii vor apropia de Dumnezeu pe cei doi
frati mai tineri si pe parintii ei.
In iarna in 1974, m am rugat pentru compania sfanta.Acum stiu ca Baba este cel care mi a raspuns la rugaciune;pentru ca la scurt timp după aceea printr un prieten drag am aflat despre el,
si Lynn si eu am inceput sa mergem la bhajanuri la centrul nostru Sai Baba din Santa Barbara.
Lynn , este cea care după ce a vazutla centru primul nostru film despre Baba, a spus ,, Mama,trebuie sa avem propriul nostru colt pentru meditatie.,, Ea a indepartat prompt toate cartile
dintro
biblioteca ascunsa de pe holul din spate,si de atunci a devenit alatrul nostru ,unde meditam in fiecare zii.
Sperantele si rugaciunile mele nerostite pentru educatia spirituala a copiilor au primit raspuns imediat de la Baba, cand la scurt timp după ce ne am alaturat familiei Sai,directorul centrului nostru a format o clasa de Bal Vikas.Astfel in timpul bajanurilor de joi seara si din nou
de duminica in timpul claselor de Bal Vikas,devotarea lui Lynn a avut oportunitati pretioase de a
creste si a se dezvolta.
Intradevar ,ea era singurul copil prezent la celebrarile zilnice ale Dasara, era mandra si fericita cand era rugata participe la citirea de Chandi. In seara culminata a celebrarii Dasara din
toamna lui 1975, imi aduc aminte ca am vazut lacrimi de bucurie in ochii lui Lynn, in timp ce ea
,ia oferit o floare mamei. Si aprope patru luni mai tarziu la Shuvaratri, in timp ce multi adulti erau
prea obositi pentru a continua,dorinta lui Lynn a ajutat o de a lungul meditatiei ce a durat intreaga
seara,alaturi de rugaciuni si bajanuri (asa cum s a intamplat si in anul precedent).
In momente ca acestea,mandria mea pentru devotarea ei,a fost temperata de gandul ocazional ca probabil, zelul ei nu era normal,pentru un copil de varsta ei.Nu stiam ca de fapt Lynn era indrumata tandru de domnul nostru si pregatita pentru culminarea scurtei sale vieti. Sa
intamplat joi după amiaza, cu 10 zile inainte de pasti ziua importanta in calendarul
crestin care comemoreaza reinvierea lui Isus Hristos.Scoala se trminase pentru aceea zi. Lynn se
dusese in parc si stiam ca se indreptase spre pinul inalt, copacul ei preferat de catarat..Imi aduc
aminte ca o priveam de la fereastra de la bucatarie, in timp ce se napustea, chemand cu vocea ei
dulce pe cainele nostru sa o urmeze.
Abia după 45 de minute mai tarziu, un vecin a venit sa imi spuna sa Lynn ca a cazut. In graba ei de al ajuta pe fratele ei David ,care fusese muscat de un caine strain si care plangea, ea a

pasit pe o craca rupta si a cazut de la 12 picioare inaltime direct pe pamant.
In timp ce alergam o auzeam pe Lynn strigand, ,,mami ,mami!". Si cand am ajuns alaturi de ea,parea sa stie ca eram cu ea.Statea linistita si parea sa nu aiba dureri ; astfel ca nu avea nici o
idee ca era atat de aproape de moarte.M am rugat sincer in timp ce ii tineam mana ,,Baba te rog
stai cu Lynn,te rog stai cu Lynn ……".O ora mai tarziu in spitalul catolic din apropiere,ii facea
ultima slujba in timp ce murea in liniste .
Amortita din cauza suferintei ,l am rugat pe Baba sa ma reasigure.Primul gand care mi avenit in minte ,,ei bine este joi,este ziua lui Baba"Intradevar ,la doua ore scurte după ce Lynn a
murit ,bajanuri si rugaciuni din centrul nostru din Santa Barbara ii ridicau sufletul la ceruri.
Nu am putut dormi in seara aceea.Ma framanta faptul ca Lynn,uimita de caderea ei ,nu a putut probabil sa se gandeasca la Baba in timp ce murea.In dimineata urmatoare cand m am dus
in camera ei,Baba imi raspunse deja la suferinta mea.Acolo pe biroul lui Lynn se aflau ultimele ei
cuvinte chiar inainte de a pleca in parc.Erau o sinteza precisa a rugaciunilor de dimineata si de
seara;
,,O,dumnezeule,ma ridic acum din pantecul somnului.Inainte de a ma avanta din nou in rutina zilnica lasa ma sa marog serios,tie,sinelui omniscient,si sa caut poala ta,care imi ofera somnul odihnit si ma binecuvanteaza cu pace eterna si fericire vesnica".
Preotul nostru a fost socat de acest eveniment,incat el a inceput slujba memoriala pt Lynn cu exact aceste cuvinte.
Rugaciunea fusese scrisa cu cerneala ei favorita purpurie,gata s fie introdusa in noul caiet pentru Bal Vikas pe care profesorul ei il daduse cu o zii inainte de moartea ei.Caietul urma s a fie
un inlocuitor pentru cel pe care David il pierdusecu doua saptamani inainte, pe drum spre Omkarul
de duminca dimineata de la centru .Acum stiu de ce David a pierdut caietul.Totul a reprezentat planul lui Baba. La acel moment ma minunam de Lynn .Ea nu s a suparat pe David.Ea doar a spus ,,Ei bine mami din moment ce directorul centrului nostru se muta intr o casa
noua ,eu voi incepe un nou caiet." I am spus cat d fericita eram ca nu s a suparat pe David. ,,Vezi
cum Baba iti raspunde la rugaciuni "i am pus.Ea i a cerut deseori ajutorul lui Baba in incercarea
ei de a infrunta, asa cum ii spusesem, sentimente foarte naturale de rivalitate intre frati,intre ea si
fratele ei mai mic.Dar Lynn ,intotdeauna perfectionista a fost suparata de sentimentele ei ocazinal
negative indreptate spre el.Si i a cerut deseori lui Baba sa o ajute.De aceea stiu acum ca modul in
care Lynn a murit a fost planul lui Baba: ea a cazut in actul de a se grabi sal
salveze pe David.
Ultimul ei act a fost unul altruist.
A devenit clar ca moartea lui Lynn nu a fost un accident ci precum viata ei, o alta parte

din tapiteria lui Baba. In zilele urmatoare alte parti din model aveau sa fie asezate,demonstrandu
mi asacum nu vazusem niciodata ca reteaua de iubire a lui Baba, statea intradevar la baza existentei.
Urmatoarea zi, un prieten drag care era de mult timp un adept de a lui Baba,ne a adus un mesaj insufletitor.După bajanuri, afland de moartea lui Lynn, a intrat intr o adanca meditatie in
efortul de a o gasi pe Lynn. Ea a povestit ca a cunoscut o mare lumina, o ridicare ca pe aripile ingerilor, o bucurie coplesitoare. Orice urma de indoiala a fost indepartata si am plans impreuna.
Si apoi o atingere suprema :sambata tarziu am aflat ca domnul Vimu Mukunda, un muzician distins din Bangalore India,
un fost om de stiinta care studia atomul, care era acum un
fel de trubadur spiritual al lui Baba, „se intampla" sa viziteze prieteni de langa Santa Barbara, atunci cand s a aflat stirea legata de moartea lui Lynn. A vrut sa cante veena la slujba memoriala
a lui Lynn.
In dimineata slujbei lui Lynn, in Duminica Floriilor,la o saptamana inainte de Pasti, a fost soare după o scurta ploaie care s a simtit ca o atingere plina de gratie.Imi aduc bine aminte de aura tangibila a pacii din camera lui Lynn din aceea zii. Mai tarziu după slujba,prietenii aveau sa
faca remarci despre asta avand un sentiment de teama.
A fost o slujba frumoasa ce a constat in rugaciuni,citate din biblie si Bhagavad Gita si propriile poeme ale lui Lynn.Si punctul culminant a fost veena domnului Mukunda.,pe care a inchis o ,indemnanadu ne pe toti sa cantam bajanul preferat al lui Lynn „Jai Durga, lakshmi, Sarawati..."
Cat de recunoscatoare eram lui Baba pentru prezenta domnului Mukunda. Era ca si cum domnul binecuvantase evenimentul sa fie mai degraba unul de celebrare decat o lamentare.
După slujba, prieteni care nu stiau de Baba, au venit la noi, afisanad suparare pe chipurile lor.Cum puteam eu sa le spun si totusi prietenii nostrii din familia Baba stiau ca fiica noastra fusese binecuvantata in scurta ei viata sal
primeasca pe Baba in inima ei, sa iubeasca acest avatar
care acum ii ridicase spiritul pur la el. Lacrimile din ochii mei din aceea zii erau lacrimi de bucurie si reverenta. Abia mult mai tarziu emotiile noastre aveau sa ne ajunga din urma si sa realizeze ,finalitatea plecarii lui Lynn.
La scurt timp după asta o prietena si o bunica adoptata a adaugat o noua poza la tapiteria lui Baba. Trei saptamani inainte de moartea lui Lynn, in timpul unei reuniuni speciale de la centrul nostru am vazut filme insufletitoare despre India;si pe drum spre casa in aceea seara Lynn
a intrebat o ,,Cand crezi ca voi merge sal
vad pe Baba, vreau atat d mult sa o fac."
Chiar in seara aceea,prietena noastra mi a spus ca a avut un vis in care Baba a venit la ea si ia spus ,,in 21 de zile ,ea v avenii la mine."In aceea perioada, prietena noastra avea o sanantate
subreda si s a gandit ca Baba se referea ca ea va
muri in trei saptamani. Apoi după moartea lui
Lynn ea a realizat ca Baba trebuie sa se fii referit la Lynn in visul ei, pentru ca Lynn a cazut din
copac la 21 de zile după aceea.
Asa cum a remarcat directorul centrului nostru,toti din familia noastra Sai ,au fost afectati

de iubirea pe care Lynn a last o in urma;o iubire pe care ea a impartasit o in liniste si fara sa o demonstreze ca participant in preaslavirea noastra.Plecarea ei ne a facut pe toti sa ne reevaluam si
sa intelegem cat de important este fiecare individ in viata unui centru.
Si in final ca mostenire a mortii lui Lynn,tatal ei care a fost un ateu,a devenit un cautator al spiritualitatii. Poezia paradoxului a fost din nou descoperita. In mod obisnuit ne consideram
moartea un eveniment tragic; totusi in aceasta instanta,asa cum un prieten drag ar spune,viata si
moartea lui Lynn au fost un solo frumos, in simfonia lui Baba. Intradevar i a trimis sotului meu ,
un vis plin de viata care ea aratat ca fiica noastra ea oferit cheia catre o comoara fara de pret,constientizarea divinitatii interioare. Cateva luni mai tarziu el avea sa impartaseasca cu mine
,,Lynn mi a oferit un cadouiar
cum sunt un credincios".
Voi incheia cu propriile cuvinte ale ficei noastre care a scris in timpul unei calatorii cu cortu impreuna cu familia:

Soarele auriu urca din spatele
Unui deal rotund si verde.
Intregul cer ,este albastru rece si deschis
Sai Baba sta pe o singura piatra,
Zambind cu gloria apusului.

Si acest poem se exprima tanjirea ei pe care preotul nostru l a impartasit la slujba memoriala:

Lui Baba care sta pe un tron de aur;
Inconjurat de fulgi de zapada si spuma efervescenta a marii .
Vino in inima mea
Indeparteaza cu atingerea ta lacrimile inimii mele
Si inlocuiestele
cu un cantec plin de bucurie...

Partea a doua
De ce sati
fie frica daca sunt aici?
La scurt timp după ce povestea lui Lynn a aparut in Sanathana Sarathi, am cazut in depresie. Probabil ca impartasirea povestii ficei noastre a rainviat unele din ramasitele supararii,sau poate ca era pur si simplu,una dintre acele fascinatii seci care apar din cand in cand
in viata unui adept. Oricare ar fii motivul, mam
trezit cerandui
lui Baba un semn special al
dragostei sale. Nu am specificat care ar trebuii sa fie acesta;doar i am cerut sa ma asigure.
O saptamana mai tarziu, rugaciunea mea a primit un raspuns in cel mai dramatic mod.Venind la bajan in aceea seara de duminica,am fost surprinsa sal
vad pe d nu Vimu
Mukunda, distins adept al lui Baba si muzician talentat, care de fapt a cantat veena la slujba oficiala a lui Lynn cu trei ani in urma. Nul
vazusem in tot acest timp,intrucat el calatorise in jurul
lumii. După bhajanuri ,presedintele centrului, la
rugat pe Mukunda sa impartaseasca cuvintele lui

Baba despre Lynn.
In timp ce el o prezenta, nu mi venea sa cred ceea ce sa
intamplat. Imi auzise Baba
rugaciunea? Ascultam in timp ce domnul Mukunda povestea ca el tocmai se afla in prezenta lui
Baba cand domnul Kasturi,conform obiceiului sau ,cerea permisiunea lui Baba de a publica povestile propuse pentru publicare in numarul din martie 1979. Printre ele era povestea lui Lynn,pe care io
trimisesem. Domnul Kasturi la
intrebat apoi pe Baba despre Lynn si domnul
Mukunda l a auzit pe Baba spunand ,,Ea a fost un copil frumos ,care a adus fericire tututor celor
care au cunoscuto.
De ce sa o retinem? Ea si a terminat karma. Ea este cu mine."
Lacrimi de bucurie mi au umplut ochii in timp ce il ascultam pe domnul Mukunda cum vorbea. Desi la momentul decedarii lui Lynn, numeroase semne miraculoase, ne au reasigurat ca
ea a ,,absolvit" intradevar universitatea lumii. Iata dovada eliberarii sale, de pe buzele lui Baba,venind catre mine ca un raspuns pentru mine la rugaciunea mea pentru un semn special.
In timp ce ma uit inapoi in trecut, realizez acum ca acest eveniment dramatic a pregatit calea,pentru prima mea calatorie in India, cu scopul de vedea forma fizica a lui Swami,o calatorie
ce avea sa se materializeze un an mai tarziu. Si procesul transformarii, grabit de moartea ficei noastre avea sa continue.
In timpul primei vizite in Brindavan, Baba avea sa ma treaca prin abc ul sipritualitat tii, incepand cu prima porunca, baza intregii evolutii spirituale ,,Dumnezeu este unul "; sau in cuvintele lui Swami ,,Unitatea este divinitatea".
In acest punct al vietii mele lam
iubit cu siguranta pe Dumnezeu si pe companionul meu.
Am muncit din greu pentru a implementa invataturile lui Baba, si am fost chiar sincera, atunci
cand mi a spus mental chiar inainte de calatorie:nu doresc nimic de la tine Baba: nu am nevoie de
manifestari miraculoase de vibhuti. Imi doresc numai sa cunosc iubirea ta divina si sa o impartasesc.
Tanjeam după intrevedera cu Baba. Baba a manifestat vibhuti pentru un copil bolnav ,mama sa varsand lacrimi de recunostinta. El a intrebat pe majoritatea oamenilor din grup ,,ce doresti?" Dar cand a fost randul meu ,el a intrebat bland ,,Si cum te simti?"
,,Sunt fericita Baba. Foarte fericita", am raspuns.
,,Fericita,foarte fericita",a spus el duios.Si am simtit un val de fericire ce mi a inundat intreaga fiinta.
Asta a fost tot; apoi a dat inconjur grupului, si cand a fost randul prietenei mele ,el a intrebat ,,Si ce vrei?"
Ea a raspuns ,,Vreau sa stiu daca tu esti Dumnezeirea".
Baba a raspuns ,, Cine este Dumnezeu? Ce este Dumnezeu? Trebuie sa cunosti".
Prietena mea a intrebat „Ma vei ajuta?"
,,Da, da. Eu te voi ajuta " a raspuns el, iar apoi a facut miscarea circulara familiara si a materializat vibhuti pentru ea, pe care el a inceput sa o impartaseasca cu cativa din grup. El a sarit
peste mine totusi; mai tarziu am realizat ca el a onorat planul meu: nui

spusesem eu ca nu
doream materializari fizice?
Baba a inceput apoi o discutie cu prietena mea despre ,,mintea ei de maimuta"si ea reamintit ca trebuie sa ,,aleaga" spiritualitatea. In final el a spus ,,Il vrei pe Sai Baba?" Si cand ea
a spus ,,Da"el a materializat un inel pentru ea. El era mare si il infatisa pe Swami cu mana sa dreapta ridicata in obisnuita sa mudra de reasigurare a adepților săi.
In acest punct, propria mea minte de maimuta a preluat conducerea si am avut un sentiment de disperare. Am uitat foarte repede intentiile si gandurile mele nobile: doream ca el sa
materializeze o japamala pentru mine. Abia imi trecuse prin minte acest gand cand Baba chiar a
manifestat una si a inceput sa o balangane ispititor in fata mea, balansando
in fata si in spate
precum un pendul. Avea sa mil
dea? Cu o sclipire in ochii sai, Baba i lea
oferit unui adept din
Italia, O femeie indesata care avea deja un inel urias,pe care Baba il
daduse intr o vizita
anterioara. Nu mi venea sa cred. De atunci incolo sa
dus totul la vale. Pana sa se termnine
intrevederea mintea mea faca ca maimuta nebuna sa arate prin comparatie ca cineva inteligent .
Urmatoarea zi ma uitam in acea cutie a Pandorei pe care Baba o deschisese. Ceea ce am vazut nu mia
placut deloc: gelozie, nevrednicie, mila de sine, si tot asa in continuare. Unde erau
toate acele sentimente "divine" pe care eram atat de sigur ca aveam sa le cunosc? Urmatoarea zi
dupa aceasta intalnire cu presupusul meu ego neexistent, miam
revennit in fianl in fine.
„Baba, ce fac? Am venit aici sa te intreb un singur lucru: Te rog inlatura tot acest ego meschin, și lasama
sa fiu un canal pentru iubirea ta divina."
De aceasta chair am vorbit serios; nu era doua o dorinta pioasa. In timp ce asteptam in lini
la darshan in acea dimineata, ochii mi sau
umplut de lacrimi si miam
tinut sus japamala. Baba
parea sa stie ce era in inima mea pentru ca a venit direct la mine si sia
pus mana ferm pe
japamala mea, binecuvantando
si umplandumi
inima cu bucurie. Angoasa si indoiala din ziua
precedenta au disparut. Am fost transformata.
Era ca si cum ar fi spus: „Acum ca dornic sa renunti la imaginea de sine care era atat de precioasa, pot sati
ofer ce tiai
dorit dintotdeauna: trairea propriei divinitati." In acea zi, pentru
prima data in viata mea stiu ca am trait cu adevarat iubirea divina; mam
simtit ca si cum plutea
sase inchi deasupra pamantului.

Zilele primei noastre intalniri zburau rapid. Pe 19 ianuarie (ajunsesem in a patra zi) Baba trebuia sa plece in Mandra si apoi Bombay. Trebuia sa plecam in state pe 21; dar nu aveam cum
sa stiu programul lui Baba. Neam
decis sa vedem pe agentul turisitic pentru a ne confirma
locurile din avionul de la 7.30, care nu avea sa aterizeze mai devreme de 9 pm pe 21. Asta avea sa
ne ofere destul timp pentru a face transferul cu Air India in Bombay.Agentul turistic a ezitat: „
cred ca a r fii mai bine sa luati zborul de la pranz, pentru a fi siguri ca veti avea destul timp pentru
transfer “. Eu si preitena mea ne am uitat una la cealalta . Am realizat in acelasi timp ca acesta a
fost un semn, poate aveam sal
vedem pe Baba in Bombay pana la urma.
Intre timp, tema unicitatii a continuat sa se prezinte in timpul vizitei noastre.In dimineata de 19 inainte ca Baba sa plece in Mandra, fara sa ne cunoastem, fiecare dintre noi a avut inspiratia de a ii aduce flori lui Baba la darshanul din acea dimineata. Aceste avea sa fie ultimul
nostru contact cu el si un mod de a ne exprima iubirea si gratitudinea; totusi, asa cum avea sa se
intemple in final ,nici una dintre noi nu ia cumparat flori de la vanzatorii de flori din aceea dimineata. Imediat ce am intrat in zona pentru darshan o prietena, pe care ambele il intalnisem la
ashram, ne a abordat tinand nu una ci doua ghirlande de flori. Ea a spus ca Baba ia aparut in timpul meditatiei din aceea dimineata si ia
spus ca iubirea noastra era ca un magnet; el a dorit ca
fiecare dintre noi sa primeasca flori!Si desigur in timp ce avea loc evenimentele Baba s a oprit sa
binecuvanteze fiecare ghirlanda in aceea dimineata in timp ce le tineam deasupra pentru a ne lua
la revedere.
Urmatoarea noapte, ultima noastra noapte in Bangalore inainte de plecare, am fost invitate in casa lui Kekie Mistry, fotograf oficial a lui Baba.Am simtit ca si cum ar fii fost un alt cadou de
plecare a lui Baba,intrucat Kekie nea
oferit poze de la recenta aniversare a zilei de nastere si de
la conferinta mondiala de la Prasanthi Milayam. Asta a fost in special plin de insemnatate pentru
noi, pentru ca Baba a ramas la Brindavan in timpul intregii noastre vizite,si astefel ca nu avusesem oportunitatea de a merge la Puttaparthi.
Seara, prietena mea a fost inspirata sa cumpere una din fotografiile lui Kekie.Aceasta fotografie in mod particular nea
spus Kekie ,era una din favoritele lui BabaSwami
ii
spusese„Aceasta este fata lui Dumnezeu”. Asa ca am facut si eu la fel. Presupunand ca aveam sansa sa l vedem pe Baba in Bombay si presupunand ca el ne v a oferi un autograf pe ele:o dorinta extravaganta ,dar pana atunci aflasem amandoua ca miracolelel sunt la ordinea zilel in viata unui adept. Pur si simplu depinde de faptul de a fi constient.
In Dharmakshetra, spre deosebire de Brindavan unde erau cel putin cateva sute de

adepti,aici erau mii ,care asteptau sa l vada pe Baba. Am fost dezamagite ;cum puteam noi sa speram ca vom lua legatura cu el?Am cautat un voluntar si i am explicat ca aceasta era ultima noastra sansa de a primii darshanul lui Baba intrucat aveam sa plecam in aceea seara in state.Destul de binevoios,ea ne a asezat undeva spre centrul vastei aglomeratii si a disparut.Dar
cateva momente mai tarziu ,fara nici un moment aparent,ea a reaparut si ne a indicat sa o urmam.
De aceasta data ea ne a dus in fata multimii si ne a pus sa ne asezam precum niste vipuri in
primul rand in spatele liderilor de bajan. In continuare ea ma asezat la treapta culoarului, astfel
incat daca Baba se apropia, aveam posibilitatea sa intind fotografia.
Ei bine ati ghicit. Baba chiar a venit la mine si mi a semnat fotografia, ,,cu dragoste Baba" asa cum eu si prietena mea speram ca el sa faca. Am cazut de comun acord ca daca Baba avea sa
semneze fotografia mea, aveam sa o intind pe a ei, dar cand am facut asta, Baba a dat din cap si a
murmurat usor ,,numai una".
Pentru cateva momente a fost randul prietenie mele sa se simta lasata pe dinafara; iar apoi adevaratul inteles al actiunii lui Baba ne a devenit clar la amandoua. In timp ce vorbeam despre
asta in calatoria noastra spre casa,am realizat ca spusele lui Baba ,,numai una",a fost tema intregii
noastre calatorii; pretioasa lectie pe care el ne o oferise. Si nea
oferit la mabele oportunitatii de a
confrunta propriile noastre obstacole in fata constientizarii de exemplu experienta
mea in timpul
intrevderii. Pentru ca am provocat aceste intamplari, el nea
oferit apoi o perspectiva dramatica
asupra unicitatii noastre; de exemplu in aceea dimineata cand prietena noastra din Seattle nea oferit
ghirlandele; perspectiva pe care o impartasisem in biroul agentului de turism; si realizarea ca nu a fost un impuls al ei de a cumpara fotografia lui Baba la petrecere, si daca ea nu ar fi cumparat pixul pe care Baba la
folosit sa semneze, eu nu as fi avut acum acest simbol al iubiri
sale pe altarul meu.
Ce inseamna unicitatea? Baba ne ofera un text practic. Atunci cand simtim durere la durerea altuia,si mai greu, bucurie la bucuria altuia, atunci putem stii ca traim unitatea divina de
care el vorbeste.
Pentru a sublinia semnificatia pe care Baba o ataseaza acestei invataturi,la cativa ani dupa calatoria mea,a avut loc un eveniment care mi a demonstrat, atat mie cat si sotului meu ca in sfarsit ,,interiorizasem" acest principiu .
Strangeam notite si imi aduceam aminte de evenimentele importanta din aceea prima excursie la Baba, pregatindu ma sa vorbesc despre ,,Unitatea este divinitate" la un centru Sai din
apropiere cand deodata, a venit in vizita cumnatul meu. El venise tocmai de la Los Angeles, pentru a impartasii stirea tulburatoare. Dupa ce afacerea a stagnat ani de zile (lucru ce a implicat
un sacrificiu financiar considerabil din partea sotului meu, pentru al

ajuta pe fratele lui), Peter a
anuntat ca a dat lovitura. O mare companie de produse chimice urma sa produca si sa distribuie
inventia sa,si perspectivele erau atat de roz incat acum parea ca el avea sa devina un milionar in
urmatorii doi ani.
Reactia noastra imediata ,la aceasta stire venita din senin,a fost una de pura bucurie.Atat
eu cat si sotul meu nu am avut nici o clipa intentia de a ne gandii ,, numai daca ni s ar fii
intamplat noua" ;pur si simplu ne am bucurat sincer ca Peter si familia lui aveau, sa se bucure de
stilul de viata pe care si lau
dorit intotdeauna.
Si apoi am avut o privire retrospectiva rememoram
diferitele mele reactii in timpul unei
intrevederi de acum 5 ani ,la gratia prietenei mele care primea un inel de la Baba. In acelasi timp
m am simtit consternata si incordata, dar acum auzind vestea lui Peter, am simtit o traire de
revarsare si bucurie fata de acest noroc; si asta in ciuda relatiei reci care se dezvoltase intre cele
doua familii ale noastre .Stiam acum ca momentul in care Peter a venit in vizita a fost planuit de
Baba.El ne a oferit oportunitatea ca avansam pe calea spirituala.
Dupa ce Peter a plecat , m am simtit bucuroasa ca trecusem „testul" surpriza a lui Baba.
Am continuat sa pregatesc notitele pentru discutia despre unitate si imi readuceam aminte de
experienta mea de la intrevederea mea cu Baba si am avut o revelatie .
In camera de intrevedere Baba ma
intrebat „Si cum te simti?". Am raspuns. „Sunt foarte
fericita Baba, foarte fericita. " Apoi el a spus, „Fericita, foarte fericita." Imediat ma
cuprins un
val de fericire si acum am realizat ca fericirea pe care o simtisem era si a lui: El si eu eram unul.
In mod implicit, in acel moment de extaz, se afla cunoasterea, experienta uniunii divine. Si
fusesem destul de naiva sa regret faptul ca nu primisem o japamala.
Acest incident a fost un exeplu vizual pentru mine, ce arata cum rama temporala a lui
Baba difera de cea a noastra. Plin de iubire, el a pastrat pentru mine „fructele" lectiei mele pana
cand, atunci cand aveam sa devin implinita, aveam sa fiu capabila sa demonstrez ca am inteles
principiul.
Este tipic pentru Baba, in rolul sau de predicator pentru adeptii sai, sa valideze
cunoasterea in acest nou mod. Asa cum ne asigurase, nu exista scurtaturi pe calea spirituala.
Numai prin manifestarea iubirii si unitatii predicate de el in viata și constiinta noastra, noi putem
sa pretindem divinitatea din interiorul nostru. Asa cum mentioneaza *C ursul in Miracole* : „Sa
primesti si sa dai sunt unul. Sa cunosti iubire, sa predici iubire." Sau cu cuvintele Sfantului
Francis de Assisi „Primim prin daruire."
In cazul meu, el ma
pregatit mai intai pentru trairea sentimentului de unitate
conectanduma
cu sentimentele mele de separare si indoielile si fricile rezultate care pana la

interventia sa compatimitoare, imi blocau constientizarea naturii mele reale timp
de cate vieti?
Pentru majoritatea dintre noi, cei care orbitam in jurul lui Baba, evenimentele si
intamplarile sincronice intalnirile
„din intamplare" si cele asemenea ne
pregatesc gradual
pentru trairea sentimentului de unitate despre care el vorbeste. Imi palce sa numesc aceste
evenimente „coincidente cosmice"; si Baba foloseste aceste, mici miracole ce
apar continuu in
viata adeptilor sai pentru
a ne reaminti ca suntem una cu cei de seama noastra si una cu el.
Acestea apar deseori in momente de criza, atunci cand ne gandim la el. In acele momente,
el ridica valul maya faptul
ca suntem prea implicati in trairea vietii; atunci cand probleme
apasatoare ne distrag atentia de la realitate.
Recent, fratele meu mai mare a avut o cadere nervoasa. El sa
mutat intro
tara vecina. Nu
cunosteam psihologi sau servicii de suport, si eram dezorientata si ma impotmolise. Lam
rugat
pe Baba sa ma ghideze; si primul meu gand a fost sa sun un adept din aceasta comunitate din
apropiere, al carei fiu trecuse prin situatii dificile asemanatoare; asa ca am sunat.
Ea nu a putut sa imi recomande un psihiatru anume dar mia
sugerat sa sun un psiholog
care lucrase cu fiul ei in trecut. Acest tanar a raspuns la rugamintea mea incat am stiu ca Baba
ma
ghida pas cu pas. El mia
spus ca urma sa iasa la masa cu cel mai bun prieten al sau care se
nimerise a fi un psihiatru si directorul Serviciilor de Ingrijire Continua din sector. Acest om,
ma
asigurat el, era o persoana foarte spirituala si una pe care ar recomandao
pentru fiul meu.
Ca sa nu lungesc povestea, o saptamana mai tarziu am intrat in biroul psihiatrului pentru
prima vizita a fiului meu. Iar pe raftul sau se afla o copie a *C ursului in Miracole.* Mam
trezit ca
ma gandeam: „Multumesc, Baba; evident, acest om este un cautator."
Dar atingerea supremea avea sa apara mai tarziu. In timp ce psihiatrul a inceput sa
vorbeasca cu fiul meu, am bagat de seama patru copii ale unei carti in fata sa pe birou. Mam
uitat
mai de aproape. Nu era alta decat frumoasa *S uprematia lui Dumnezeu* de Ilon o
culegere de esee
despre vedanta care constituie un imn de rugaciune pentru Sai Baba ca avatar al aceste ere.
Aceasta carte, in mod particular, fusese cea pe care fiul meu cel tanar io
daduse invatatorului sau
de la Bal Vikas drept cadou de Craciun!
Nu numai ca fusesem indrumati la un doctor care se putea regasi in devotarea fiului meu
pentru Baba, dar el era si un vegetarian si tocmai terminase de citit cartea lui Samuel
Sandweiss,
Spiritul si Mintea.
Nu e nevoie sa mai spun ca, a fost unul dintre acele episoade de tipul „De ce sa te temi

daca sunt aici?”, atat de apreciate de adepti; sincronicitatea ce reprezinta dovada noastra continua
ca exista o legatura eterna intre fiecare dintre noi si el.
In timp ce ma uit in urma la viata mea, devine din ce in ce mai clar ca numai acele experiente care au inspirat iubirea si constientizarea unitatii au cu adevarat un sens. Acum percep
dezavantajele, dificulatile, pierderile si incercarile din trecut ca oportunitati unice prin care Baba
a profitat sa ne trezeasca.
Asa ca, intradevar, ce este bine? Ce este rau? De cele mai multe ori, ceea ce lumea considera „bine” are efectul de a prelungi iluzia; in timp ce „rau” o indeparteaza. Ca si adepti, suntem cu adevarat binecuvantati sa stim ca prin deschiderea noastra fata de Baba noi putem sa
cunoastem adevarul acestui paradox cosmic, și ca suntem astfel imputerniciti sa ne creem propria
structura pe care stam, aparentele suisuri si coborasuri.
Din ce in ce mai mult, viata in aceasta lume pare sa fie un „koan” , ce nu poate fi rezolvat [7] de mintea umana, dar care poate fi de fapt rezolvat numai prin iubire. Nu nea
asigurat el ca:
„Inima este cea care atinge telul. Urmaritiva
inima! O inima pura cauta dincolo de intelect. Ea se
inspira.” ?
Aceasta este transformarea pe care Baba o declanseaza in fiecare dintre noi, El este psihoterapeutul nostru divin, indepartand incet, gentil si sigur obstacolele din fata constientizarii
iubirii.

[7] dialog, intrebare, afirmatie care este utilizata in practica Zen pentru a da nastere la indoiala si a testa
progresul elevilor in practicile Zen.

Eu sunt mereu cu voi, chiar daca voi nu credeti in mine, chiar si cand incercati sa uitati de mine, chiar si cand radeti de mine sau ma urati, chiar si cand aparent eu sunt de cealalta parte a
pamantului. Eu sunt in voi. Nu uitati asta. Nu putem fi separati”
===================
Sathya
Sai Baba
Glosar
Amrit: nectar, simbolizand imortalitatea.
Arati: slavirea lui Dumnezeu cu ajutorul flacarii camforei. Flacara reprezinta arderea tuturor dorintelor.
Arjuna: alb, pur, intact, nepatat; Arjuna a fost unul dintre fratii Pandava si eroul din Bhagavad Gita.
Ashram: o comunitate spirituala.
Atma: scanteaia dumnezeiasca interioara, sufletul.
Avatar: o reincarnare a lui Dumnezeu; descendent in forma umana a lui Dumnezeu pe Pamant.
Bal Vikas: ramura educationala a Organizatiei Sathya Sai Baba al carei scop este acela de a intretine dezvoltarea spirituala a copiilor si de a ii invata valorile umane de baza: Adevarul, Actiunea Dreapta, Pacea, Iubirea si NonViolenta.
Literal, ea inseamna „inflorirea copilului”.

Bhagavad Gita: Cantecul lui Dumnezeu, o mare scriptura indiana.
Bhajan: un cantec devotional.
Brindavan: locul unde se afla scoala si ashramul lui Sai Baba, langa Bangalore. Brindavan simbolizeaza inima pura a adeptilor unde Domnul se joaca bucuros.
Chandi: o carte sacra hindusa, citita in timpul Durga puja; descrie distrugerea demonilor de catre Maica Divina.
Darshan: viziunea unei persoane sfinte; sa vezi forma Domnului si sa primesti binecuvantarea sa.
Dasara: festival care celebreaza victoria fortelor binelui asupra fortelor care rezista progresului umanitatii catre lumina.
Dharma: prescrierile lui Dumenzeu, datoria omului, codul de conduita, sau regulile de autodisciplina,
datoria, obligatia, codurile moralitatii, dreptatea.
Dharmakshetra: lacașul dreptatii, zona purificata a cinstei; numele templului pentru Sai Baba din Bombay.
Dhoti: imbracaminte barbateasca specifica barbatilor hindusi.
Ganesha: cel care indeparteaza obstacolele; fiul cu fata de elefant, al Zeului Shiva.
Mantra Gayatri: cantec sacru care protejeaza si ilumineaza mintea celor care o recita.
Guru: invatator, cel care indeparteaza intunericul.
Hatha Yoga: scoala yoghina care pune accent pe uniunea cu Dumnezeu prin posturi asana (posturi yoghine).
Jai: Victorie.
Japa: repetarea continua a numelui Domnului.
Japamala: 108 de boabe folosite in repetarea numelui lui Dumnezeu; asemanatoare unei matanii.
Yoga Jnana: calea intelepciunii; posesiunea, aceste cunoasteri te ajuta sa traiesti unitatea intregii vieti.
Kaddish: o rugaciune spre lauda lui Dumnezeu rostita de jelitori dupa moartea unei rude.
Kali: numele Maicii divine, energia primara.
Karma: actiune; o obligatie sau datorie de care nu se poate scapa si care trebuie rezolvata din cauza datoriilor din trecut.
Yoga Karma: realizarea tuturor actiunilor si dedicarea lor lui Dumnezeu.
Krishna: Zeul Krishna. Un avatar care a trait acum 5000 de ani.
Lingam: simbol al creatiei, semnifica forma lui Dumnezeu, precum in Shivalingan, fuziunea formelor cu cele informe. Din cauza formei ovale a lingamului, nu exista inceput sau
sfarsit, asa ca fuzioneaza cu cele informe.
Maha Shivarathri: vezi Shivarathri.
Mandir: templu.
Mantra: cantec, cuvinte sacre.
Maya: ignoranta ce impiedica viziunea lui Dumnezeu; iluzia principala este lumea.
Mudra: pozitie a mainii care semnifica ce anume.
Namama: „Dorinta ta este dorinta mea.”
OM: sunetul original, primul sunet scos de realitatea universal suprema numita Brahman; cel mai sacru cuvant al vedelor.
Omkar: repetarea OMului.
Omkar este recitat de 21 de ori la ashram inainte de apusul
soarelui.
Padnamaskar: atingerea plina de devotare a picioarelor, care simbolizeaza cedarea lui pentru Dumnezeu.

Poornachandra: un auditoriu mare de la ashramul
Sai Baba care are o capacitate de peste
20,000 de oameni.
Prasantji Nilayam: Numele ashramului
lui Baba, ce inseamna „Lacasul Pacii Supreme”.
Premaswarupa: termen de alinare folosit de Baba, ce semnifica „intrupari ale iubirii”.
Puja: Slavire, intrun
mod prescris.
Purusharthas: Cele patru scopuri ale vietii.
Puttaparthi: Numele unui sat din India unde sa
nascut Baba si unde se afla acum
ashramul
sau.
Rajasic: aspectul activ, pasionat al naturii.
Sadhu: un om sfant, folosit in general pentru a face referire la un calugar.
Sai Ram: Nume pentru Sai Baba. Acest avatar cunoscut acum ca Sai Baba reincarnat in antichitate ca Rama. „Sai Ram” este o salutare folosita de adeptii lui Baba.
Sanathana Sarathi: „The Eternal Charioteer” (Carutasul entern), numele unei publicatii din Prasanthi Nilayam.
Sari: rochie traditionala specifica femeilor indiene.
Sarva Dharma: recunoasterea tuturor religiilor.
Satsang: petrecerea timpului in compania celorlalti, pe calea spirituala.
Seva dal: servitori
Shanti: pace eterna.
Shma Yisrael, Adaunoi Elauhenu, Adaunoi Echod: inseamna „Asculta, o Israel, pe Domnul Dumnezeul nostru, Dumnezeu este Unul.”
Shirdi Baba: un mare sfant indian. O reincarnare anterioara a lui Sai Baba.
Sivarathri: literal, „noaptea lui Shiva”. O perioada de austeritate si practica spirituala intensificata in acea noapte din ciclul lunar cand luna are forma cea mai mica si se afla cel mai
departe de pamant, astfel permitandule
aspirantilor spirituali sa iti controleze mintea si sa atinga
libertatea.
Shul: sinagoga
Sloka: forma in versuri a epopeilor din sanskrita.
Soham: inseamna „eu sunt El”, simbolizand indentificarea sufletului individual cu Dumnezeu.
Swami: Domnul, maestrul, preceptorul spiritual.
Tallith, tallithim: Un șal pentru rugaciune cu ciucuri, purtat de evreii ortodoxi.
Tapas: practici spirituale disciplinate pentru a controla si coordona functiile corpului, austeritatea.
Vedana: filozofie originara in India, despre cunoasterea suprema, precum „Totul este Unul.”
Vedas: scripturi sacre hinduiste.
Veena; instrument muzical de percutie specific culturii hinduiste.
Vibhuti: cenusa sfanta cu puteri de vindecare, manifestata frecvent de catre Sai Baba.
Whitefield: un oras din afara Bangalore unde Baba a construit o facultate pentru baieti precum si un ashram mai mic.
Yarmulke: o tichie purtata pe cap de evreii ortodoxi.
Yoghini: oameni multumiti, dedicati lui Dumnezeu, care duc o viata simpla si practica

dsciplinele fizice si mentale ale yoga.__